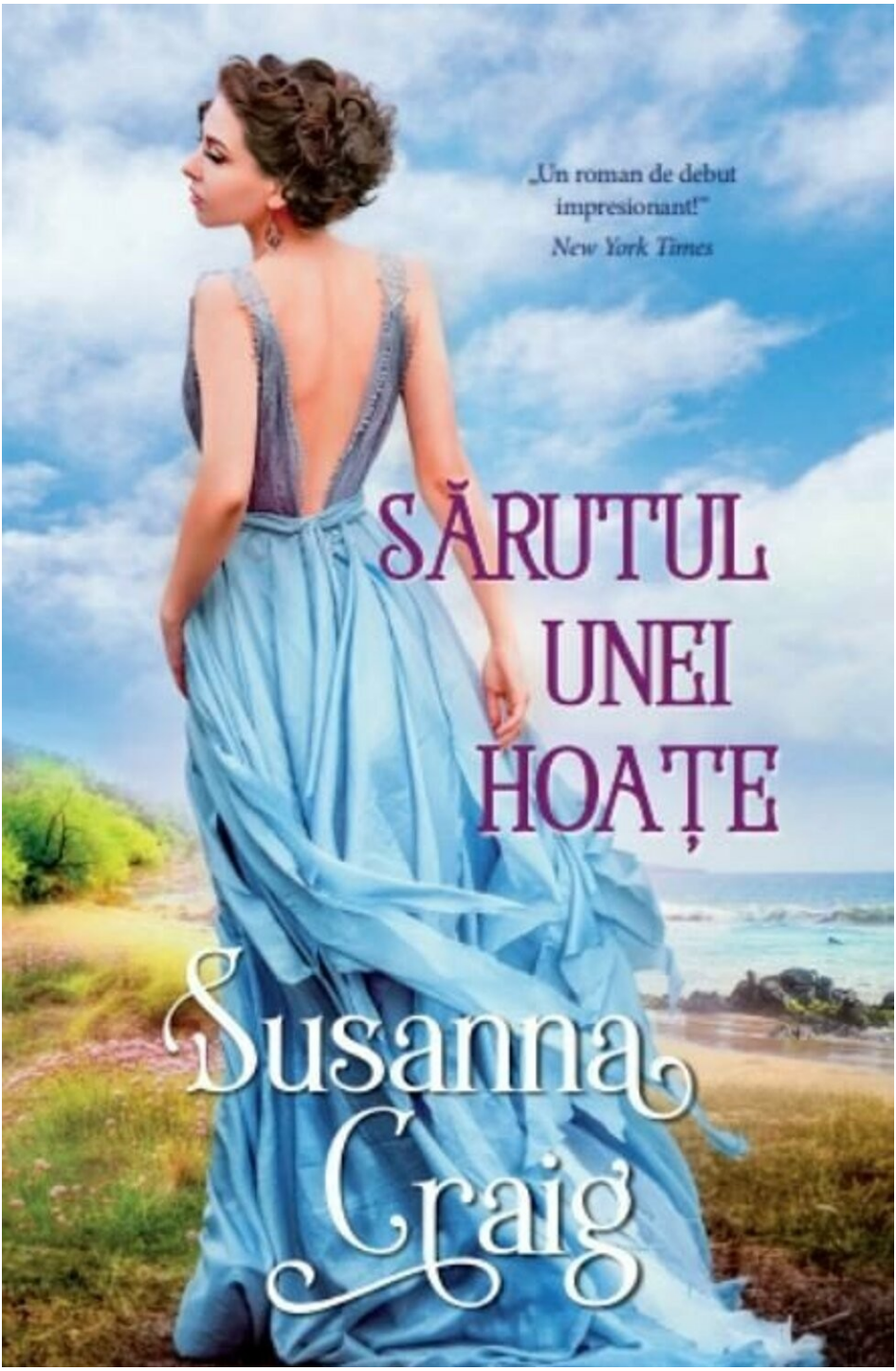
„Un roman de debut impresionant!"
New York Times
SĂRUTUL UNEI HOAȚE
Susanna Craig

SUSANNA CRAIG
SĂRUTUL UNEI HOAŢE
SERIA DORINŢE NESTĂPÂNITE 1

To Kiss a Thief by Susanna Craig

Prolog

Mayfair, Iunie 1793

Sarah Pevensey Sutliffe nu observase niciodată până atunci cât de lumină era împrăştiată de nişte lumânări într-o cameră întunecată.

Aparent, două lumânări subţiri, din ceară, erau mai mult decât suficiente pentru a ilumina totala ei umilinţă.

În vreme ce biblioteca se umplea de lumină şi de oameni, Sarah era în picioare şi imediat făcu alte două regretabile descoperiri. Mai întâi paharul de vin pe care îl băuse – sau fuseseră două pahare? – făcea podeaua să se mişte destul de alarmant, iar apoi, rochia ei de bal se simţea ciudat de largă în zona corsajului. Strângând peste sân mătasea ca de fildeş cu o mână, îşi duse cealaltă mână la spate, căutând ceva de care să se poată sprijini.

Iar căpitanul Brice, pe genunchii căruia se aflase cocoţată atât de precar cu doar câteva momente mai înainte, nu se mai afla la doar un braţ distanţă. Acesta se ridicase în prezenţa doamnelor.

Marchiza de Estley. Onorabila domnişoară Eliza Harrington. Mama.

Doamne – printre care ea nu avea să mai fie clasată, dacă expresiile de pe chipurile care o priveau acum erau vreun indiciu.

Cinci perechi de ochi cercetară dezordinea rochiei sale şi întunecimea bibliotecii şi traseră concluzia inevitabilă. Doar mama ei îşi feri privirea, întorcându-şi chipul către soţul ei. Alături de părinţii lui Sarah se aflau socrul ei, marchizul de Estley, cu un nor de furtună întunecându-i fruntea. Ochii largi ai lui Lady Estley ţâşniră înainte şi înapoi la evantaiul pe care îl flutura, ca şi cum fusese martora unui accident îngrozitor şi acum încerca să se forţeze să privească în altă parte. Alături de marchiză, domnişoara Harrington strângea sfeşnicul de alamă cu o mână nemişcată; lumina jucăuşă a lumânării dansa peste

buclele ei de un roşu-închis, flacără contra foc.

Privirea speriată a lui Sarah căzu în cele din urmă asupra chipului nepăsător al lui St. John Sutliffe, viconte de Fairfax. Soţul ei de două săptămâni. Ochii lui de un albastru-deschis nu trădau nici măcar o urmă de surpriză.

Tocmai i se năzărise să se întrebe ce i-ar fi putut aduce acolo pe toţi laolaltă, când căpitanul Brice rosti:

— Lady Fairfax a simţit că o ia cu leşin. Nu făceam decât să îi ofer un pic de ajutor, adăugă el pe un ton care spunea foarte limpede că nu se aştepta să creadă careva o poveste atât de absurdă.

Îngrozită de faptul că îi permisese căpitanului Brice să dea tonul apărării sale, Sarah închise ochii. Dar, în loc să îşi liniştească nervii, fu asaltată instantaneu de amintirea scenei care o făcuse să fugă la adăpost.

Alcovul cu paravan din frunze aflat în afara sălii de bal. Degetele lungi şi spălăcite ale Elizei Harrington răsfirate posesiv peste pieptul soţului ei. Buzele roşii pline arcuite într-un zâmbet păcătos lângă urechea lui. Cuvinte şoptite pe care Sarah tânjea să nu le fi auzit.

— Tatăl tău te-o fi obligat să te însori cu ea, Fairfax. Dar nu te poate obliga să faci mai mult.

— Nu. Nu va avea niciodată inima mea. Mâna soţului ei urcând să o strângă pe a Elizei acolo unde aceasta se odihnea. Şi ştii de ce.

Un râs gutural şi sugestiv.

— Ştiu.

Căpitanul Brice o găsise pe Sarah chinuindu-se înnebunită cu mânerul uşii bibliotecii, deşi aceasta se dovedi a fi fost descuiată. Vinul pe care i-l oferise fusese rece şi înviorător, un balsam pentru lacrimile ei fierbinţi şi mânioase. Consolările lui şoptite fuseseră chiar şi mai bine-venite. „Cine ar îndrăzni să o supere pe mireasă la balul ei nupţial?” murmurase el, trăgând-o la pieptul lui larg, făcut cumva să pară şi mai lat datorită uniformei.

Sarah se smulse înapoi în prezent şi înfruntă privirea

scrutătoare a soţului său. Nu îşi făcu nicio iluzie că indiscreţiile lui aveau să le scuze pe ale ei. Când ochii lor se întâlniră cu o neîncredere mutuală, câmpul ei vizual se îngustă şi toţi ceilalţi dispărură. Pentru o clipă, rămaseră doar ei doi. Îşi întinse mâna, căutând cuvinte prin care să explice:

— Milord, eu…

Dar vinul părea să îi fi împleticit limba de obicei iute.

— Lady Fairfax.

Atât de rece şi de formal. Îi auzise vreodată vocea sunând altfel?

— Nu este ceea ce pare, milord, insistă ea. Jur că sunt nevinovată.

St. John îşi mută privirea.

Uitând starea în care se afla rochia ei, Sarah făcu un pas către el. Papucul ei prinse tivul şi îi trase decolteul şi mai jos.

— *Nevinovată?* Ochii lui Lord Estley – albaştri ca de gheaţă, ca ai fiului său şi în stare să îngheţe cu o singură privire fiinţa asupra căreia se aţinteau – ţâşniră către fustele ei mototolite şi corsajul desfăcut. Nu e tocmai cuvântul pe care l-aş fi ales.

Sarah simţi cum o îmbujorare trădătoare îi pătează obrajii.

Exact atunci, domnişoara Harrington şopti ceva la urechea marchizei de Estley. Ochii acelei doamne se măriră şi mai tare, şi aceasta scoase un ţipăt uşor şi ascuţit.

— Safirele mele!

Sarah îşi trecu mâna peste gât, aşteptându-se să se lovească de gulerul greu şi demodat de pietre nestemate pe care socrul ei i-l pusese la gât mai devreme, în seara aceea, dovadă pentru orbitoarea adunare de titluri în faţa căreia era pe cale să anunţe că această fiică de negustor era acum una de-a lor.

— Dăruit strămoşului meu de însăşi regina Elizabeta, spusese cu mândrie Lord Estley, atrăgându-i atenţia asupra unui portret al unui bărbat îmbrăcat în jiletcă şi ciorapi, reprezentat cu un picior pe un glob şi ţinând în mână o

cutie din care se revărsau pietre nestemate albastre. Doar o lady din familia Sutliffe poartă aceste bijuterii.

Vârfurile de gheaţă ale degetelor lui Sarah nu întâlniră decât o întindere de piele de găină.

— Acele safire se află în familia mea de opt generaţii. Unde sunt?

Oricât se strădui, nu îşi putu aminti când simţise ultima oară nestematele.

— Eu n-nu… se bâlbâi, scuturând din cap.

— Colierul acela nu este un lucru pe care cineva îl poate pur şi simplu *pierde,* ca pe o… o batistă, ori un ac de păr, pentru numele lui Dumnezeu, spuse printre dinţi Lord Estley. Oricât de distrasă ai fi.

Aruncă o privire dispreţuitoare spre căpitanul Brice, care făcu abil câţiva paşi mai departe de ea, unindu-se cu mulţimea acuzatorilor ei.

— Măi să fie! Dacă stau să mă gândesc, nu le purta când am găsit-o eu – tremura cum nu se poate, da. Spunea că trebuia să fugă…

Sarah tresări. *Purta* colierul când intrase în bibliotecă?

Amintirile ei erau ciudat de neclare. Îşi aminti gâfâitul, sufocarea, faptul că aproape leşinase de nevoia de aer. Căpitanul Brice îi desfăcuse rochia ca să o ajute să respire – nu-i aşa? Cât de mult contribuiseră pietrele de la gâtul ei la senzaţia că era sufocată – dacă avuseseră vreo contribuţie?

La momentul respectiv, fusese conştientă doar de greutatea de plumb din pieptul ei.

Lady Estley fu prima care dădu glas gândurilor sale sub forma unei acuzaţii.

— Au dispărut? Vai de mine, trebuie să fie trei sute de oameni în casa aceasta astă-seară, strigă ea, deschizând evantaiul şi vorbind din spatele lui către Eliza Harrington. Ar fi putut strecura colierul acela oricui.

Lumina lumânării pâlpâi când evantaiul lui Lady Estley stârni aerul, împrumutând expresiei domnişoarei Harrington un aspect ameninţător.

Sarah se întoarse implorând către părinţii ei, dar şocul coborâse obloane peste ochii tatălui ei. Mama ei privea fix

către podea.

Nu era nimeni care să o creadă nevinovată?

Cu siguranţă că St. John nu credea că ea îi fusese infidelă. Cu siguranţă că soţul ei nu credea că ea era o *hoaţă.* Îşi mută privirea către el tocmai la timp pentru a vedea părul lui blond-închis dispărând pe uşă.

*

Sarah privi cerul reflectat în oglinda măsuţei ei de toaletă luminându-se treptat, dar inexorabil, de la o întunecime care nu era chiar neagră către un cenuşiu ce nu aducea tocmai a răsărit. Nedorind să îngăduie amintirilor nopţii trecute să o copleşească din nou, refuzase să închidă ochii, deşi aceştia ardeau de oboseală şi de lacrimi nevărsate, şi îşi simţea capul ca şi cum acesta era gata să îi plesnească. Înţelegea acum de ce singurul vin pe care i se permisese să îl guste la cină fusese diluat cu apă – spre deosebire de vinul pe care îl băuse seara trecută cu atâta nesăbuinţă.

Dumnezeule, ce proastă fusese! O proastă să creadă că acea căsătorie pe care tatăl ei o aranjase ar putea să devină ceva mai mult decât o înţelegere de afaceri. O proastă să creadă că, în virtutea creşterii, a educaţiei, a căsătoriei sale – şi a titlului care venise odată cu aceasta din urmă avea să îşi poată găsi locul în lumea Sutliffe, în casa lor, în familia lor.

O proastă pentru că se îndrăgostise de soţul ei.

Se întoarse către uşă când auzi zăvorul făcând *clic* şi privi mânerul mişcându-se. Nu se deranjase să încuie. Oricine ar fi dorit să vină la ea acum avea o cheie.

Lady Estley intră agitată în încăpere.

— Grăbeşte-te, draga mea! Nu avem mult timp.

— Timp? Timp pentru ce?

Marchiza, care părea să fie veşnic în mişcare, se opri şi o privi pe Sarah cu o privire nedumerită.

— Lord Estley vine încoace, ca să te conducă în bibliotecă. Încăperile comune au fost deja cercetate, iar

camerele tale vor fi următoarele. Dacă nu se găseşte colierul, intenţionează să trimită după poliţiştii din Bow Street.

Aşadar, trebuia să se prezinte la scena presupusei infracţiuni, pentru ca această încăpere, care nu era încă a ei, şi aceste lucruri, care nu erau nici ele ale ei, să poată fi cercetate de mâini străine, şi toate pentru efortul de a descoperi ce? Dovada vinovăţiei ei? Dar ştiau deja cu toţii că era vinovată – vinovată de nesăbuinţă şi de naivitate şi pentru că se căsătorise peste condiţia ei socială.

Prin comparaţie, furtul părea un lucru mărunt.

— Nu l-am furat, scrâşni Sarah printre dinţii încleştaţi, împotrivindu-se dorinţei de a-şi proclama nevinovăţia cu un urlet.

Lady Estley îşi înclină capul într-o parte, ca şi cum ar fi cugetat asupra problemei.

— Dar trebuie să o fi făcut. Toată lumea zice asta.

— Şi spune toată lumea – sau careva – motivul pentru care aş fi făcut aşa ceva? Se consideră, în general, că sunt nebună? Ori că am nevoie de bani?

— Vai, dragă, nu! Până aseară, ai părut foarte cu capul pe umeri, şi toată lumea ştie că eşti o moştenitoare grozavă, chiar dacă averea nu este atât de veche pe cât ar fi de dorit. Nu, cred că părerea generală este că l-ai dat cuiva care se află în circumstanţe mai dificile – unui prieten, poate. Cu un râset înfundat, se grăbi către garderobă. Ori unui amant.

Sarah îşi simţi din nou chipul luându-i foc.

— Doamnă, vă asigur…

Dar Lady Estley continuă ca şi cum Sarah nu spusese nimic:

— Recunosc că sunt destul de surprinsă, zise, scoţând capul de după tocul uşii. Credeam că cei din clasa mijlocie au obiecţii în ceea ce priveşte astfel de aranjamente, chiar şi pentru femeile căsătorite. Şi, serios, se obişnuieşte să se aştepte cel puţin până când este născut moştenitorul. Plesni din limbă şi se strecură din nou în garderobă. Dar căpitanul Brice este chipeş. Tare mult îmi plac soldaţii.

Sarah deschise gura ca să protesteze din nou, dar o închise la fel de iute, convinsă că vorbele ei aveau să ajungă la urechi surde.

— Safirele însă – o moştenire de familie nepreţuită… Asta, mă tem, a fost un pic prea mult, şuieră marchiza din încăperea alăturată. Lord Estley este cu adevărat furios.

— Dacă toată lumea este sigură că i-am strecurat nestematele căpitanului Brice, doamnă, atunci de ce nu este el obiectul acestei investigaţii?

Lady Estley reapăru în cadrul uşii şi o privi pe Sarah insinuant.

— A fost – la început. Ba chiar a fost chemat ofiţerul care îi este superior pentru a-l percheziţiona. Dar nu a fost găsit nimic, şi nu l-am putut împiedica să plece după aceea. Nu am nicio îndoială că va dispărea, zise ea, înmânându-i lui Sarah o pereche de mănuşi din piele de căprioară şi o bonetă cu boruri largi. Şi atunci, am început să mă gândesc că, dacă el a putut să dispară, tu de ce nu ai putea?

— Ss-să dispar?

Lady Estley aprobă din cap.

— Ah, bănuiesc că ar trebui să existe *o oarecare* pedeapsă pentru ceea ce ai făcut, dar nu pot suporta gândul de a te vedea la Newgate, ori trimisă la Botany Bay, sau orice altă astfel de prostie.

Închisoare? *Deportare?* Cu siguranţă că Lady Estley se înşela. Chiar dacă Sarah *ar fi fost* vinovată de vreo crimă, un nobil putea sta între soţia sa şi lege – dacă alegea să o facă. Iar ea era, la urma urmei, vicontesa de Fairfax, la bine şi la rău.

„La rău. Cu siguranţă la rău”.

Sarah încercă să alunge orice gând tulburător, să se concentreze asupra cuvintelor soacrei ei. Dar nimic nu le făcea să fie mai clare.

— Nu înţeleg. Dacă credeţi că sunt vinovată, de ce mă ajutaţi să evit pedeapsa?

Vocea lui Lady Estley căpătă o nuanţă pe care Sarah nu o mai auzise la ea.

— Pentru că Fairfax este nefericit din cauza aceasta –

mezalianţa asupra căreia tatăl lui a insistat.

Sarah ştiuse asta, desigur, dar tot o duru să audă adevărul rostit cu voce tare.

La urma urmei, nici căsătoria ei nu era tot ceea ce sperase Sarah. Un titlu fusese visul părinţilor săi pentru ea, nu al ei.

Ea visase să fie dorită pentru mai mult decât doar zestrea sa.

Dar, sincer, la ce se aşteptase? Nu era o frumuseţe – cu siguranţă, nu se apropia deloc de rangul domnişoarei Harrington.

Totuşi, îndrăznise să viseze la o căsătorie din dragoste.

De unde venise o astfel de idee absurdă? Dintr-o carte, probabil, pentru că nu avea niciun model pentru asta în viaţă – cu siguranţă, nu în căsătoria părinţilor ei, care fusese aranjată de părinţii lor pentru simplul scop de a uni averea burgheză a tatălui ei cu buna creştere a mamei ei, pentru a da naştere unor fii care să poată trece cândva drept gentilomi. Fiii nu se materializaseră niciodată, aşa că responsabilitatea ridicării familiei căzuse în sarcina unicei lor fiice. Din fericire, nu era niciodată lipsă de nobili sărăciţi.

Crezând că dragostea poate creşte chiar şi în cele mai neaşteptate circumstanţe, Sarah îşi hrănise visul printr-o curtare superficială, printr-un schimb pompos de jurăminte, printr-o noapte a nunţii cu un bărbat nu nemilos, dar în care nu ardea pasiunea pentru noua lui mireasă. Fără să fie conştientă, aruncă o privire către uşa care separa apartamentul ei de al lui St. John, uşa prin care el intrase în dormitorul ei şi venise cuminte în patul ei în fiecare noapte a căsniciei lor. În fiecare noapte, cu excepţia celei de ieri.

Şi Sarah fusese crescută să îşi cunoască îndatoririle în ceea ce privea căsnicia ei şi încercase din greu să fie genul de soţie la care i se spusese că Lord Fairfax se aştepta.

Dar, acum, ea ştia că el nu avea nicio intenţie să fie genul de soţ la care ea visase.

Lady Estley îi urmări privirea.

— Nu vei primi niciun ajutor din apartamentul acela,

poţi să fii sigură.

— Nu căutam ajutor, răspunse cu o bravadă pe care nu o simţea. Dar să plec, fără nicio explicaţie – vai, ar fi echivalent cu o mărturisire.

— Da, dragă, fu de acord Lady Estley. Toată lumea va presupune că ai fugit cu bijuteriile – şi cu amantul tău. Cred că asta va face posibil ca soţul meu să aranjeze o anulare a căsătoriei sau un divorţ ori ceva de genul acesta. Fairfax va fi liber.

Imaginea lui în îmbrăţişarea Elizei Harrington se trezi în amintirea ei. *Liber?* Se părea că, în toate felurile esenţiale, el îşi imagina că era deja.

— Nu eşti mireasa pe care *eu* aş fi ales-o pentru el. Dar te plac, Sarah. Aşa că te voi ajuta spunând o minciună micuţă şi îmi voi alina conştiinţa ştiind că el este fericit, iar tu nu vei putrezi închisă în vreo temniţă ori atârnată în ştreangul vreunei spânzurători.

Sarah tresări. Se putea cu adevărat ca astfel de lucruri să se petreacă? Chiar şi ei? Ştia că hoţii erau uneori ucişi. Iar părerea generală era că ea era o hoaţă…

În clipa aceea însă, nu se putea gândi la o pedeapsă mai mare decât aceea de a rămâne acolo.

— Unde aş putea merge?

Şoapta îi ieşi de pe buze fără voie.

— Cunosc locul perfect. În Devonshire. Norocul face ca domnişoara Harrington să îmi fi amintit chiar aseară…

„Eliza”. Desigur. Dacă ea nu le mai stătea în cale, St. John şi Eliza puteau trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi de pe urma banilor pe care tatăl şi bunicul lui Sarah munciseră toată viaţa pentru a-i câştiga.

— Părinţii mei? o întrerupse Sarah.

— Mama ta nu se simţea bine. Tatăl tău a dus-o acasă. S-a oferit să revină şi să pună lucrurile la punct, a spus el, dar Estley a insistat că nu e nevoie. Trebuie să înţelegi, Sarah, dacă doreşti ajutorul meu pentru a pleca, trebuie să tai orice legătură cu ei, cu toţi cei pe care îi cunoşti. Pentru totdeauna.

Sarah simţi cum o lacrimă fierbinte îi lunecă pe obraz.

Părinţii ei o credeau, şi ei, vinovată? Se gândi la ochii coborâţi ai mamei sale şi la umerii lăsaţi ai tatălui ei. Chiar dacă nu o credeau vinovată, în lumea lui Lord Estley nu puteau face nimic pentru a o ajuta.

— Aşa va fi cel mai bine, insistă Lady Estley. Dacă ai fi putut vedea chipul mamei tale… Mă tem că scandalul o va distruge. În felul acesta, părinţii tăi vor putea merge înapoi în Bristol şi vor putea începe să lase în urma lor acest episod nefericit.

Părinţii ei, soţul ei… Deşi Sarah nu fusese niciodată cineva care fugea de problemele sale, era dificil să nu tragi concluzia că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă ea avea să dispară, pur şi simplu.

Poate că avea să fie cel mai bine chiar şi pentru ea.

Putea trăi pentru ea însăşi. Să aleagă ea însăşi. Să viseze un alt vis.

— În regulă, şopti Sarah. Voi pleca.

Deşi Lady Estley nu puse nicio întrebare, fu evident faptul că răspunsul lui Sarah îi era pe plac.

— Foarte bine, draga mea. Mă voi asigura că vei avea ce îţi trebuie. Vino pe aici.

În timp ce aruncă o ultimă privire prin încăpere, Sarah văzu ceva pe măsuţa ei de toaletă. Aproape împotriva voinţei sale, îşi aşeză palma înmănuşată peste micul obiect, îşi închise degetele împrejurul lui şi îşi urmă soacra în jos pe scara servitorilor, către partea din spate a casei.

Lady Estley avusese încredere în puterea ei de convingere. În grajduri, aştepta o trăsură cu patru cai închiriată, iar micul ei cufăr era deja urcat – Sarah refuză să ghicească de cât timp fusese pregătit. Urcă în trăsură fără ajutor şi o simţi pornind aproape înainte ca ea să se aşeze. Era limpede că vizitiul avea ordine clare.

Pentru întâia oară, îşi permise să privească la ceea ce ţinea în mâna ei. În lumina slabă a dimineţii timpurii, cutiuţa de piele şedea întunecată în palma ei. Lady Estley i-o arătase chiar ziua trecută, înainte ca pregătirile pentru bal să o cheme în altă parte. Fără îndoială, în scurt timp avea să observe lipsa portretului.

Atunci, ce o apucase pe Sarah să îl ia?

Cu degetul mare, deschise încuietoarea, şi chipul lui St. John apăru înaintea ei: un nas acvilin, ochi de culoare deschisă şi un păr de culoarea grâului copt. Era, fără îndoială, un chip frumos. Tânăr. Arogant. Aproape un străin pentru ea.

Şi totuşi, când îl privi, stomacul ei se răsuci în mod curios.

Închise brusc cutiuţa, îşi sprijini capul de perne şi se abandonă nevoii de a-şi închide ochii.

Capitolul 1

Trei ani mai târziu

— Dar de ce ai plecat, Fairfax? Încă nu pot pricepe!

„Pentru că îmi era teamă”.

Dumnezeu ştia că era adevărul, deşi era un bărbat căruia nu îi plăcea să admită că simţea teama – căruia nu îi plăcea să admită că simţea ceva. În orice caz, nu era un răspuns care să o satisfacă pe mama lui vitregă, care îi adresase versiuni ale aceleiaşi întrebări de o duzină de ori de când se întorsese.

— Pentru că duelul este ilegal, spuse în schimb St. John, nu pentru întâia oară.

Ea flutură nerăbdătoare din mână.

— Eh, mare brânză. Mereu se aude despre dueluri care au loc.

El aruncă o privire pe fereastra salonaşului mamei sale vitrege către cerul palid de septembrie şi către strada londoneză aproape goală de dedesubt.

— A mai fost şi mica problemă a faptului că am crezut că am ucis un bărbat. Iar moartea unui ofiţer militar nu este un lucru lipsit de importanţă.

— Dar nu a murit, protestă ea.

— Trei martori mi-au jurat că Brice avea să piară în

câteva zile, spuse el. Nu puteam decât să dau crezare informaţiei prezentate în faţa mea la momentul respectiv. Casa aceasta fusese invadată de băieţii Bow Street, iar eu aveam pe mâini sângele unui bărbat. Am simţit că e mai bine să plec pentru o vreme.

Păruse o dovadă de curaj să cheme la duel un bărbat mai experimentat şi mai îndemânatic. Era ceea ce făceau soţii dezonoraţi. Dar, atunci când îl înfruntase pe Brice pe un câmp ceţos, în lumina incertă de dinaintea zorilor, lui St. John îi tremurase sabia în mână.

— Nu te credeam genul gelos, Fairfax.

St. John cultivase atâta vreme o atitudine de indiferenţă studiată faţă de lume, încât uitase că ceva putea exista încă sub ea. Dar nu putea nega adevărul zeflemelei lui Brice. Un duel nu era acţiunea unui bărbat indiferent.

Aşa că, atunci când duelul luase sfârşit, plecase, nu de teama de lege ori de Brice, ci de teama de el însuşi, de puterea reacţiei lui.

Şi rămăsese departe până când fusese sigur că nu simţea nimic pentru soţia lui.

Absolut nimic.

Nici măcar regret în faţa descoperirii că nu ar fi trebuit să plece niciodată.

— Ei bine, chiar şi aşa, cloncăni mama lui vitregă, cu siguranţă nu îmi pot imagina motivul pentru care ai fugit tocmai în Indiile de Vest, dintre toate locurile.

— Nu prea aveam de ales. Garett m-a condus la docuri. În port era o navă poştală micuţă, cu destinaţia Antigua.

Destinaţia păruse interesantă, exotică. Genul de locuri care ofereau exact evadarea pe care el o căuta. Fusese în toate acele moduri.

Şi în niciunul.

— Am fost… norocos să obţin un loc, încheie el.

— Dar să stai departe pentru atât de mult timp…?

Clătină din cap şi bătu divanul cu mâna, în semn de invitaţie. După aproape douăzeci de ani, purtarea lui

cândva neplăcută faţă de ea se aşezase într-un fel de politeţe rece, dar ea părea hotărâtă, chiar şi acum, să lase impresia că între ei exista o afecţiune reală. Fără tragere de inimă, St. John îşi părăsi locul de la fereastră pentru a se aşeza alături de ea.

Studiindu-i chipul în lumina după-amiezii, ea ridică o mână şi îşi trecu degetele peste obrazul lui stâng.

— Nu îmi place să văd un gentleman atât de bronzat, îl mustră.

Ceea ce o deranja cel mai mult, el o ştia, era cicatricea răsucită lăsată de spada lui Bric, albă-argintie pe pielea lui bronzată.

— Deşi culoarea chipului tău contrastează destul de frumos cu a ochilor. Domnişoara Harrington mi-a spus asta ieri, după cină.

St. John acoperi mâna mamei sale vitrege cu a sa şi i-o aşeză în poală.

— Este foarte amabilă.

Dorinţa ei ca el să o curteze pe Eliza Harrington era un lucru aproape palpabil. Şi, trebuia să recunoască, fusese destul de şocat să afle că Eliza era încă nemăritată, după atâţia ani. Dar era ultimul bărbat care să facă ceva în legătură cu asta. Era frumoasă, da, însă era o prietenă veche, nimic mai mult. Şi apoi, era imposibil să îşi imagineze propriile gânduri îndreptându-se din nou către căsnicie. Mai ales după ce…

— Nu îmi mai poţi spune nimic despre moartea lui Sarah?

Mama sa vitregă se crispă.

— Sincer, Fairfax. Nu este deloc un subiect de discuţie potrivit pentru o lady. Totul a fost confuz – Sarah a dispărut, tu nu erai de găsit. Lord Garett a refuzat să dezvăluie unde ai plecat. Apoi, comisarul a venit la uşă şi a anunţat că a fost scos din Tamisa trupul unei femei. Va trebui să discuţi cu tatăl tău dacă doreşti detaliile macabre – el a identificat-o. Deşi, după cinci zile, ţi-ai imagina că este dificil să fii sigur.

În ciuda protestelor ei, îi spuse povestea cu o anumită

încântare.

Dacă ar fi fost în oraş atunci când Sarah se înecase, ar fi fost chemat să îşi asume sarcina sinistră pe care o îndeplinise tatăl lui. Acum, după atâta timp, el nu îşi mai putea aminti chipul ei. Îşi amintea de un păr castaniu ciufulit, ochi cenuşii şi un nas în vânt. Dar, oricât încerca, amalgamul de trăsături nu dorea să formeze un întreg.

Poate că aşa era mai bine. Văzuse cu ochii lui ce puteau face trupului uman căldura şi apa. Deşi nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l angaja într-o conversaţie nici despre problema morţii soţiei lui şi nici despre felul în care aceasta se petrecuse, când îşi imagină scena cu care fusese confruntat tatăl său, se cutremură.

— Nu te gândi la asta.

Mama lui vitregă îi mângâie consolatoare mâna.

— Ceea ce contează este că acum eşti liber – liber să îţi dăruieşti inima oricui doreşti.

Inima? Dintre toţi oamenii, mama lui vitregă ar fi trebuit să ştie că el nu avea nicio inimă de dăruit.

Iubirea era pentru cei slabi şi nesăbuiţi. Învăţase asta cu mult timp în urmă. Chiar dacă ar fi fost înclinat către asemenea slăbiciune şi nesăbuinţă, ce treabă avea inima lui cu însurătoarea? Cum îşi putea îngădui să se îndrăgostească de soţia pe care tatăl lui aproape că i-o băgase pe gât? Sarah Pevensey fusese mult prea blajină, incontestabil de simplă şi complet lipsită de pasiune.

În cele două săptămâni ale căsătoriei lor, fusese uneori tentat să creadă că poate o judecase greşit. Şi, în cele din urmă, ea dovedise că el avusese dreptate. Femeii pe care credea că o cunoştea îi lipsea curajul de a face ceea ce făcuse soţia lui. Brice văzuse ceva în ea, ştiuse despre ea ceva ce el, soţul ei, trecuse cu vederea.

La momentul respectiv, dezvăluirea adevăratei ei firi fusese ciudat de eliberatoare. Purtarea ei din noaptea balului nupţial confirmase atât alegerea proastă a tatălui lui, cât şi propria lui convingere că dragostea era un risc pe care nu avea sens să şi-l asume. Oferise scuza perfectă pentru ca St. John să se ţină la distanţă de soţia sa. Acum,

Sarah era moartă, iar el, aşa cum spusese mama lui vitregă, era liber. Liber să facă orice dorea.

Sări în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo.

De ce nu se *simţea* liber?

— Ah, fir-ar! Mama lui vitregă scotocea prin pupitrul ei. Eşti drăguţ să îmi aduci nişte hârtie? Îi voi trimite un bilet Elizei şi o voi invita la ceai.

Părea că, în absenţa lui, între cele două femei se crease o legătură neobişnuită. Cum Eliza venea, se părea, în fiecare zi la ceai, se îndoia foarte tare că aceasta avea nevoie de o invitaţie. Dar traversă încăperea cu paşi mari, mergând spre masa de scris a mamei sale vitrege, chiar şi doar pentru a pune o oarecare distanţă între ei.

— Sertarul din mijloc, strigă ea în urma lui.

Corespondenţa de dimineaţă era împrăştiată pe masa de scris. Un teanc de facturi îi atrase privirea: rochii de bal pentru iarnă, zorzoane feminine, o canapea nouă pentru un salon în care nimeni nu stătea vreodată. Nimic din toate acestea nu era surprinzător. Întotdeauna, banii curseseră ca apa printre degetele mamei lui vitrege.

Ceea ce îl rodea acum era faptul că ştia în ce fel era folosită zestrea lui Sarah.

Întrucât se căsătorise doar ca să asigure moşia familiei, St. John dăduse de bunăvoie banii pentru acel scop. Greşeala fusese să cedeze tatălui său managementul acelor bani, în absenţa sa. Se cutremură gândindu-se la ce ar fi putut face cu 30.000 de lire un bărbat priceput la afaceri – cineva cu siguranţă diferit de tatăl lui, care îi îngăduise soţiei sale să risipească o avere şi apoi îşi anunţase fiul şi moştenitorul că era de datoria lui să se însoare cu fiica unui negustor pentru a-şi salva familia de la datorii.

Mâna i se strânse în jurul mânerului sculptat al delicatului scaun aflat în faţa mesei de scris până când auzi ceva trosnind. Timpul petrecut sub soarele din Caraibe ar fi trebuit să ardă o parte din mânia pe care o simţea faţă de tatăl său, dar era limpede că focul încă trosnea în colţurile mai întunecate ale sufletului său.

— Fairfax, dragă, aştept.

— Vin, mamă, zise el, adresându-i-se printre dinţii încleştaţi – deşi, ca să fim cinstiţi, ea nu fusese niciodată cea care insistase să i se spună astfel.

Oare tatăl lui regreta măcar *unele* dintre alegerile pe care le făcuse?

Pipăi mânerul în formă de lacrimă şi trase uşor, dar sertarul se deschise cel mult un centimetru. Trase mai tare, dar nu reuşi să îl deschidă. Zgâlţâi sertarul dintr-o parte în alta, sperând să mişte ceea ce îl împiedica să se deschidă. După trei încercări, o fâşie mică de hârtie mototolită lunecă spre podea în spatele măsuţei, îngenunche pentru a o ridica, apoi deschise sertarul, care acum alunecă uşor, şi scoase câteva coli de scris să i le ducă mamei sale vitrege.

— Uitasem complet că sertarul acela se blochează. Ai descoperit care era problema? întrebă ea, întinzând mâna după hârtia pe care el o adusese.

— Doar asta, răspunse el, netezind marginea sfâşiată a bucăţii de hârtie cu degetul mare şi cel arătător.

Notă
Miezul verii. 500 lire – S.

Caligrafia mamei sale vitrege făcea ca mesajul misterios să fie şi mai greu de descifrat. Cinci sute de lire era o sumă enormă pentru a fi cheltuită de o lady, fie chiar şi una ca ea, iar referinţa la trimestru făcea să pară că era o cheltuială recurentă. Chirie? Dar pentru ce? Ori pentru cine?

St. John citi biletul de încă două ori înainte de a i-l înmâna mamei sale vitrege.

— Înregistrarea unei plăţi, aş zice. Cine, sau ce, este „S”? Înroşindu-se, ea împături hârtia şi o vârî în pupitru.

— Nimeni de care ar trebui să îţi pese acum, dragule.

S… S?”

— Nu…!

Deşi el nu îşi terminase gândul cu voce tare, ea îşi feri privirea şi îşi muşcă buza.

El încercă să se convingă că numele lui Sarah îi venise în minte pentru că vorbiseră despre ea. Dar expresia vinovată de pe chipul mamei sale vitrege spunea o altă poveste. Ce zisese ea despre trupul pe care tatăl lui îl identificase? „E greu să fii sigur”.

St. John o crezuse întotdeauna pe mama lui vitregă teribil de incapabilă să spună minciuni şi să păstreze secrete.

Până acum.

Apucând-o de umeri, o ridică de pe canapea, conştient de faptul că degetele lui muşcau din carnea ei, dar incapabil să se abţină. Pupitrul se prăbuşi pe podea şi, în tăcerea îngrozitoare care urmă, el putu auzi scurgerea continuă a cernelii pe covor.

— Dumnezeule. *Unde se află ea?*

*

Sarah păşi în cadrul uşii casei parohiale şi văzu că aversele intermitente ale după-amiezii se transformaseră într-o burniţă constantă, stropind frunzele de toamnă îndrăzneţ colorate.

— Sunteţi sigură că nu doriţi să împrumutaţi o umbrelă, doamnă Fairfax? întrebă soţia parohului, venind lângă ea.

— Nu este nevoie, doamnă Norris, răspunse râzând Sarah, legând şnururile bonetei sale. Casele de pe drum sunt prea aproape una de alta pentru a îngădui vreunui strop de ploaie să treacă.

Făcu cu mâna şi porni pe cărarea ce ducea de la vechea biserică normandă şi Haverty Court la casa parohială şi de la casa parohială la uliţa de căsuţe din lut amestecat cu nuiele care era Haverhythe. Din doi paşi, fu în capătul străzii, privind pe cărarea îngustă şi şerpuită ce ducea către mare.

Îşi croi cu grijă drum peste caldarâmul alunecos din cauza ploii şi se opri în pragul unei porţi aflate la jumătatea străzii abrupte, aşteptând trecerea unei rafale de ploaie şi

aruncă o privire către golful care se întindea dedesubt.

Oare Lady Estley ştiuse, atunci când alesese locul acesta, că Sarah avea să se trezească în fiecare dimineaţă în faţa unei privelişti asupra canalului Bristol? Tristeţea pe care Sarah o simţise prima oară la vederea priveliştii fusese în cele din urmă înlocuită de ceva asemănător alinării: alinarea dată de faptul că ştia că aceleaşi valuri clipoceau pe docurile unde se aflau magaziile tatălui ei, că aceeaşi briză îşi croia drum pe străzile din Bristol şi agita draperiile din salonaşul mamei sale.

Sarah fu scoasă din reveria ei dulce-amăruie de senzaţia că ceva i se freca de glezne. Aruncă o privire în jos şi văzu o pisică portocalie tărcată, cu şosete albe la fiecare lăbuţă, care privea în sus, nerăbdătoare. Sarah se aplecă să o mângâie.

— Bună seara, Meg!

Pisica mieună o salutare, apoi porni de-a lungul străzii, încovoindu-şi coada ca un semn de întrebare şi legănându-şi burta dintr-o parte în alta.

— Ai văzut ceva dulce ce îţi face cu ochiul, doamnă E?

Brutarul veni la uşa prăvăliei sale, capul fiindu-i plin de praf alb acolo unde îşi trecuse mâna murdară de făină peste scăfârlia chelă.

— Vai, domnule Beals, nu ar trebui. Şi aşa am întârziat la ceai, iar doamna Potts îmi va lua capul.

Cu toate astea, Sarah aruncă o privire pofticioasă către produsele de patiserie expuse în vitrina prăvăliei.

— Credeţi, poate, că o prăjitură cu coacăze ar domoli-o?

Chipul domnului Beals fu luminat de un zâmbet larg ce apăru sub mustaţa stufoasă, iar el intră înapoi în prăvălie ca să ia un pachet gata pregătit.

Alţi câţiva paşi o aduseră pe Sarah la capătul aleii. Îşi plecă uşor capul sub o arcadă joasă şi urcă sărind treptele către uşa bucătăriei de la Primrose Cottage.

— Aşa, cloncăni doamna Potts, ridicând boneta udă leoarcă de pe capul lui Sarah. Cum a fost lecţia?

— A, a fost bine. Susan Kittery are toată semnele de

înzestrare muzicală pe care o fată în vârstă de opt ani care preferă să joace crichet cu fraţii săi le arată de obicei, iar doamna Norris este o sfântă pentru că ne îngăduie să folosim pianul ei, răspunse Sarah, aşezând prăjitura pe masă şi întorcându-se să îşi încălzească mâinile la foc. Şade şi coase ca şi cum nu ar fi un chin să ne audă. O suspectez că îşi înfundă urechile cu ceară înainte să ajungem.

Doamna Potts îngenunche pentru a scutura umezeala de pe poalele rochiei lui Sarah.

— Văd că aţi întâlnit-o pe Isteaţa Meg, zise, culegând un smoc de blană portocalie de pe fustele negre ale lui Sarah.

— Ah, da. Dacă pisoii aceia nu vin curând, ea nu va mai fi în stare să se mişte din cauza burţii.

— Domnul Beals i-a promis unul Clarissei, ştiţi.

Doamna Potts păru să dezaprobe.

Sarah zâmbi.

— Da. Bănuiesc că el a crezut că ea avea să uite. Asta arată cât de puţine ştie dumnealui.

Doamna Potts chicoti şi îşi reluă agitaţia în jurul rochiei lui Sarah.

— Nu ştiu de ce nu lăsaţi baltă purtarea acestor haine pentru văduve, doamnă. Au trecut mai mult de trei ani, şi pe negru se vede orice murdărie mai tare ca pe orice.

— O garderobă nouă ar fi o cheltuială cu totul frivolă, sublinie Sarah.

— Atunci, ce ziceţi despre cufărul ăla de lucruri care putrezeşte sus?

Sarah îşi scutură fustele, îndepărtându-le din degetele doamnei Potts, şi se prefăcu a nu o fi auzit.

— Negrul mi se potriveşte. Ştiu din cele mai sigure surse.

— Chiar aşa? De unde?

— După sclipirea din ochii domnului Beals de fiecare dată când calc în prăvălia sa, o necăji Sarah, rupând un colţ din prăjitura cu coacăze şi băgându-l în gură.

Doamna Potts clătină din cap.

— Vă cer scuze, doamnă, dar cred că vede cei doi

bănuţi pe care i-i daţi, până la rochie.

— Oricum ar fi, doamnă Potts, va vinde acele prăjituri pentru ceai divine la târgul de săptămâna viitoare şi, cu generozitate, a fost de acord să doneze toate câştigurile fundaţiei Ajutor pentru Pescari.

— Hmm, fu singurul răspuns al doamnei Potts, care se întoarse să ridice ibricul ce fierbea, dar Sarah ştia că femeia era greu de impresionat. Vai, Doamne! Ibricul căzu cu zgomot înapoi pe plită. Am uitat! A venit să vă vadă un domn, doamnă.

Sarah îşi netezi absentă părul umed de pe frunte.

— Un domn? Avea o carte de vizită? Sau şi-a spus numele?

— Nu, doamnă. Fiind născută în Haverhythe, Martha Potts nu avea experienţă cu străinii. Era evident faptul că nu se gândise să îl întrebe cum se numea, dar era la fel de deranjant faptul că el nu îi spusese. Este în salon, continuă doamna Potts.

Sarah zâmbi în sinea ei la insistenţa doamnei Potts de a categorisi atât de grandios simpla sufragerie a micii căsuţe, dar curiozitatea îi redirecţionă iute gândurile. Singurii străini care veniseră la Primrose Cottage fuseseră cei care aveau nevoie de ajutor de vreun fel. Posibilităţile financiare, deşi modeste, le depăşeau totuşi pe ale multora din sătucul pescăresc. Dar, dacă doamna Potts îl descria ca pe un gentilom, probabil că acesta nu era un vagabond care cerea pomană ori un muncitor ambulant care căuta de lucru.

— Voi vedea ce doreşte, zise ea.

Din trei paşi, ajunse la coridorul îngust care trecea pe sub scară. Se opri în pragul sufrageriei pentru a-şi cerceta vizitatorul.

Străinul stătea în picioare privind pe fereastră către mare, cu spatele întors la ea. Era înalt şi bine îmbrăcat, haina de călărie bleumarin şi pantalonii strâmţi din piele de bivol îmbrăţişându-i umerii largi şi, respectiv, picioarele cu muşchi bine definiţi. În jurul tălpilor cizmelor sale se strânseseră băltoace, iar mantaua îi atârna – aproape ca şi

cum ar fi fost stăpânul acelui loc – pe un scaun din apropiere. Doamna Potts fusese, într-adevăr, neglijentă cu îndatoririle unei amfitrioane.

Sarah păşi înainte. Deşi paşii îi fuseseră foarte uşori, era evident că sunetul atrăsese atenţia bărbatului. Când îşi întoarse capul, lumina slabă atinse trecător un luciu de aur.

Privirea i se împăienjeni când sângele îi ţâşni de la cap până la inima care bubuia. Domnul chipeş şi cu păr blond se înclină ţeapăn.

— Doamnă.

— Milord, şopti Sarah.

Făcu automat o plecăciune, deşi o clipă de cugetare ar fi împiedicat gestul. Simţindu-şi genunchii îndoindu-se, se temu foarte tare că avea să se prăbuşească pe podea.

Nu dorea să arate o astfel de slăbiciune bărbatului care se afla în faţa ei.

St. John Sutliffe, viconte de Fairfax.

Soţul ei.

Capitolul 2

St. John nu avea nici cea mai mică intenţie de a îngădui emoţiei să influenţeze felul în care avea să abordeze situaţia aceasta, dar nu putea să nege cu totul junghiul mic de plăcere pe care îl simţi văzând cât de umilă o făcuseră trei ani la capătul lumii pe soţia sa cu inimă prefăcută.

Rămase nemişcat în timp ce ea se chinuia să se ridice fără ajutor. Părea mai bătrână. Desigur, şi era. 21? Nu, 22. Bărbia ei căpătase o anume fermitate. Şi oare nenorocita ei de rochie neagră conferea acea culoare ochilor ei ori pur şi simplu el nu îi ştiuse capabili de asemenea îndârjire.

— Ce cauţi aici? şopti ea cu înverşunare, ca şi cum s-ar fi temut să fie auzită.

St. John fu sigur că şocul vederii lui era autentic. Călătorise singur şi cu toată viteza posibilă, pentru ca

nimeni să nu o poată preveni de apropierea lui ori să îi dea timp să scape.

— Te-aş întreba acelaşi lucru, dar cred că am auzit destul din poveste ca să ştiu care va fi răspunsul tău.

Bărbia lui Sarah se ridică sfidător.

— Da? Şi ce anume…

Uşa se deschise, întrerupând-o. O femeie trecută bine de vârsta mijlocie, îmbrăcată cu o rochie rezistentă şi purtând o bonetă simplă, intră aducând o tavă cu ceai.

— Mă gândeam să las asta şi să merg până la doamna Thomas, doamnă.

— Mulţumesc, doamnă Potts, răspunse Sarah.

El se minună de viteza cu care Sarah îşi putea asuma cel puţin aparenţa calmului. Femeia puse tava pe o măsuţă joasă din faţa ferestrei şi ieşi, închizând uşa în urma ei. Sarah se refugie în spatele măsuţei de ceai, aşezându-se pe unul din cele două scaune ponosite, dar confortabile care o flancau. Cu mişcări domoale, începu să aranjeze ceştile şi farfuriuţele.

— Ceai, milord?

— „Milord”? repetă el, amintindu-şi fără să vrea de nota de disperare pe care o simţise în glasul ei ultima oară când ea i se adresase astfel. O soţie poate folosi numele de botez al soţului său atunci când sunt singuri, Sarah.

Ea tresări, dar el nu se putea hazarda să spună dacă la auzul numelui ei pe buzele lui ori la duritatea vocii lui când îl rostise.

— O *soţie* poate, da, însă nu sunt sigură ce fel de relaţie am cu dumneata acum, milord.

St. John făcu un pas lung către măsuţa de ceai.

— Ce fel de relaţie? Nu eşti soţia mea?

— Am înţeles de la Lady Estley că tatăl dumitale urma să aranjeze ca nunta noastră să fie desfăcută – anulată.

— Anulată?

Lovi masa cu o mână, făcând ceştile să zornăie pe farfurioarele lor. Pe cealaltă o aşeză pe spătarul scaunului ei, iar el se aplecă înspre ea, apropiindu-se destul cât să vadă cum mâinile ei îi tremurau în poală. Ea nu îşi ridică

privirea.

— Deşi luna noastră de miere a fost scurtă, te asigur că nu există temei pentru o anulare, Lady Fairfax.

Vorbele lui şoptite îşi găsiră ţinta, dislocând unele amintiri intime care trecură prin ea cu un fior. Repulsie? Teamă? Privi cum îmbujorarea se răspândi peste obraji şi coborî spre gât, văzu cum sânii ei se ridicară şi coborâră în timp ce inspiră adânc pentru a se linişti. Apoi, spre marea lui uimire, ea se întoarse să îl înfrunte, ochii ei fiind la doar câţiva centimetri de ai lui.

— Un divorţ, atunci. Dar, te rog, nu îmi spune astfel.

— Ai dat la o parte titlul meu?

— Am alungat totul – *totul,* insistă ea, vocea frângându-i-se din cauza intensităţii. Nimeni din Haverhythe nu a auzit pe cineva adresându-mi-se astfel, şi aş prefera să rămână aşa.

— Înţeleg.

Se ridică, fiindcă avusese intenţia să o facă pe ea să se simtă inconfortabil la apropierea lui, dar, în schimb, fusese el tulburat de apropierea ei.

— Dar un divorţ ar fi cerut dovada infidelităţii tale, să ştii, remarcă el, trântindu-se pe scaunul de pe cealaltă parte. Ar fi fost nevoie şi de o hotărâre a parlamentului şi, prin urmare, de ajutorul tatălui lui, pe care probabil nu l-ar fi avut şi pe care, oricum, nici nu îl dorea. Divorţurile erau chestiuni urâte, publice şi costisitoare, exact genul de scandal pe care tatăl lui dorea să îl evite.

Pe de altă parte însă, tatăl lui îl băgase în încurcătura aceasta…

Sarah îşi reluă studiul ceştilor de ceai.

— Ai avut toate dovezile care existau, zise ea încet.

El se aşteptase ca ea să îşi proclame inocenţa. Ce replică ar fi putut da răspunsului ei? O privi turnând cu o mână deloc stabilă şi apoi luând cleştii pentru a lăsa să cadă în ceaşca lui trei bucăţi de zahăr, de parcă îşi amintea că lui îi plăcea ceaiul dulce.

— În orice caz, dispariţia ta a părut să facă inutil un astfel de pas, observă el în timp ce ea îi înmână farfurioara.

Fără îndoială că înscenarea morţii făcuse parte din planul lui Sarah încă de la început, cel mai bine pentru a fugi cu nestematele.

Dar ea nu roşi când i se aminti de duplicitatea ei. În schimb, păli şi aruncă o privire tăioasă către golf.

— *Dispariţia...* mea? Da, cred că da. Un moment mai târziu, se reîntoarse către masă şi apucă un cuţit. Pâine şi unt? întrebă, la fel de calmă ca şi cum ar fi discutat despre vreme. Ori – mâna îi zăbovi deasupra tăvii – prăjitură cu coacăze?

— Nu, mulţumesc, zise el, împotrivindu-se zâmbetului sarcastic ce i se ivise pe buze.

— Te amuză ceva?

El luă o înghiţitură din ceaiul fierbinte, încercând să alunge râsetul incomod care i se ridica din piept.

— Mărturisesc că găsesc această scenă domestică încântătoare un pic în dezacord cu situaţia noastră, spuse arătând cu capul spre cuţit.

Dar Sarah păru să nu găsească nimic amuzant în asta. Se opri din tăierea prăjiturii şi puse cuţitul deoparte.

— Pot să întreb din nou motivul pentru care ai venit? Şi de ce acum? Numai Lady Estley putea să îţi spună unde eram, şi mi-ar plăcea foarte tare să aud povestea care te-a adus aici după toţi aceşti ani.

— Foarte bine, spuse el, aşezându-şi ceaşca şi farfurioara pe măsuţă şi aplecându-se către ea. Mi-a spus că ai venit la ea în noaptea de după bal şi i-ai mărturisit că erai îndrăgostită de căpitanul Brice. Ai recunoscut că aveai safirele Sutliffe, dar ai refuzat să dezvălui unde se aflau dacă nu te ajuta să dispari. La câteva zile după ce ai fugit, din Tamisa a fost scos un trup care a fost identificat, destul de convenabil, ca fiind al tău. Moarte prin înecare. Nicio altă întrebare.

În timp ce vorbea, îi privi chipul, înclinarea delicată a bărbiei; privirea ei era din nou fixată dincolo de fereastră, undeva în depărtare, către mare.

— Şi, deşi mama a făcut exact cum ai cerut, ai păstrat colierul şi l-ai folosit pentru a stoarce bani de la ea, bani de

pe urma cărora ai trăit de atunci.

Un ceas ticăi zgomotos în liniştea aşternută. Putea să audă salutările strigate din căsuţele aflate în apropiere în timp ce pescarii se întorceau acasă. Sub toate acestea, huruia oftatul continuu al valurilor care se loveau de ţărm.

— Înţeleg, spuse ea în cele din urmă.

— Nu negi? insistă el.

Lumina scădea, şi nicio lampă nu fusese aprinsă. Când se întoarse cu faţa către el, expresia ei era impenetrabilă.

— Ar avea vreo importanţă dacă aş face-o, milord? Începu să adune lucrurile pentru ceai şi să le aşeze cu grijă pe tavă. Dar tot nu mi-ai spus de ce ai aşteptat mai mult de trei ani ca să mă cauţi.

El cugetă dacă să îi spună unde fusese şi ce făcuse de ultima oară când îl văzuse ea, dar consideră că nu era treaba ei.

— Un accident fericit, s-ar putea spune. Cu doar două zile în urmă, am găsit o înregistrare a ultimei plăţi făcute de mama către tine. A ezitat să îmi spună ce însemna, dar am convins-o că păstrarea secretului nu putea aduce nimic bun.

— Înţeleg.

Când ea se ridică, se ridică şi el, din reflex. Ca şi cum mâinile ei nu erau foarte ferme, ceştile de pe tava de ceai zăngăniră în farfurioarele lor, iar ea se opri pentru a se aduna înainte de a ieşi din încăpere. Fără să facă vreo mişcare pentru a o ajuta, St. John ascultă paşii ei în timp ce ea traversă coridorul şi intră în bucătărie. Auzi zgomot de vase trântite, şi într-o clipă ea reveni cu o lampă, alungând întunericul în colţurile încăperii.

— Încăperea aceasta este arareori folosită, zise ea, ca pentru a explica lipsa confortului. Traversă pentru a aşeza lampa pe şemineu, unde o oglindă pătată îi dublă lumina. De obicei, ne petrecem serile în bucătărie, pentru a economisi un foc.

Se aşeză pe scaunul pe care îl părăsise, aranjându-şi fustele în jurul ei cu mişcări precise ale mâinilor. El aproape

că se aştepta să o vadă apucându-se de cusut. Dar atitudinea ei distinsă era, aproape sigur, prefăcută. Cum ar fi putut fi altfel?

— Şi ce intenţionezi să faci acum? întrebă ea, cu glas la fel de calm şi de prevăzător ca acţiunile ei.

— Acum? Păi, intenţionez să te duc înapoi în Londra, desigur, şi să rezolvăm problema aceasta o dată pentru totdeauna.

Ea surâse enigmatic.

— Ah, nu cred. Nu aleg să plec.

— Crezi că aştept alegerea ta, doamnă? întrebă el, făcând un pas către ea şi blestemând în sinea sa în timp ce făcu asta.

Cum de îşi putea permite să fie buimăcit de o femeie care nu însemna nimic pentru el?

— Cred că vei afla că, dacă încerci să mă iei din Haverhythe fără consimţământul meu, am aici prieteni care se vor… aşeza în calea ta, să spunem.

— Pot încerca să o facă, ripostă St. John, mai îndurerat de ameninţarea ei tăcută decât dorea să admită, regretând dintr-odată decizia de a pleca în grabă, singur, către Devonshire.

Văzuse destui pescari din zonă cât să ştie că era o nebunie să îi pună la încercare.

După nici jumătate de oră, stătea nerăbdător în picioare lângă căminul gol, rece şi umed, având gânduri de a-şi căra soţia vinovată legată de mâini şi de picioare.

Dacă acea fantezie întunecată avea să îi fie refuzată deocamdată, avea să fie nevoit să inventeze un alt mod de a obţine ceea ce dorea.

— Foarte bine, atunci, începu el din nou, mergând către ea. Voi sta aici.

Exista o cale mai bună pentru a descoperi tot ce ea ascundea – inclusiv unde se afla un anume colier?

Pentru că safirele Sutliffe erau cheia. Dacă recupera afurisitul acela de colier pe care tatăl lui îl iubea atâta, nu ar fi avut nevoie să ceară ajutorul acestuia pentru a-şi asigura divorţul de Sarah.

Ar fi avut mijloacele prin care să îl determine pe tatăl lui să i-l ofere.

Ea înghiţi în sec.

— Să stai *aici?*

Reacţia ei – părţi egale de vină şi teamă – îi spuse tot ce el avea nevoie să ştie.

— Aici. În această casă, insistă el, cu voce moale. Eşti soţia mea, Sarah.

Un alt zâmbet mic.

— Soţul meu este mort.

Fu o lovitură tăioasă şi iute – aşa cum, fără îndoială, şi intenţionase ea.

— Mort?

— Da. Aşa cum îţi va spune oricine din Haverhythe, sunt văduvă, zise ea, netezindu-şi cu o mână fustele întunecate. Soţul meu, un tânăr ofiţer în regimentul colonelului Grayson, a murit în străinătate. Mâhnirea mi-a răpit sănătatea, aşa că am venit la mare ca să mă recuperez.

— Un şiretlic isteţ.

Ea aprobă din cap, ca şi cum complimentul era unul sincer.

— M-am aflat într-o trăsură timp de două zile şi o noapte, venind de la Londra. Asta mi-a dat timp suficient de gândire.

El îşi aminti de săptămânile chinuitoare de pe mare, de anii petrecuţi în străinătate. Cum ar putea ea să ştie ce însemna timp de gândire?

— Orice ai alege să crezi, duc o viaţă liniştită aici, insistă ea. Şi una respectabilă. Nu s-ar cuveni niciodată ca văduva Fairfax să îngăduie unui bărbat străin să trăiască sub acelaşi… acoperiş.

„Văduva Fairfax”. Fu exagerat de bucuros să descopere că ea păstrase vie o mică parte din el – şi exagerat de frustrat din cauza bucuriei sale.

— Nu sunt un străin, doamnă. Sunt soţul tău.

— Casa este mică, continuă ea, căutând acum scuze, iar doamna Potts a avut destule necazuri. M-ar durea să îi

cauzez altele.

— M-ai arunca în stradă ca să nu îţi superi servitoarea?

— Doamna Potts nu este servitoarea mea, replică ea tăios.

— Menajera ta, atunci.

— Este *prietena* mea. Iar aceasta, spuse ea cu o fluturare uşoară a mâinii, este casa ei.

St. John tresări şi privi din nou încăperea aproape goală.

— Şi *domnul* Potts?

— A murit pe mare cu mulţi ani în urmă, zise Sarah. M-a luat la ea când nu aveam unde să merg. Nu mi-a arătat decât bunătate, bunătate pe care nu cred să o pot răsplăti vreodată.

— O poveste foarte emoţionantă.

St. John aruncă o privire către apă, dar nu văzu decât pe ei doi şi masa de ceai goală reflectată în sticla întunecată.

— După ce plecăm, poate că îţi vei putea ocupa timpul şi o vei aşterne pe hârtie. Astfel, te-ai putea întreţine destul de bine.

Dar insinuarea nu păru să o înspăimânte. În ochii ei se aprinse acel spirit nefamiliar.

— Nu am nicio intenţie să plec din Haverhythe.

— Nici eu, *doamnă* Fairfax. Cel puţin, nu fără să obţin lucrul pentru care am venit.

Ea se ridică şi traversă încăperea până la balansoarul pe care se afla mantaua lui.

— Ce anume, milord?

— Satisfacţie.

— Atunci, mă tem că eşti condamnat la dezamăgire.

Merse până în prag, ţinând încă în mână pălăria lui, şi rămase acolo, părând să aştepte.

— Dar eşti bine-venit să îţi croieşti drum în sus, până la cârciuma lui Mackey, cât timp aşteptţi.

— La Mackey. Trecuse pe lângă ea pe drum. Semnul cu un peşte?

— The Blue Herring, da. Au camere, deşi nu pot să comentez asupra calităţii lor. Aruncă o privire către cizmele lui stropite de noroi. Ai venit călare?

— Când poştalionul nu a putut să mă ducă mai departe.

— Şi calul tău?

— Priponit în capătul străzii.

Nu îi plăcu să admită că stătuse îndelung privind de-a lungul uliţei abrupte, nesigur cum era mai bine să o parcurgă, chiar şi pe jos.

— La Mackey vei găsi grajduri în spate, spuse ea. În cea mai mare parte, pentru măgari, dar s-ar putea găsi loc şi pentru un cal.

Măgari? Se simţi ca şi cum ar fi picat într-o lume străină şi se chinuia să îşi ţină un picior sprijinit pe o suprafaţă necunoscută. Nu îi plăcu senzaţia.

— Nu cumva să te gândeşti să încerci să pleci, îi ordonă el, îmbrăcându-şi, fără tragere de inimă, mantaua.

— Unde, Dumnezeu, m-aş putea duce?

Zgomotul făcut de zăvorul uşii păru să o sperie. Se întoarse către sunetul făcut de cineva care intra în casă.

— Presupun că este doamna Potts, care se întoarce.

— Da.

I se păru că surprinde o urmă de ezitare în glasul ei, dar aceasta fu înecată de strigătul doamnei Potts.

— Iată-ne, doamnă.

Un vârtej de bucle de un castaniu-deschis şi şorţuleţ murdar străpunse încăperea cu un ţipăt ascuţit şi se îngropă în fustele lui Sarah.

— Mamă! Mamă!

Capitolul 3

Sarah îşi trecu mâna peste creştetul fiicei sale.

— Ai fost fetiţă cuminte la doamna Thomas, Clarissa?

Dar fata fusese deja distrasă de prezenţa străinului şi

merse clătinându-se până la el, ca să îl cerceteze.

La rândul ei, Sarah îl privi pe St. John studiind trăsăturile copilei, fără îndoială căutând un semn oarecare de asemănare familială – aşa cum făcuse şi ea, mult prea des. Clarissa avea părul castaniu al lui Sarah, deşi marea, soarele şi o antipatie înflăcărată faţă de bonete îl făcuse mai auriu decât al mamei sale. Ochii fetei, albaştri la naştere, fuseseră cea mai mare speranţă a lui Sarah, pentru că nimeni nu ar fi negat că St. John era tatăl Clarissei dacă aceasta ar fi avut ochii lui, deschişi la culoare. Însă, în câteva luni, aceştia căpătaseră o nuanţă violet. Minunaţi, da.

Dar nu ochii unui Sutliffe.

Ar fi fost dureros să fi avut acea amintire zilnică, să vadă reflexia lui pe chipul copilului ei, dar ar fi putut îndura, aşa cum îndurase atât de multe lucruri, doar pentru a avea acea mică siguranţă. Desigur, nu ar fi dovedit cu totul fidelitatea lui Sarah, dar cel puţin ar fi putut asigura un oarecare viitor fetei – chiar dacă, se temea Sarah, unul departe de mama ei.

Acum însă, simţi o bucurie ciudată că paternitatea Clarissei nu putea fi atât de uşor identificată. Astfel, copila era a ei şi doar a ei – pentru totdeauna.

— Cine e ăla, mamă?

Sarah deschise gura, deşi niciun răspuns nu ieşi, şi privi şocată cum St. John se lasă pe un genunchi ca să îşi privească fiica în ochi.

— Clarissa, aşa este?

Întinse mâna, iar Clarissa îşi aşeză degetele dolofane în palma lui.

— Mi se spune… Făcu o pauză, căutând, evident, un nume fals potrivit şi ajungând, spre uimirea lui Sarah, la numele lui de botez. Mi se spune St. John.

Nu *Fairfax?* Probabil se temuse că asta l-ar fi dat de gol. Chiar şi un copil atât de mic precum Clarissa ar fi recunoscut *Fairfax* ca fiind numele mamei sale şi al ei înseşi. Era convenabil că numele lui de botez putea trece drept nume de familie – dar, pe de altă parte, probabil

cândva *fusese* numele de familie al cuiva, o referire la familia vreunei tinere care îşi schimbase identitatea – ori poate chiar mai mult – pentru a deveni o Sutliffe.

— Sijin? se chinui limba de doi ani şi jumătate a Clarissei să formeze neobişnuitul nume, un nume atât de intim, încât Sarah nu se aventurase niciodată să îl rostească în afara ceremoniei de căsătorie.

— Întocmai. Am cunoscut-o pe mama ta acum mulţi ani. Încântat să te cunosc, domnişoară Clarissa.

Clarissa aruncă o privire înapoi, către Sarah, şi zâmbi, în mod evident satisfăcută de faptul că i se adresase ca unei fete mari, nu ca unui bebeluş. Sarah îşi aşeză mâna liberă pe umărul copilei şi o trase cu blândeţe de lângă St. John, împotrivindu-se cu fiecare fibră a fiinţei sale instinctului de a-şi apuca fiica şi de a fugi cât de iute şi de departe putea.

El se ridică şi dădu băţos din cap către Sarah.

— Vă voi ura seară bună, doamnă Fairfax. Dar mă voi întoarce mâine. S-ar părea că avem de lămurit încă o mică problemă. Sarah nu îi putu citi expresia când el aruncă o privire către Clarissa. Doamnă Potts, adăugă el, cu un salut din cap în direcţia acesteia, şi fu dincolo de uşă înainte ca Sarah să apuce să rostească ceva.

Ori chiar să îi dea pălăria.

— Aoleu, ciripi Clarissa, trăgând de borul negru.

Sarah privi în jos, tresărind.

— Nu, nu, dragă.

O ridică uşor din mâna copilei şi o agăţă într-un cârlig de lângă uşă. Apoi, pentru siguranţă, trase zăvorul, lucru pe care nu îl mai făcuse niciodată în casa aceasta.

Doamna Potts ridică dintr-o sprânceană.

— Este totul în ordine, doamnă?

— Perfect, doamnă Potts, răspunse Sarah cu un calm pe care nu îl simţea şi se grăbi în bucătărie. Ia spuneţi, aţi luat ceaiul?

Dacă nu ar fi ştiut deja răspunsul la întrebare, cantitatea de dulceaţă de coacăze de pe şorţuleţul Clarissei ar fi spus întreaga poveste.

— Da, desigur. Doamna Thomas nici nu a voit să audă să ne lase să plecăm fără să luăm ceaiul, răspunse doamna Potts, chiar în momentul în care Clarissa ceru lapte.

Absentă, Sarah ridică micul urcior de pe tava de ceai, îi turnă conţinutul într-o ceaşcă şi înmână ceaşca fiicei sale.

— Iertaţi-mă că spun asta, dar nu păreţi în apele dumneavoastră. Sunteţi sigură că domnul acela nu…?

Sarah scutură din cap cu putere, aruncând o privire către Clarissa.

— Aşa cum a spus dumnealui, ne-am cunoscut pentru o scurtă perioadă de timp, cu ani în urmă. Am fost surprinsă să îl revăd după atâta timp, nimic mai mult.

Doamna Potts păru să analizeze explicaţia aceasta.

— Poa’ că aveţi încă o durere de cap după lecţia aia de muzică şi de-asta arătaţi aşa palidă. De ce nu mă lăsaţi pe mine să duc copila la culcare?

Clarissa bătu din degetele lipicioase.

— Poveste, cântă ea. Poveste despre o pisică şi un peşte!

— Sigur, micuţo, fredonă doamna Potts, mergând să ia o cârpă ca să şteargă faţa copilei.

— Mă doare puţin capul, doamnă Potts. Cred că mă voi întinde. Mulţumesc. Sarah îngenunche în faţa Clarissei. Dă-i mamei un sărut.

Cu lipsa de griji a unui copil, aceasta se aplecă în faţă şi atinse obrazul lui Sarah, cu buzele ţuguiate reci şi ude de lapte.

— Noapte bună.

— Noapte bună, scumpo. Mama te iubeşte.

Dar Clarissa reîncepuse deja să o cicălească pe doamna Potts. Sarah reuşi să zâmbească.

— Noapte bună, doamnă Potts.

Doamna Potts răspunse cu o înclinare a capului şi îi înmână lui Sarah un opaiţ, ca aceasta să poată merge la culcare.

Pe drumul către scară, Sarah trecu pe lângă pălăria lui St. John, care stătea agăţată de perete. Cât de ciudat era să vadă în casă lucrurile unui bărbat! Oare acesta avea să vină

după ea de dimineaţă?

Avea să vină după copilul lui?

Apăsându-şi încheieturile pumnului pe buze ca să nu plângă tare, se sili să urce treptele cu pas măsurat, fără să alerge sau să trântească uşa dormitorului său ori să se arunce pe pat ca şi cum nu avea mai mult control asupra ei decât Clarissa. În schimb, îngenunche lângă capul patului, aşeză opaiţul pe podea, alături de ea, şi deschise cufărul, ridicând uşor capacul, ca şi cum conţinutul acestuia era un lucru de temut.

Dedesubtul unei grămăjoare de haine împăturite cu grijă se afla miniatura. Nu se uitase la acea imagine de mult timp, poate de luni de zile, dar nu fusese întotdeauna atât de precaută. Pielea era tocită lângă închizătoare şi întunecată de la transpiraţia palmelor ei. Cu degete tremurânde, deschise cutiuţa.

Chipul băieţesc care o privea confirmă cât de mult se schimbase St. John. Desigur, portretul era vechi – pictat când St. John nu avea încă 21 de ani dar, trei ani mai târziu, arăta foarte mult ca tânărul pe care îl luase de bărbat. Nici artistul şi nici imaginaţia ei nu anticipaseră felul în care figura aceea avea să se schimbe pentru a deveni chipul bărbatului pe care îl confruntase ea în seara aceasta.

Băiatul care pozase pentru portret nu avusese nevoie să se bărbierească, era sigură, dar, în seara aceasta, lumina lămpii prinsese umbra unei bărbi de două zile pe obrazul lui St. John. De asemenea, aceasta scosese în evidenţă o cicatrice lungă şi subţire, care i se întindea aproape de la tâmplă până la bărbie. Se întrebă ce anume o cauzase. Gelozia vreunei amante, poate – ori a soţului acelei amante.

Artistul îi dăduse subiectului său o paloare potrivită unui aristocrat. În seara aceasta, pielea şi părul lui St. John arătau ca şi cum ar fi fost bronzate de soare. Plimbări în Hyde Park? O întrecere de căleşti la ţară? Acelea fuseseră preocupările tânărului frivol pe care îl cunoscuse. Erau încă ocupaţiile lui?

Mai erau şi alte schimbări, pe care miniatura nu le

putea arăta. Avea o ţinută diferită, iar ea nu credea că umerii largi de sub haina acestuia fuseseră puşi acolo de către croitor. Se cutremură din nou, aşa cum o făcuse în salon, şi îşi blestemă trupul pentru trădare. Cum de putuse simţi chiar şi cea mai mică atracţie, cea mai mică dorinţă, după ce trecuse atâta vreme şi după atâtea suferinţe?

Şi totuşi le simţise – căldura trupului lui, respiraţia lui pe urechea ei aşa cum o simţise cu ani în urmă, când se culcase cu ea, când ea nu ştiuse încă dacă era plăcere ori durere.

Când el îi dăruise copilul lor.

Sarah trânti capacul miniaturii, încuie cufărul şi suflă în lumina slabă. Ridicându-se de pe jos, se pregăti de culcare şi se întinse peste cuvertură, privind fix în întuneric, strângând la piept pictura, amintindu-şi.

Numai ochii lui – albaştri, pătrunzători şi reci – rămăseseră neschimbaţi.

Cu putere născută din teamă şi furie, aruncă de lângă ea miniatura şi simţi ceva asemănător satisfacţiei când aceasta lovi uşa solidă de stejar de la capătul patului. Încuietoarea trebuie să se fi desfăcut în timpul zborului, pentru că auzi micul oval de sticlă sfărâmându-se când se lovi de perete şi răsunând când se împrăştie pe podea.

În liniştea care urmă, rămase nemişcată, luptându-se cu lacrimile şi întrebându-se dacă unul dintre cioburile acelea era destul de ascuţit cât să îşi scoată inima trădătoare.

*

St. John se strecură pe sub un semn care purta desenul unui peşte în culori ţipătoare cu cuvintele „Colin Mackey, prop.” dedesubt şi intră în cârciumă, cu gândul de a se îmbăta cum se cuvine.

O jumătate de duzină de perechi de ochi îl priviră trecând pragul şi apoi se reîntoarseră la halbele şi la tovarăşii lor. După pielea lor bătută de vreme şi după hainele aspre, clienţii păreau să fie în cea mai mare parte

pescari, adunaţi în grupuri în jurul meselor pătrate. Unii jucau cărţi, în timp ce alţii mâncau. Un bărbat, un tip solid cu un cap chel şi o mustaţă stufoasă, şedea deoparte, citind o un ziar.

Cârciuma părea respectabilă, deşi era slab luminată, iar pereţii văruiţi în alb se îngălbeniseră cu timpul şi de la fumul nenumăratelor pipe de argilă. St. John îşi croi drum de-a lungul unei podele cioplite atât de vechi, încât pe alocuri părea să fi devenit una cu pământul de dedesubt. În spatele tejghelei, un bărbat cu antebraţe vânjoase şi păr castaniu-roşcat neîngrijit turna bere în halbe.

— Pot să vă ajut, domnule? întrebă acesta, fără să se întoarcă.

St. John aruncă o monedă pe tejghea.

— O cameră pentru noaptea asta şi o halbă, dacă se poate.

— Am înţeles, răspunse bărbatul în timp ce-i aşează în faţă o halbă de bere cu spumă.

— Aveţi un băiat care poate să îmi aducă calul din capătul uliţei şi să îl ducă în grajduri?

— Sigur. Colin! urlă bărbatul.

Un băiat de doisprezece ori poate paisprezece ani scoase capul roşcat de după uşa din spatele tejghelei.

— Mergi şi adu calul omului.

— Imediat, tătucă, răspunse băiatul şi ţâşni înapoi de unde venise.

St. John nu avea nevoie de confirmarea faptului că cei doi erau tată şi fiu, dar adresarea băiatului atrase un nou junghi de panică la amintirea fetiţei, Clarissa. Poate că şi ea avea acelaşi chip ca al tatălui ei, trăsăturile lui? Nu îşi putea da seama. Chiar şi atunci când privise în ochii ei, mintea lui alerga, încercând să estimeze vârsta copilei – numărând, adunând, scăzând.

Aritmetica mentală nu fusese niciodată punctul lui forte.

— Lasă halbele să curgă, spuse el, întorcându-se cu faţa către micul bar.

Uriaşul cu mustaţă îşi coborî ziarul şi prinse privirea

lui St. John.

— Luaţi loc, zise, împingând un scaun cu vârful cizmei.

Mulţumindu-i cu o ridicare a halbei, St. John se îndepărtă de tejghea şi ocupă scaunul oferit.

— Beals, spuse bărbatul, întinzând mâna. Sunt brutarul de prin părţile astea.

— Încântat de cunoştinţă, răspunse St. John.

— Aţi călătorit mult?

Se gândi la miile de kilometri pe care îi parcursese în ultimele săptămâni şi încuviinţă din cap.

— Am părăsit Londra alaltăieri.

Beals ridică dintr-o sprânceană.

— Ce vă aduce la Haverhythe în aşa grabă? întrebă, chiar în clipa în care Mackey veni la masă jonglând cu o halbă, o cheie ruginită, un castron de tocană de peşte fierbinte şi o bucată de pâine crocantă.

— Intră în preţul camerei, zise Mackey, făcând semn cu bărbia către mâncare în timp ce o aşeza pe masă.

— Rămân recunoscător, răspunse St. John în timp ce muşcă din pâinea proaspătă şi descoperi că era surprinzător de flămând. Este făcută de dumneata? îl întrebă pe brutar.

Pieptul lui Beals se umflă de mândrie.

— Da.

Îşi împături ziarul şi îl puse deoparte, apoi îşi scoase cu grijă ochelarii cu ramă de oţel şi îi vârî în buzunarul de la piept al jachetei.

— Ia loc, Mackey, îi ordonă proprietarului. Băieţii îşi vor goli curând drojdia, şi atunci vor fi gata să se îndrepte spre case.

Mackey aruncă o privire peste umăr la cei câţiva clienţi rămaşi şi, fără tragere de inimă, trase un scaun către masa lui Beals, încălecându-l în timp ce îşi azvârli cârpa pe masă.

— Ai ceva de spus?

— Păi, doar că domnul ăsta a venit tocmai de la Londra, şi s-ar cuveni să facem un străin să se simtă bine-

venit.

Mackey îşi întoarse privirea curioasă asupra lui St. John.

— Cum se face?

Acesta îşi cântări răspunsul cu grijă, străduindu-se să îşi amintească fiecare cuvânt pe care îl spusese Sarah. Ceea ce ea nu dorea să îi spună cu siguranţă putea afla de la localnici. Trebuia doar să pună întrebările corecte.

— Am venit din partea unei familii care caută o tânără care a dispărut acum câţiva ani. De curând, au apărut informaţii noi, care sugerează că este posibil să fi venit aici, în Haverhythe.

Beals şi Mackey făcură schimb de priviri.

— Acum câţi ani?

— Ah, doi sau trei, răspunse St. John, prefăcându-se nesigur.

Mackey ridică din umeri, dar Beals se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Şi dacă am cunoaşte o astfel de femeie, de ce v-am spune?

— Păi, pentru că familia ei este foarte îngrijorată. A plecat din cauza unei nefericite… neînţelegeri, să spunem. Clătină sumbru din cap. Toţi cei implicaţi ar dori să vadă lucrurile îndreptate.

— Cum arăta? întrebă Mackey, atras de posibilitatea unei povestiri triste.

St. John făcu o pauză, părând să cugete asupra întrebării.

— Păr castaniu, ochi cenuşii. Subţirică. Destul de înaltă pentru o femeie.

Brutarul şi cârciumarul se priviră din nou unul pe celălalt.

— După cum sună, ar putea fi doamna Fairfax, spuse Beals în cele din urmă.

— Doamna… Fairfax, aţi spus?

— Desigur, ar putea fi un… un… Cum îi zice? Un pseudonim, sugeră Mackey, dându-i un cot lui Beals.

— Ei bine, a stat chiar aici, la Blue Herring, când a

venit pentru prima oară în Haverhythe, nu-i aşa, Mackey? Ce îţi aminteşti?

Mackey se scărpină în cap, ciufulindu-şi şi mai tare părul roşcat.

— Habar n-am. A zis că bărbatul ei a fost soldat, ucis prin străinătate. Asta a fost…

Făcu o pauză, buzele mişcându-i-se uşor şi el părând să numere în gând. St. John aproape că se aştepta să îl vadă desenând în aer, ca şi cum ar fi schiţat o problemă de aritmetică deosebit de grea. Aflându-se el însuşi în situaţia aceea nu cu multă vreme în urmă, se simţi ciudat de binevoitor faţă de bărbat, deşi nerăbdarea îl rodea.

— Trebuie să fi fost acum mai bine de trei ani, decise, în cele din urmă, Mackey. Spun asta din cauza copilei.

— Un copil?

St. John făcu ochii mari de uimire doar uşor prefăcută şi ridică paharul la buze, privind nerăbdător de la unul la celălalt.

— A, da, adăugă Beals. O fetiţă. Drăguţă ca o păpuşă, nu alta.

Mackey încuviinţă din cap cu seriozitate.

— Păcat că este copil nelegitim.

Surprins în timp ce îşi golea halba, St. John stropi în jur.

— Ei, nu ştim asta, îl corectă uşurel Beals.

— Nu, admise Mackey. Dar, când o femeie spune că este văduvă şi apoi apare un copil la prea multe luni după aceea, este aproape sigur că tatăl nu era soţul ei mort. Mai mult ca sigur, conchise el cu gravitate, nu a fost niciodată măritată.

— Poate că soţul ei a murit repede, insistă Beals, dar ea nu a dorit să se ştie.

— Sau poate nu este mort deloc.

St. John nu ştia de ce spusese asta, dar, odată ce vorbele ieşiră, îi fu limpede cum trebuia să procedeze. Cu siguranţă că bărbaţii satului nu ar fi stat împotriva unui soţ nedreptăţit, care venise să îşi ia acasă soţia. Dacă îşi făurea cu grijă povestea, poate că aveau să se dovedească aliaţii

cauzei sale.

Atât Beals, cât şi Mackey întoarseră brusc capul ca să îl privească pe St. John.

— Vreţi să spuneţi…?

— Spun, interveni cu dibăcie St. John, că circumstanţele în care tânăra şi-a părăsit familia…

— A fugit, adică.

— Circumstanţele au fost nu tocmai ideale, încheie el, încuviinţă din cap pentru a confirma vorbele lui Mackey. Dacă doamna asta a voastră – Fairfax, parcă? – este femeia pe care o caut şi mai ales dacă a dat naştere unui copil, familia ei merită să ştie, nu sunteţi de acord?

Mackey încuviinţă din cap plin de entuziasm, ca şi cum aştepta următoarea scenă dintr-o melodramă, dar Beals fu mai precaut.

— Dar poate că doamna Fairfax a noastră *nu* este femeia pe care o căutaţi. Nu ar trebui să spunem unui străin povestea ei. Nu vă cunoaştem motivele, domnule.

St. John ezită. Căutau mită? Sau o cu totul altă asigurare? Se hotărî asupra celei din urmă şi se aplecă spre ei, coborându-şi vocea.

— Am fost însărcinat de către familia tinerei să îndeplinesc o misiune foarte delicată. Dacă doamna Fairfax a voastră nu este femeia pe care o caut, atunci povestea ei nu mă interesează nicicum. Cu siguranţă nu o voi povesti mai departe.

— Şi familia acestei femei… o va primi, o va lua înapoi? întrebă Beals.

— Bunul meu domn, ceva preţios pentru ei a dispărut, pur şi simplu, în urmă cu trei ani. Nici nu vă puteţi imagina cât sunt de nerăbdători să vadă înapoiat ceea ce a fost pierdut.

St. John fu mulţumit de răspunsul său bine ticluit. Era, la urma urmelor, adevărul.

Dar Beals păru să fie doar puţin mai liniştit de răspunsul lui.

— Doamna Fairfax şi fiica ei mi-au devenit dragi. Nu aş dori să le văd suferind.

Era o experienţă nouă pentru el să se trezească obiectul suspiciunii în ceea ce o privea pe Sarah. Nouă şi total dezagreabilă.

— Unde o pot găsi pe această doamnă Fairfax? întrebă St. John, mai arţăgos decât intenţionase.

— Locuieşte cu Martha Nebuna la Primrose Cottage, mai sus şi spre est, aproape de chei, dezvălui Mackey, înainte ca Beals să îl poată reduce la tăcere.

— Martha Nebuna?

— Martha Potts. Soţul ei era pescar…

— Mai degrabă, contrabandist… interveni Mackey.

— Care s-a înecat chiar pe chei, încheie Beals, ca şi cum nu fusese întrerupt. Ea a văzut cum s-a petrecut. Asta a făcut-o să îşi piardă minţile pentru o vreme, şi unii oameni de pe-aici – se întoarse către Mackey, cu o privire necruţătoare – consideră că se cuvine să o numească Martha Nebuna.

— Înţeleg, răspunse St. John, luând cheile camerei sale de pe masă şi dând să se ridice. Vă mulţumesc foarte mult pentru informaţii.

— Un moment, vă rog, domnule, zise încet Beals, aşezându-şi palmele late pe masă. Nu cred că v-am reţinut numele.

St. John ezită o clipă. Trebuia să meargă până la capăt? Putea? Dar ajunsese până aici şi nu cunoştea nici o cale mai bună de a obţine ceea ce dorea. Cu hotărâre, îşi drese glasul.

— Sunt Fairfax.

Capitolul 4

Un ţipăt copilăresc de încântare o trezi pe Sarah dintr-un somn agitat şi îşi deschise cu greutate pleoapele, descoperind soarele dimineţii târzii căzând oblic peste patul ei. Adormise cu puţin înainte de răsăritul soarelui, trecând în revistă conversaţia ei cu St. John de atâtea ori, încât

ecoul vorbelor lor începuse să se amestece cu răgetul monoton şi melancolic al valurilor de dincolo de fereastra ei.

Se rugase cu disperare ore lungi şi întunecate pentru ceva care să alunge imaginea obsedantă ochilor lui care-i sfredeliseră pe-ai ei. Dar, când acel ceva venise, în cele din urmă, descoperise că nu putea fi recunoscătoare, pentru că mintea ei trădătoare chemase în schimb amintirea ultimei dăţi când îşi văzuse părinţii şi la aceeaşi viziune groaznică reveni acum.

Săptămâni – nu, luni – după sosirea ei la Haverhythe, Sarah se agăţase de speranţa că părinţii ei o căutau pretutindeni, crezând-o nevinovată; acum, îşi dădea seama că o astfel de căutare nu avusese loc, pentru că aceştia o credeau moartă.

Oare o jeliseră? O jeleau încă?

Ori se spălaseră pe mâini chiar şi de amintirea fiicei care le trădase toate speranţele?

Se ridică şi se spălă alene înainte de a îmbrăca aceeaşi rochie neagră simplă. Apoi, adună cu grijă bucăţile de sticlă spartă şi puse din nou miniatura zdrobită în cufărul ei. În timp ce coborî treptele către bucătărie, zări pălăria lui St. John atârnată încă de cârligul de lângă uşă. Aşadar, nu dormise destul cât să piardă vizita lui.

„La naiba”.

Sarah îşi duse mâna la gură de uimire, deşi nu rostise tare cuvântul nepotrivit pentru o lady. Întâlnirea aceasta cu St. John o schimba deja, în moduri care nu îi plăceau.

Când Clarissa o observă pe mama ei prin uşa deschisă a bucătăriei, se chinui să se ridice de pe scaunul ei şi alergă către aceasta cu braţele larg deschise.

— Pisoi, mamă! Pisoi!

— Ce este acolo, păpuşă? întrebă Sarah, aplecându-se pentru un sărut.

— Domnul Beals a venit aici dis-de-dimineaţă, explică doamna Potts, arătând cu capul către două pâini proaspete de pe masă. Isteaţa Meg a fătat azi-noapte.

— Mergem să îi vedem, mamă? se rugă Clarissa.

— Da, dragă, consimţi ea imediat. Dar am promis şi să trec pe la doamna Norris, la parohie, în dimineaţa asta. Eşti sigură că plimbarea nu te va obosi prea tare? Poţi fi liniştită ca un înger pentru mama ta?

Clarissa aprobă solemn din cap, în timp ce Sarah o aşează la loc pe scaunul ei şi acceptă ceaşca de cafea pe care doamna Potts o oferea.

— Mulţumesc. Vai de mine, probabil am întârziat deja. Ce oră este?

— Zece şi jumătate, răspunse doamna Potts. Tocmai voiam să vă trezesc. Durerea aia de cap trebuie să vă fi venit de hac.

— Da. Sarah încuviinţă din cap, sorbind din cafea. Dar este o dimineaţă frumoasă şi sunt hotărâtă să nu o las să mă chinuiască din nou.

— Ei bine, începu doamna Potts, strecurând o privire către Clarissa şi înapoi, sper că aveţi dreptate, dar am unele noutăţi…

— Rissa pleacă. Vede pisoi, anunţă copila, lunecând din nou din scaunul ei.

Cu inima bubuind de groază, Sarah îngenunche.

— Într-o clipă, draga mea. Dă fuguţa până la etajera de lângă uşă şi adu-ţi boneta.

Buza de jos a Clarissei se bosumflă, dar, după un moment de gândire, perspectiva plimbării avu câştig de cauză, şi merse clătinându-se în căutarea îngrozitorului articol pentru acoperit capul.

— Ei bine? întrebă Sarah de îndată ce copila se depărtă cât să nu mai poată auzi.

— Domnul acela? Sarah o încurajă pe doamna Potts, cu un semn din cap. A mers la Mackey, aşa cum i-aţi spus. Şi băieţii s-au luat cu vorba…

Sarah închise ochii. De ce acuzau bărbaţii femeile că bârfesc când ei erau mult mai răi?

— Domnul Beals era acolo, ştiţi? Şi, ei bine, a adus mai mult decât pâine azi-dimineaţă. Mi-a spus că domnul acela a zis că aţi fugit de familia dumneavoastră şi că a venit să vă ia acasă. Spune că este… soţul dumneavoastră.

— *La naiba!*

Doar că, de data asta, rosti asta cu voce tare.

— Doamnă Fairfax!

Doamna Potts păru surprinsă, dar nu şocată. Soţia unui pescar auzise, fără îndoială, altele mai rele.

— Îmi pare rău, doamnă Potts. Se pare că nu sunt în apele mele în dimineaţa asta, până la urmă.

— Atunci, este adevărat?

Glasul doamnei Potts se redusese până la o şoaptă ce nu-i stătea în fire.

Mintea lui Sarah începu să alerge. Le spusese, oare, cine era el? Cine era ea? Ce credea toată lumea că făcuse ea? Fusese dificil, ca străin, să îşi găsească locul într-un sătuc unde toată lumea îi cunoştea pe toţi ceilalţi, dintotdeauna. Oamenii din Haverhythe erau calzi şi loiali. Dar nu fusese uşor să le câştige încrederea. Odată pierdută, ar fi fost pierdută pe veci.

— Ce să fie adevărat? întrebă ezitând.

— Este domnul acela soţul dumneavoastră?

Sarah strânse din dinţi, dar se strădui să încuviinţeze din cap.

Ochii doamnei Potts se măriră.

— Şi tatăl Clarissei?

Exact în clipa aceea, Clarissa intră pe uşă, târând boneta de legături. Doamna Potts aruncă o privire grijulie în direcţia acesteia.

— Va trebui să îi spuneţi, să ştiţi.

— Ce să spui, mamă?

— Toate la vremea lor, drăguţă. Sarah îi aruncă doamnei Potts o privire grăitoare. Deocamdată, să vedem ce este cu pisoii aceia, da? Aminteşte-ţi însă, nu trebuie să îi atingi!

Tocmai când se apleca să lege boneta copilei, răsună o bătaie puternică în uşă, care se împrăştie prin casă ca focul unui pistol. Cele două femei săriră. Amândouă ştiau cine trebuia să fie.

— Mergeţi, insistă doamna Potts, luând boneta din mâna lui Sarah şi îndemnând-o către uşa din spate. Am eu

grijă de el.

Când Sarah îşi ridică în braţe fiica, Clarissa îşi sprijini capul gol de gâtul mamei sale. Sarah îşi îngropă nasul în buclele ciufulite şi inspiră adânc.

Nu putea – *nu avea să permită* – să piardă singurul lucru care făcuse ca ultimii trei ani să merite să trăiască.

Odată ieşite pe uşă, Sarah lăsă copila pe picioarele ei, iar Clarissa ţâşni pe trepte în jos şi ieşi pe alee, oprindu-se la arcada care ducea în uliţă. Prinzând-o din urmă, Sarah văzu o pereche de măgari cenuşii care trăgea o sanie încărcată de-a lungul străzii abrupte, ducând o încărcătură ce fusese descărcată pe chei şi care era destinată vreunei căsuţe din Haverhythe, Haverty Court sau poate unui loc mai îndepărtat. Deşi era o privelişte obişnuită, Clarissa bătu din palme cu încântare şi privi cum măgăruşii îşi croiau cu grijă drum pe caldarâm, uitând, pentru moment, de pisoi.

Ploaia din ziua trecută făcuse loc genului aceluia de cer intens albastru, specific toamnei. O boare uşoară dădea aerului o răcoare aparte, fluturând panglicile bonetei lui Sarah şi mângâind câteva şuviţe de păr de sub ea. Era o dimineaţă care ar fi trebuit să cheme britanicii de orice fel să iasă din case, să absoarbă ultimele raze de soare înainte ca întunecimea iernii să se aştearnă. Însă strada era aproape pustie, în timp ce ele urcau pe drum.

Făcură un joc din a ghici ce căra sania şi urmară alene măgăruşii în susul străzii, făcându-le cu mâna când ajunseră la uşa domnului Beals. Terminându-şi livrările de dimineaţă, brutarul voinic tocmai îşi deschisese prăvălia şi mătura treapta cu formă ciudată care aducea la acelaşi nivel podeaua prăvăliei cu strada.

— O dimineaţă frumoasă şi dumneavoastră, doamnă Fairfax!

— Meg? strigă Clarissa.

Domnul Beals zâmbi.

— Hei, iat-o pe fata mea, zise el, invitându-le înăuntru, în timp ce îşi luă dintr-un cui şorţul prăfuit şi şi-l legă în talia generoasă.

— Isteaţa Meg este chiar aici, în spate, unde este

cald. Dar cred că este gata de oaspeţi.

Clarissa ţâşni pe lângă tejghea şi către un coşuleţ din colţul cel mai apropiat de cuptor. Sarah aruncă o privire prin prăvălie şi fu liniştită să vadă că era goală.

— Aminteşte-ţi ce am spus, Clarissa. Nu trebuie să pui mâna. Mă auzi?

— Da, mamă, zise ea, aruncându-se pe mâini şi pe genunchi, astfel că bărbia îi ajunse la acelaşi nivel cu împletitura care conţinea sursa încântării ei.

Înăuntrul unui coş căptuşit cu bucăţi de material moale, Isteaţa Meg era un cerc de blană portocalie, întreaga ei fiinţă părând să fie înfăşurată în jurul celor patru pui preţioşi. Sarah invidie mulţumirea pisicii-mame.

Şi ghearele acesteia.

*

— Imediat.

Uşa de la Primrose Cottage se deschise cât să permită pălăriei înalte de castor a lui St. John să treacă. Mâna fără corp care ţinea borul aproape sigur era a lui Sarah.

— Doamna Potts?

— Luaţi-o, insistă aceasta, scuturând obiectul în cauză, înainte să o arunc în vânt.

Fără tragere de inimă, St. John luă pălăria din mâna ei şi şi-o puse pe cap.

— Mulţumesc foarte mult.

Doamna Potts încercă să împingă uşa, pentru a o închide, dar el îşi aşezase, cu prudenţă, vârful cizmei în calea ei.

— Vă rog, doamnă, pot să intru?

— Doamna Fairfax nu este aici.

Ştiind că Sarah nu putuse ajunge departe, St. John nu se dădu bătut.

— Nu este nicio problemă. Speram să am şansa de a vă vorbi.

Uşa se deschise un pic mai mult.

— Şi ce treabă aţi avea cu mine? Nu vă voi spune

unde s-a dus, dacă asta doriţi.

— Nu v-aş cere niciodată să trădaţi încrederea unui prieten, doamnă Potts. Făcu o pauză. Doamna Fairfax este prietena dumitale, nu-i aşa?

La aceste vorbe, uşa se deschise larg.

— Cea mai bună. Şi nu voi sta cu mâinile în sân privind cum e rănită de unii ca dumneata.

Deşi, cu siguranţă, nu era mai înaltă de un metru jumătate, Nebuna Martha Potts avea o ţinută impozantă în rochia ei din gabardină gri, ţinând într-o mână, cu degetele ei noduroase, coada unei mături, ca pe o armă. St. John nu se îndoia de abilitatea ei de a o folosi ca atare. Îşi ridică braţele în semn de capitulare, sperând să o convingă să cedeze.

Dar nu îşi mută piciorul, pentru orice eventualitate.

— Regret profund orice aş fi făcut ori spus care v-a dat impresia că îi doresc răul doamnei Fairfax, răspunse el, aşezându-şi o mână pe piept într-un gest care, spera el, arăta sinceritatea. Ştiţi cine sunt?

Ochii ei întunecaţi se îngustară şi fură aproape pierduţi în încreţiturile chipului ei bătut de vreme.

— Umblă vorba că pretindeţi că sunteţi bărbatul ei.

— Şi doamna Fairfax ce spune?

Doamna Potts nu răspunse, dar răspunsul era scris pe chipul ei.

— V-a spus că sunt soţul ei. Bănuiesc că vă întrebaţi cum am ajuns aici.

— Nu îmi pasă câtuşi de puţin. Mă întreb, însă, cum a ajuns soţia dumneavoastră aici, singură.

— Mi se pare corect.

Constrâns, le spusese lui Beals şi lui Mackey o poveste simplă, una pe care o putea înflori după nevoie. Pe baza reacţiilor lor, îşi dăduse seama că avea ingredientele esenţiale pentru succes: iubiţi neînţeleşi, distanţa insurmontabilă şi comunicaţia întreruptă, probabil suficient cât lui Sarah să îi fie greu să îl contrazică.

Cu doamna Potts, poate avea să îşi perfecţioneze povestea.

— Dar pot intra? Ştiu cât de iute zboară bârfa într-un sat din provincie.

Cu vorba potrivită spusă la urechea doamnei Potts, suspecta că bârfa avea să umble chiar mai iute.

Ea păşi înapoi şi îi permise să intre, punând deoparte mătura şi făcând semn către salon, acolo unde el şi Sarah discutaseră seara trecută. Lumina dimineţii nu îmbunătăţi felul în care arăta. Era îngrijită şi curată, dar izbitor de goală, fără măcar un covor peste podelele de scânduri zgâriate. Pereţii erau acoperiţi de tapet decolorat şi ceea ce în lumina lămpii păruseră fotolii uzate, dar confortabile, acum, la lumina zilei, păreau nişte fotolii de-a dreptul jerpelite. Nu ştia ce făcuse răposatul domn Potts pentru a-şi întreţine familia, legal sau nu, dar era clar că nu reuşise mare lucru.

Doamna Potts se aşeză pe fotoliul cel mai apropiat de cămin, aşa că St. John se aşeză pe celălalt, pe care îl bănui al lui Sarah. Îşi puse pălăria pe masa dintre ei şi, la încurajarea doamnei Potts, începu să vorbească, modulându-şi glasul în aşa fel încât să se potrivească poveştii sale şi abordând o expresie serioasă.

— Eu şi doamna Fairfax ne-am căsătorit în iunie, acum trei ani, în ciuda împotrivirii familiei mele. Dar credeam că dragostea noastră avea să ne poată sprijini în faţa dezaprobării lor.

Sentimentul atrase un zâmbet trist din partea femeii.

— Aşa cum obişnuiesc tinerii să facă, admise ea.

St. John încuviinţă din cap, recunoscând descumpănit:

— La cererea mea, tatăl meu mi-a cumpărat un titlu de ofiţer şi, cu doar o lună înainte de nunta noastră, am primit ordinul că aveam să fiu repartizat pentru o vreme în Indiile de Vest. Ne-am gândit să mergem împreună…

Doamna Potts se încruntă.

— Nu aveaţi de gând să îmi duceţi fata peste mare?

— După cum s-a dovedit, poate ar fi fost mai bine, evită St. John răspunsul, observând posesivitatea maternă a doamnei Potts şi gândindu-se cum să se folosească mai bine de ea. Dar mama a fost de aceeaşi părere cu

dumneata şi nu a vrut să audă de una ca asta. A insistat că avea să îşi facă datoria faţă de mireasa mea.

Ca şi cum bănuia ce avea să urmeze, doamna Potts se aplecă înspre el şi clătină din cap.

— Dar nu a făcut-o.

— Într-adevăr, nu. Nu vă puteţi imagina uimirea şi mânia mea când am revenit, nu mai devreme de săptămâna trecută, şi am descoperit că soţia mea dispăruse. Cred că mama şi surorile mele au alungat-o din casă la scurtă vreme după ce am ridicat pânzele. Încă nu ştiu cum de a ajuns aici, dar mama primise o scrisoare de la ea în toţi anii aceştia, iar, în ea, doamna Fairfax menţionase Haverhythe. Aşa că mi-am început căutările aici.

— Iar ea a spus tuturor – chiar şi mie – că era văduvă.

— Este posibil să fi crezut cu adevărat asta. Dacă mi-a scris, nu am primit nicio scrisoare. Nu pot spune ce s-a întâmplat cu cele pe care eu i le-am trimis.

— Oamenii nu au crezut întotdeauna că spunea adevărul, ştiţi? Mai ales după apariţia domnişoarei Clarissa. Ştiaţi despre copilă?

— Absolut deloc – până când aţi adus-o acasă aseară.

— Iar ea nu şi-a cunoscut niciodată tatăl. Doamna Potts cloncăni dezaprobator. Dar, cu toate astea, doamna voastră nu pare prea fericită că v-aţi întors.

Ca şi cum observaţia ei atinsese un punct sensibil, St. John se ridică şi merse cu paşi mari către cămin, cercetându-i poliţa rustică în timp ce continuă:

— Nu m-am aşteptat la o primire călduroasă, doamnă Potts. Dacă nu m-a crezut mort, trebuie să fi crezut cea mai mare canalie în viaţă pentru că am abandonat-o. Am lăsat-o cu cei care ar fi trebuit să aibă grijă de ea. Se întoarse cu faţa către bătrână. Eu sunt responsabil de suferinţa ei.

Fu mărturisirea perfectă a vinei sale – atât de perfectă, în realitate, încât aproape o crezu şi el însuşi.

Una fusese să şi-o imagineze pe Sarah ducând o viaţă de lux depravat de pe urma furtului ei ori sub protecţia amantului ei şi cu totul altceva era să o descopere în această căsuţă şubredă de pe malul mării, crescând un

copil despre care toată lumea credea că era nelegitim şi depinzând, în mod limpede, de generozitatea şi de buna impresie a unor oameni atât de săraci, încât nu aveau destul din niciuna.

Era posibil ca el să se fi înşelat în privinţa ei?

Totuşi, înainte ca sentimentele să îi poată copleşi judecata sănătoasă, în mintea lui se trezi o imagine: o cameră întunecată, soţia sa în braţele căpitanului Brice, corsajul ei desfăcut, fustele ridicate şi mâinile celuilalt bărbat nicăieri la vedere.

Nu trebuia să uite motivul pentru care venise aici. Sarah scăpase o dată de pedeapsa ei, făcându-se nevăzută asemenea şirului de nestemate nepreţuite pe care îl furase. Aparenta ei sărăcie era o prefăcătorie. Dacă el urmărea să scape din acest necaz, de el depindea să o vadă cu adevărat săracă.

— Mă veţi ajuta, doamnă Potts? Vă rog, zise el, cu glasul moale şi inima împietrită.

Capitolul 5

— Este bucuroasă, nu-i aşa?

Vocea lui St. John veni din pragul uşii aflate în spatele ei, iar Sarah îngheţă. Cu o aplecare superficială a capului său blond, acesta se apropie de tejghea şi se lăsă pe vine alături de Clarissa.

— Care este preferatul tău?

Clarissa ridică un deget dolofan către pisoiaşi, care nu erau mai mari decât nişte şoricei şi se zvârcoleau pe lângă Meg. Sarah se gândi că, probabil, Clarissa îi trezise, pentru că gurile lor erau deschise în mieunături tăcute şi căutau orbeşte laptele mamei lor.

— Ah... Sarah se pregăti să o mustre pe Clarissa, dar o privire tăioasă din partea lui St. John o reduse la tăcere.

— Ăla, spuse Clarissa, arătând cu degetul, dar fără să atingă un pisoi cu dungi gri şi picioare roz, care într-o zi

aveau să fie acoperite de şosete albe delicate, ca ale mamei sale.

— O alegere grozavă, spuse St. John. Şi cum l-ai numi?

— Thomas, răspunse fără ezitare Clarissa.

— Dar dacă, în schimb, s-ar dovedi că e fată?

— Thomas, repetă Clarissa, de parcă bănuia că St. John era puţin cam surd.

— Desigur.

St. John se ridică atât de iute, încât Sarah fu nevoită să facă un pas în spate pentru a evita ca el să îi atingă sânii când se ridică. El mirosea a o colonie pe care ea nu şi-o amintea: mirodenii şi citrice – şi căldura unei veri tropicale.

— Bună dimineaţa, doamnă Fairfax, spuse el. Sper că nu deranjez, dar prietenul nostru Beals a insistat să trec pe aici dis-de-dimineaţă.

„Prietenul nostru?” Sarah îşi strânse buzele într-o linie subţire, întorcându-se şi mergând către o măsuţă lângă care se aflau două scaune, un loc în care clienţii brutăriei puteau aştepta liniştiţi sau se puteau bucura de ceva de băut.

— Aţi luat micul dejun, domnule Fairfax? întrebă domnul Beals, frecându-şi mâinile una de alta. La încuviinţarea neatentă din cap a lui St. John, continuă: O ceaşcă de ceai, atunci, şi dispăru în bucătărie printr-o uşă batantă.

Sarah nu se lăsă păcălită.

— Crede că vrem să discutăm.

— Şi nu este aşa? întrebă St. John în timp ce se aşeză pe scaunul din faţa ei, îşi scoase mănuşile şi le vârî în pălăria sa.

— Despre ce anume, *domnule* Fairfax?

— Ah, dă-mi voie să caut un subiect de conversaţie potrivit. Ciocăni cu degetele în masă. Cum ai ajuns să locuieşti în Haverhythe, poate.

— Aş crede că deja ştii răspunsul la această chestiune.

— Nu. Deşi mi s-a dat de înţeles că Haverhythe este

un rai pentru contrabandişti şi hoţi. Atunci a fost ideea căpitanului Brice?

Maxilarul lui se încleştă în timp ce vorbea şi cicatricea lungă şi subţire ieşi în evidenţă, albă pe tenul lui bronzat.

— Căpitanul Brice?

Scoase la iveală un nume îngropat sub nămolul timpului. Decisese de mult că, foarte probabil, căpitanul Brice o urmărise în bibliotecă mânat de intenţia de a fura safirele şi, atunci când fusese confruntat, profitase de oportunitatea de a da vina pe ea. Dar prea multe se întâmplaseră de-a lungul ultimilor trei ani pentru a-şi permite să zăbovească asupra purtării lui nepotrivite. Fusese doar un tânăr ofiţer chipeş care profitase de o fată naivă – departe de a fi prima astfel de poveste ori ultima. Nici măcar nu îşi putea aminti chipul lui.

— Nu ştiu nimic despre căpitanul Brice, mii… aa, domnule Fairfax, insistă ea, oprindu-se la timp.

Era aproape sigură că domnul Beals asculta din bucătărie şi numai Domnul ştia ce ar fi făcut acesta dacă ar fi auzit-o adresându-se soţului ei cu „milord”.

— Trebuie să o întrebi pe mama dumitale de ce mă aflu aici.

— Te referi la mama mea *vitregă,* presupun.

Dispreţul din vocea lui o surprinse.

— Vai. Nu mi-am dat seama… Te-am auzit întotdeauna spunându-i „mama”.

O încuviinţare scurtă din cap.

— Dorinţa tatălui meu. Eram încă mic atunci când a murit mama mea.

O curtare simbolică şi două săptămâni de căsnicie îi oferiseră lui Sarah prea puţine ocazii de a observa interacţiunea lui St. John cu părinţii săi, dar înţelesese că „dorinţele” marchizului – şi aici intra şi alegerea miresei fiului său – trebuiau ascultate. Tensiunea dintre Lord Estley şi fiul său nu putea fi trecută cu vederea, dar Lady Estley vorbise cu şi despre fiul ei – fiul vitreg – cu afecţiune deschisă, aproape linguşitoare. Dacă St. John răspunsese cu răceală, Sarah crezuse, pur şi simplu, că aceasta era firea

lui.

Acum, simţea un fel de simpatie neaşteptată faţă de Lady Estley, o tovarăşă de suferinţă în încercările nechibzuite ale lui Lord Estley de a dicta sentimentele fiului său. Nesiguranţa întipări o încruntare pe fruntea ei.

— Eu… înţeleg. Ei bine, în orice caz, am acceptat destinaţia pe care Lady Estley a ales-o. Nu am avut nicio idee despre locul spre care mă îndreptam, dar era limpede că vizitiul ştia, pentru că, în două zile de călătorie, am oprit doar ca să schimbăm caii.

— Şi te aştepţi să cred că ordinele lui au venit de la mama mea vitregă? Ce mojicie! Ea dispreţuieşte provincia. Cum ar şti despre Haverhythe? o luă el în derâdere.

Sarah ridică din umeri.

Când o întâlnise întâia oară pe Lady Estley, o i se păruse destul de prostuţă, o femeie fără creier, pricepută la prea puţine în afară de genul de minciuni sociale care stârneau vâlvă în cartierul West End al Londrei. De-a lungul anilor, încercase să îşi imagineze cum reuşise marchiza să păstreze secretul implicării sale în dispariţia lui Sarah.

Era limpede că îşi subestimase soacra.

Lady Estley fusese prima care insinuase că Sarah era o hoaţă. Apoi, ţesuse iute o poveste ameninţătoare, ca să o sperie pe nora ei şi să o facă să plece. Şi o alta pentru a-şi convinge fiul vitreg că ceea ce văzuse în noaptea balului nupţial fusese doar o frântură din întunecimea caracterului soţiei sale.

În mod clar, Lady Estley era o mincinoasă mult mai bună decât o crezuse Sarah.

„Te plac, Sarah. Aşa că te voi ajuta, spunând o mică minciună”. Infidelitate. Furt. Înec. Şantaj.

Da, de fapt, Lady Estley era o mincinoasă excelentă.

Iar Sarah nu putea spune că îi părea rău de asta. La urma urmei, minciunile lui Lady Estley făcuseră posibil ca Sarah să o păstreze pe Clarissa doar pentru ea, în toţi acei ani.

Îşi scutură o scamă imaginară de pe fustele ei negre.

— A spus că domnişoara Harrington a menţionat ceva

care i-a dat ideea.

— Eliza? şopti el, iar stomacul lui Sarah tresăltă la descoperirea faptului că numele ei pe buzele lui avea încă puterea să provoace durere.

El îşi îndepărtă privirea, ca şi cum încerca să îşi amintească o poveste auzită cândva demult.

— Lady Harrington *era* din partea de vest a ţării, cred.

Sarah închise ochii pentru o clipă. „Dumnezeule!” Aproape că putea auzi cum se învârteau rotiţele în capul chel al domnului Beals.

— Presupun că poate au fost unele vizite pe coastă, unele vacanţe – există o familie aici, înţeleg?

— Sunt multe familii aici, domnule Fairfax. Dar presupun că te referi la familia de la Haverty Court?

— Da. Adică, presupun că da. Ce ciudat… Părea foarte neîncrezător. Şi ai stat ascunsă aici în tot timpul acesta?

Domnul Beals intră şi, cu o înfloritură, aşează pe masă o tavă.

— Ce drăguţ, domnule Beals, spuse entuziasmată Sarah. Nu doriţi să vă alăturaţi nouă?

— Ei, dacă asta nu le întrece pe toate! Am uitat prăjitura cu coacăze, doamnă Fairfax – şi este favorita dumitale. Clătină din cap şi ţâşni înapoi în bucătărie. Nu durează decât un minut, strigă acesta peste umăr.

Sarah îşi înăbuşi un oftat. Ce spusese St. John ca să îl câştige? Pe de altă parte, soţul ei avusese întotdeauna reputaţia de a fi încântător – chiar dacă nu se străduise niciodată să îşi reverse farmecul acela asupra ei.

— Nu m-am *ascuns,* insistă ea, chiar dacă o voce micuţă din capul ei ţipă aprobator.

Se retrase în ritualul confortabil de a turna ceaiul, întrebându-se, chiar şi în timp ce făcea asta, de câte ori avea să fie obligată să mimeze această ospitalitate faţă de un bărbat care nu îi dorea decât răul.

Înmânându-i lui St. John cu un zâmbet forţat ceaşca de ceai, întrebă:

— Zahăr? Ştia foarte bine răspunsul, dar era conştientă de cum trebuie să fi arătat când *nu* întrebase în

seara trecută. Dar, pe de altă parte, nu îşi amintea dacă el gustase din ceaiul pe care i-l turnase. Poate nici nu observase că ea i-l îndulcise exact pe gustul lui.

— Da, mulţumesc, spuse el, luând singur cleştele şi lăsând să cadă în ceaşca sa trei bucăţi de zahăr.

— S-ar putea să îţi fie greu să crezi, mi… iubitule, înlocui ea iute, scoţând vorba cu forţa printre dinţii încleştaţi. Dar eu am ales să rămân. Poate că a fost sugestia mamei tale vitrege să plec, dar mi-am dat rapid seama că era cel mai bine. Mi-am făcut o viaţă nouă aici. Am jurat să tai legăturile mele trecute şi, deşi nu a fost uşor, mi-am ţinut cuvântul dat.

Buzele lui se răsuciră în ceva care nu era tocmai zâmbet.

— Cât de reconfortant este să descopăr că eşti în stare să te ţii măcar de o parte dintre jurăminte.

— Nu poţi să mă laşi – să ne laşi pe toţi – în pace? Îşi coborî privirea la marginea destrămată a feţei de masă cu pătrăţele şi inspiră tremurat. Dacă doreşti pe altcineva, şopti ea, mergi la ea, pur şi simplu. Căsătoreşte-te cu ea. Nu voi crea niciun scandal.

Oferta ei disperată atârnă în aer între ei pentru un moment îndelungat.

— Altcineva? reluă el, în mod limpede şocat de propunere. Pari a uita că încă suntem căsătoriţi, doamnă. Să mă căsătoresc cu o alta acum ar fi o infracţiune – iar eu, cel puţin, nu mă voi preta la a încălca legea. Clătină din cap. Nu, nu te pot „lăsa în pace”. Oricât de mult mi-aş dori să fie altfel, trebuie să rămân cu ochii pe tine. St. John îi prinse încheietura mâinii în degetele lui lungi şi bronzate şi o trase aproape destul cât să îi vorbească încet la ureche: Şi încă ceva: când voi pleca, nu o voi face cu mâna goală.

Ea îi urmări ochii care priviră spre Clarissa, care era încă întinsă pe podea, cu capul aproape de coşul pisoilor, vrăjită.

— Nu, şopti Sarah.

— Nu? Sprâncenele i se ridicară. Nu ar fi trebuit să ţii secretă de familia mea naşterea copilei. Eşti soţia mea. Prin

lege, îmi aparţine, ştii?

— Nu doar prin lege, sublinie Sarah.

Privirea ei aspră, cu ochii mijiţi, păru să îl pună pe gânduri. Profitând de ocazie, ea se smulse din strânsoarea lui, eliberându-se.

O înşfăcă pe Clarissa de la locul ei de lângă tejghea şi ieşi în fugă pe uşă înainte ca fetiţa că poată scoate măcar un ţipăt de protest.

*

Beals împinse uşa batantă, aducând o prăjitură pe o farfurie. Când zări locul gol din faţa lui St. John, o sprânceană stufoasă ţâşni spre cer.

— Doamna Fairfax… a… şi-a amintit de o întâlnire, bâigui St. John o scuză.

— *Hmm,* fu răspunsul sceptic al brutarului.

Lăsă farfuria pe tejghea şi îşi croi drum până la masă, aşezându-se pe scaunul gol şi umplând ceaşca goală.

— Şi… cum este vrerea astăzi?

Perplex, St. John aruncă o privire către cerul fără nori şi apoi, din nou, la chipul lui Beals.

— Vremea?

— Nu, *vrerea,* omule – spune-ne *dacă* doamna Fairfax te vrea din nou sau nu!

— A, asta.

Beals şi Mackey îl ţinuseră până la primele ore ale dimineţii, îndopându-l cu bere şi cerându-i detalii, pe care le dăduse fără tragere de inimă, temându-se că, mai târziu, ar putea să se contrazică singur. După trei nopţi în care dormise foarte puţin, se simţea, cu siguranţă, prost dispus şi nu avea chef de jocuri de cuvinte.

— Nu aş putea spune.

— „Nu aş putea spune”? râse Beals. Exact cum te-ai aştepta de la doamna F., te ţine în suspans.

— Credeţi? întrebă moale St. John. Dar poate nu sunt un bărbat chiar atât de răbdător.

Beals îl cântări cu aceeaşi privire suspicioasă cu care

îl ţintuise cu o noapte în urmă.

— Poate că nu. Dar poate că ar fi cel mai bine să fii pregătit să fii lăsat să aştepţi o vreme, băiete. Nu este genul care să îşi calce promisiunea, şi a făcut una faţă de întregul sat.

St. John râse în sinea sa de părerea brutarului despre fidelitatea lui Sarah.

— O promisiune? De ce fel?

— Ea şi doamna Norris, soţia parohului, s-au întâlnit şi au pus la cale un fel de festival de Sfântul Mihail – unde oamenii să îşi vândă produsele. Şi cu mâncare şi băutură, desigur, şi un dans.

— Un festival?

Fu din nou impresionat de contrastul dintre înfăţişarea modestă a lui Sarah şi dorinţele ei frivole. Dacă tatăl lui ar fi ştiut despre cea din urmă, spera că acesta nu s-ar fi lăsat niciodată impresionat de prima – cu sau fără zestrea enormă. Cu siguranţă, cea de-a doua căsătorie a lui îl învăţase câte ceva despre nebunia de a face din nou un astfel de târg. Şi Sfântul Mihail? Mai erau şase zile până atunci. Nu avea nici cea mai mică intenţie să piardă o săptămână în Haverhythe.

— Da. Bănuiesc că într-acolo a plecat. Probabil că ea şi doamna Norris au ceva de discutat în dimineaţa asta.

St. John nu avea nicio îndoială în privinţa asta.

— Domnule Beals, am o întrebare destul de delicată – una pe care regret foarte mult că trebuie să o adresez, spuse el, trecându-şi un deget peste marginea farfurioarei sale. Cum a reuşit doamna Fairfax să se întreţină în tot acest timp?

— Păi, bănuiesc că avea câte ceva de la ai tăi când a venit, spuse Beals, părând să se aştepte ca informaţia să îl liniştească un pic. Dar, ca mai toţi cei de pe aici, se descurcă cu foarte puţin. Desigur, lecţiile ajută un pic.

— Lecţii?

— La pianul doamnei Norris, explică domnul Beals. S-a oferit să o lase pe doamna Fairfax să îl folosească pentru a le învăţa pe unele fete din sat. Cântă chiar frumos, ştii? Vai,

a reuşit chiar să o facă pe domnişoara Susan Kittery să scoată ceva care trece drept muzică… Beals mişcă din cap. Domnişoara Susan este o cuceritoare. Fără talent, însă. Doamna F. merită fiecare bănuţ pe care îl primeşte.

În ciuda încercării domnului Beals de a-l linişti, St. John ştia foarte bine că cei câţiva şilingi pe care Sarah îi câştiga dând lecţii de muzică nu îi puteau ajunge să se întreţină pe ea şi pe copilă, indiferent de cât de simplu trăiau.

Şi nu avea nevoie ca brutarul să îi spună cum compensa diferenţa.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi doi cu ani în urmă, dar se pare că ai cam pornit cu stângul, băiete. Beals se opri să amestece viguros în ceaşca lui, linguriţa delicată devenind minusculă între degetele lui cărnoase. Şi, chiar dacă nu ceri, îţi voi oferi nişte sfaturi, spuse el, aplecându-se către St. John şi coborându-şi vocea. Dacă urmăreşti să o faci pe doamna F. să se întoarcă la tine, va trebui să o curtezi ca să o câştigi.

— Să-mi curtez *soţia?*

— Da. Aminteşte-ţi de zilele în care o curtai. Fă cumva să o bucuri. Dumnezeu ştie că nu a avut de ani de zile parte de bucurie – în afară de micuţă.

Într-un fel, sfatul lui Beals părea bun. Dacă St. John spera să intre în casa lui Sarah pentru a căuta dovezi fără să atragă mânia a jumătate dintre locuitorii din Haverhythe, cel mai bine era să încerce să îi intre mai întâi ei în graţii, poate chiar să facă să pară că dorea să se împace. Şederea acolo până la festival avea să îi ofere timp suficient să născocească un plan de atac.

St. John se ridică de pe scaun şi încuviinţă din cap către brutar.

— Voi lua în consideraţie.

Dar, în sinea lui, gândea încă: „Să o curtez?” Să o curteze pe femeia care probabil îl înşelase şi care furase între timp o moştenire de familie de neînlocuit? Îşi aşează pălăria pe cap şi se pregăti să întâlnească privirea rece o soarelui de la amiază. De pe partea cealaltă a străzii, îi

atrase privirea strălucirea unor litere aurite pe sticlă:

La Gaffard
„Lucruri deosebite din cele patru colţuri ale lumii”.

Şi, dintr-odată, îşi dădu seama. Nu credea că putea face ceva pentru Sarah. Dar poate pentru fetiţa ei…?

Traversă uliţa îngustă, tocurile cizmelor sale răsunând pe caldarâm, fără să o vadă pe Sarah strecurându-se pe ascuns printr-o poartă aflată undeva mai în susul străzii.

Capitolul 6

— Hei, doamnă Fairfax!

Îmbrăcată într-o rochie de dimineaţă din poplin cu dungi verzi, Fanny Kittery stătea în uşa spiţeriei soţului său, ca un păianjen viu colorat în centrul pânzei ei, aşteptându-şi prada neştiutoare.

Clarissa apucă strâns fustele mamei sale. Sarah se opri, fără să se apropie.

— Nu pot sta de vorbă în dimineaţa aceasta, doamnă Kittery. Mă întâlnesc cu doamna Norris, să terminăm aranjamentele pentru festival. Nu v-aţi uitat promisiunea de a vinde câteva dintre săpunurile dumneavoastră minunate pentru a ne ajuta cauza?

— Aşadar, plănuiţi să rămâneţi până la sărbătoarea Sfântului Mihail? insistă doamna Kittery. M-am gândit că, poate, cu neaşteptata reapariţie a *domnului* Fairfax, veţi pleca din Haverhythe.

Atât de stăruitoare îi fuseseră amintirile despre trecut şi neliniştile legate de viitor, încât Sarah nu se gândise pe deplin cum trebuia să răspundă prezentului. Cum reacţiona o femeie care îşi credea soţul mort la neaşteptata lui reapariţie? Spera din suflet că şocul era o reacţie acceptabilă, pentru că nu credea să fie în stare să se prefacă bucuroasă.

Din fericire, doamna Kittery nu ceru niciun răspuns.

— Bănuiesc că nu se ştie niciodată ce va decide văduva veselă, încheie aceasta cu un zâmbet larg.

Văduva veselă. Era o sintagmă de dispreţ pe care Sarah nu o mai auzise rostită de ani de zile.

Cum se putea să doară mai rău acum decât atunci?

— Eu şi soţul meu avem multe de discutat. Între timp însă, intenţionez să continui ca până acum.

— Veţi descoperi că o femeie măritată nu este chiar atât de liberă, doamnă Fairfax.

Sublinie cuvântul *căsătorită* în aşa fel încât să facă limpede faptul că se îndoia că o astfel de legătură exista între Sarah şi străinul care tocmai sosise în Haverhythe.

Sarah înclină capul, simţind umbra ştreangului căzând pe gâtul ei.

— Nici o femeie nu este cu adevărat liberă, doamnă Kittery. Vă doresc o dimineaţă frumoasă!

Îşi încolăcise o mână în jurul umerilor înguşti ai Clarissei, pentru a o lua de acolo şi pentru a înainta pe stradă, când auzi paşi pe caldarâm, în spatele ei. Întorcându-se, îl văzu pe St. John păşind dinadins în unicul magazin general din Haverhythe. Disperată să scape de o nouă întâlnire, Sarah aproape o împinse pe Clarissa prin prima poartă pe care o găsi deschisă.

— Ei bine, i-am spus mămicii că veţi veni, doamnă F. Sigur i-am spus. Emily Dawlish îşi lăsă deoparte coşuleţul de lucru şi aproape sări de pe scaunul ei, aflat lângă fereastră, făcând ca buclele ei negre strălucitoare să salte. Dar mămica a zis că nu prea crede şi a dat o fugă până la văduva Thomas. Îi va părea rău că v-a ratat! Şi pe dumneata, domnişoară Clarissa!

Sarah privi în jurul ei, nedumerită, şi descoperi că ajunseseră în prăvălia cusătoresei.

— Vai, Emily, începu Sarah, nesigură cum să explice brusca lor sosire.

Dar Emily Dawlish nu avea nevoie de nicio explicaţie.

— Am ştiut atunci când am auzit veştile că veţi dori să scăpaţi de rochia aia neagră veche, de îndată. Eu aşa aş

face dacă aş fi în locul dumneavoastră.

Emily era cu doar vreun an mai tânără decât Sarah, dar, spre deosebire de aceasta, nu avea niciun secret întunecat. Nu se petrecuse nimic care să afecteze vioiciunea fetei. Era toată obraji roz şi ochi strălucitori ca nişte coacăze. Sarah ştia, cu siguranţă, faptul că fata sucise minţile a jumătate de duzină de tineri pescari, dar, până acum, Emily părea să nu favorizeze pe niciunul. Deşi prăvălia îi aparţinea mamei lui Emily, tot Haverhythe-ul ştia că adevărata măiestrie venea din mâinile fiicei, iar Sarah bănuia că tânăra era dispusă să renunţe la ceea ce Fanny Kittery era mândră să numească „independenţa periculoasă" a lui Emily.

Sarah strânse între degete materialul fustei sale, scutul ei preţ de peste trei ani.

— Vai, nu. Nu m-am gândit să…

Dar Clarissa bătu din palme cu ardoare, aprobând, iar Emily avea deja în mâini un metru de croitorie.

— Sigur că doriţi o schimbare. L-am văzut pe bărbatul dumneavoastră trecând pe-aici azi-dimineaţă. Este foarte chipeş!

În timp ce ea îşi văzu de treabă, măsurând şi făcând planuri, Sarah rămase la fel de tăcută ca manechinul unei croitorese.

— Nu va dori să vă vadă purtând hainele de doliu, ca şi cum ar fi mort şi îngropat.

Sarah privi în jos, la rochia care fusese emblema suferinţei sale, biletul ei de intrare în societatea femeilor nefericite care trăiau la periferie, femei ca Nebuna Martha Potts, doamna Thomas şi doamna Dawlish.

Văduva Veselă Fairfax.

— La Gaffard sunt câteva materiale noi, tocmai au venit. Vom merge până acolo şi…?

— Nu!

Era inacceptabil să se dea de gol că îl urmase acolo pe St. John. Surprinsă, Emily îşi retrase mâinile.

— Doamnă Fairfax?

— Iartă-mă, Emily. O rochie nouă ar fi minunată. Dar

nu am nevoie de ea. Sunt sigură că soţul meu nu ar dori să cheltuiesc…

— La naiba! Emily râse. Un bărbat doreşte întotdeauna să îşi vadă femeia arătând cât se poate de bine, indiferent de ceea ce spune. Ştiu exact ce trebuie să fac. Lăsaţi în seama mea, şi vom vedea dacă veţi avea o rochie nouă la timp pentru festival. Cred chiar că mămica are o bonetă nouă undeva, în spate. Doamna Kittery a strâmbat din nas când a văzut-o – a spus că nu era destul de bună. Dar, cu câteva ornamente noi, cred că se va potrivi.

— Nu aş putea…

Dar protestele lui Sarah răsunară într-o încăpere goală. Emily se strecurase deja în atelierul din spatele prăvăliei şi răscolea pretutindeni, în căutarea bonetei aruncate. Reveni cu o pălăriuţă delicată decorată cu pene, care ar fi stat cocoţată pe capul doamnei ca o pasăre rănită.

— Ooo! exclamă Clarissa, întinzând o mână către pălărie.

Emily o ridică să nu poată fi atinsă şi privi către Sarah.

— Nu vă temeţi. Asta va fi un cadou din partea doamnei Kittery pentru fericita pereche. Zâmbi larg. Ce nu ştie nu îi face rău, nu?

Sarah aruncă din nou o privire către rochia sa. Crepul negru era decolorat de timp şi lucea de la atâta purtat. Ce bine ar fi fost să poarte din nou ceva proaspăt şi frumos! Îi plăcuseră întotdeauna lucrurile frumoase, chiar dacă părul ei castaniu fără luciu şi ochii mai degrabă lipsiţi de culoare o împiedicau să fie ea însăşi frumoasă.

— În regulă.

Şopti aprobarea fără tragere de inimă, ştiind ce greutăţi aveau să aducă acele vorbe mici. Odată ce Emily îşi termină măsurătorile, Sarah îşi luă fiica în braţe şi ieşi cu grijă înapoi pe stradă, privind în ambele direcţii să vadă dacă se zărea soţul ei, înainte să pornească rapid pe cărarea către casa parohială.

Până când ajunseră la casa parohială, oboseala o

doborî şi, oricât clipi, nu reuşi să îşi alunge lacrimile care reduseră trandafirii bine îngrijiţi ai lui Abigail Norris la pete înceţoşate de culoare.

— A-ai a-auzit? reuşi să îngaime când Abigail deschise uşa.

— Mamă? întrebă Clarissa, îngrijorarea umbrind trăsăturile-i de copil.

— Vai, domnişoară Clarissa, spuse Abby, întinzând o mână către fată. Speram să vii cu mama dumitale. Bucătăreasa are nişte tarte cu mere proaspete în bucătărie, şi mă întrebam pe cine aş putea să găsesc să guste şi să vadă dacă sunt bune.

Sarah înclină din cap, în acelaşi timp consimţind şi mulţumind, iar Clarissa o urmă nerăbdătoare pe Abigail.

Când aceasta se întoarse singură, o strânse pe Sarah în îmbrăţişarea unei surori.

— Hai, hai, draga mea. Da, am auzit. Îmi imaginez că sunt puţini cei care nu au auzit, adăugă ea cu un clătinat sumbru din capul ei cu păr negru, dându-i drumul. Abby, care era mai în vârstă decât Sarah cu doar câţiva ani, nu putea trece niciodată drept o matroană bârfitoare. Dar, venind în Haverhythe când avea doar optsprezece ani, cu ocazia căsătoriei sale, soţia parohului avea o experienţă vastă în ceea ce privea felul în care mergeau lucrurile în Haverhythe şi fascinaţia celor de-aici faţă de străini.

— Mă tem că panta abruptă a uliţei nu este un obstacol în calea poveştilor.

Sarah se lăsă dusă în sufragerie.

— Dar nu este o poveste. Vai, Abby, ce să fac?

*

Respirând cam greoi, St. John ajunse la frumoasa casă parohială din piatră la câţiva paşi în urma lui Sarah, care nu se întorsese să privească în spatele ei, aproape ca şi cum s-ar fi temut că diavolul era pe urmele ei. El se opri sub arcada ce adăpostea intrarea principală, inhalând mirosul dulce al trandafirilor târzii de toamnă şi simţindu-se

recunoscător pentru briza care tulbura aerul.

De fiecare parte a uşii, ferestre zăbrelite stăteau deschise pentru a prinde aceeaşi briză, şi perdele străvezii fluturau în spatele lor, protejând conţinutul încăperii de privirea lui. Dar se puteau auzi foarte clar voci venind din încăperea aflată în stânga lui, care avea vedere către cărarea ce şerpuia către biserică.

— Vai, Abby, ce voi face?

Vocea tremurândă a lui Sarah scoase la iveală toate emoţiile pe care el bănuise că ea le ascunsese noaptea trecută.

— Înţeleg că întoarcerea miraculoasă a soţului tău nu este un lucru ce merită sărbătorit.

O voce necunoscută, cu un accent ce nu se potrivea cu acela al celor mai mulţi cetăţeni din Haverhythe: soţia parohului, bănui el.

Dacă Sarah răspunse întrebării ei, nu o făcu în vorbe.

— Doamna Kittery a spus…

— Ah, întrerupse doamna Norris, pe un ton înţelegător. Nu îţi sta în fire să îi permiţi lui Fanny Kittery să te enerveze, Sarah. Permite-mi să îţi aduc o ceaşcă de ceai şi vorbim. Simte-te ca acasă. Cântă la pian dacă voieşti. Asta te face mereu să te simţi mai bine.

St. John auzi sunetul unei uşi deschizându-se şi închizându-se, urmat de scârţâitul unei balamale şi de foşnet de hârtii, apoi aerul din jurul lui se umplu de sunete. În mod evident, pianul era de bună calitate, scoţând note la fel de rotunde şi de suave ca anotimpul, dar persoana care cânta la el – ei bine, era excepţională.

Îşi închise ochii pentru a se deconecta de toate, mai puţin de muzică, o piesă necunoscută, complexă şi bogată. Nici măcar nu ştia că ea cânta la pian. Ei bine, nu era chiar adevărat. Bănuise că ştia. Orice domnişoară cânta puţin – uneori, *foarte* puţin – dacă dorea să fie considerată destul de educată pentru a prinde un soţ. Dar acesta era un talent de o cu totul altă clasă, genul de abilitate care ar putea onora o sală de concerte. Cum de îi scăpase lucrul acesta înainte?

De fapt, asta era o întrebare căreia i se putea răspunde cu uşurinţă. Îşi petrecuse scurta perioadă de curtare a lui Sarah Pevensey hotărât să observe cât se putea de puţine lucruri despre ea şi, ca urmare, nu ştia aproape nimic despre ea, dincolo de zestrea ei.

Încercă să îşi imagineze cum ar arăta în timp ce cânta, cu degetele ei lungi dansând pe clape şi cu spinarea dreaptă, dar aplecându-se asupra notelor din când în când, pentru a le da putere. Dar care îi era expresia? Îi erau ochii concentraţi asupra unei partituri ori cânta cu ochii închişi, chemând acele acorduri de undeva dinlăuntru? Era serioasă ori colţul gurii îi era arcuit într-un surâs de plăcere? Era rece şi palidă ori roşeaţa aceea care o prindea atât de bine începuse să i se întindă de-a lungul gâtului?

Era atât de absorbit în viziunea lui, încât îşi ridică mâna să le io câne înainte să îşi dea seama de ceea ce era să facă şi o coborî din nou. Îşi îngădui încă un moment să asculte pe furiş la uşă, dar concertul fu întrerupt de întoarcerea doamnei Norris cu tava de ceai.

— Iată-ne. Acum, vino şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Tonul prozaic cu care soţia parohului i se adresă lui Sarah sugera faptul că astfel de concerte îi erau dăruite atât de des, încât deveniseră un lucru comun. La rândul ei, Sarah păru netulburată de întrerupere. Se opri în mijlocul piesei, iar el ascultă cum ea se ridică şi traversă încăperea.

— Fii binecuvântată, Abby!

În ciuda pasiunii muzicii, păru mai calmă, mai stăpână pe ea.

Control. Autocontrol. St. John se smulse de lângă tocul uşii. Cu siguranţă nu avea nevoie să se coboare până la a trage cu urechea la casa parohiei pentru a afla informaţia de care avea nevoie. Şi apoi, nu dorea ca vreo poveste patetică să slăbească forţa hotărârii sale.

Însă, mai presus de orice, dorea ca nimic să nu înece sunetul muzicii care pulsa încă în venele lui. Se întoarse şi porni înapoi pe drumul pe care venise, recunoscător că poziţia ferestrei nu le permitea celor două femei să îl vadă plecând.

Apoi, o mişcare la fereastra din dreapta îi atrase privirea. Bucle castanii-aurii şi ochi strălucitori se zăreau printr-o crăpătură a draperiilor. Clarissa îl privea.

El îngheţă. Oare ea avea să strige? Avea să alerge să o cheme pe mama ei?

În schimb, aceasta zâmbi larg.

El îşi apăsă un deget pe buze, care se arcuiră într-un zâmbet. Nu crezuse că un copil atât de tânăr putea să ţină un secret. Dar pactul ar fi putut să îi ofere o clipă în plus pentru a se îndepărta.

Ea izbucni în râs şi îşi apăsă un deget pe propria gură, imitându-l. Descoperindu-l acoperit de rămăşiţele unei bunătăţi dulci, începu să şi-l sugă, iar St. John nu ezită să se folosească de distragerea ei pentru a pleca.

Ajungând în stradă şi fiind din nou adâncit în priveliştile, sunetele şi mirosurile din Haverhythe, se întrebă din nou de ce Dumnezeu alesese Sarah un astfel de loc pentru a se ascunde. Nu credea în povestea ei despre implicarea mamei lui vitrege. Aşadar, cum reuşise să ajungă până aici? Şi, mai important, de ce rămăsese? Cu siguranţă ar fi putut să se facă mai uşor nevăzută în Londra. Dar, într-un sat de pescari cu câteva sute de suflete, sosirea ei nu putea să nu fie remarcată de toţi.

— Trebuie să fiţi domnul Fairfax.

Vocea feminină îl făcu să tresară pe St. John şi îl smulse din gânduri. Privi în jurul lui, descoperind că se afla din nou la jumătatea străzii, în faţa spiţeriei.

— Sunt doamna Kittery, spuse femeia, făcând o mică plecăciune.

Oamenii din Haverhythe nu păreau să ţină la etichetă atunci când doreau informaţii. St. John îşi ridică pălăria.

— Bună dimineaţa, doamnă. Încântat de cunoştinţă.

— Doamna Fairfax şi Clarissa au trecut pe aici cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă, spuse ea, cu ochii negri studiind fiecare detaliu al înfăţişării lui, ca şi cum punea deoparte informaţiile, pentru mai târziu.

— Da, aprobă el. Erau în drum spre doamna Norris. Speram să le ajung, dar au pornit înaintea mea, şi nu am

vrut să întrerup vizita doamnei Fairfax.

— Cât de… grijuliu, murmură ea.

La fel ca în cazul doamnei Norris, ceva din modul de a vorbi al lui Fanny Kittery o distingea de ceilalţi locuitori ai satului pe care îi întâlnise el, deşi vocea doamnei Kittery era mult mai puţin plăcută.

— Ştiţi, ni s-a dat de înţeles că aţi murit. Miraculoasa dumneavoastră apariţie aproape ne-a dat peste cap pe toţi.

— Nu mai mult decât pe doamna Fairfax, vă asigur.

Mărturisirea lui păru să îi facă plăcere.

— Eu, una, mă bucur că sunteţi aici. Sosirea soţiei dumneavoastră în Haverhythe a ridicat mai multe sprâncene, ar trebui să ştiţi asta. Povestea ei era atât de… incredibilă. Au fost unii cărora li s-a părut de-a dreptul *imposibil* de crezut.

Era uşor de observat că doamna Kittery fusese printre aceştia. Şi, cum soţul ei era, probabil, singurul medic din sat, acesta fusese printre primii care aflaseră că presupusa văduvă era însărcinată. Soţia spiţerului părea să fie genul dornică să împărtăşească vecinilor săi o chestiune aşa personală.

Plăcerea ei de a împrăştia bârfa ar fi trebuit să o facă un aliat al cauzei lui, dar ceva la Fanny Kittery nu îi plăcu lui St. John. Îşi exersase expresia să pară impasibilă. Ce importanţă avea, de fapt, ceea ce îi spuseseră ori îi făcuseră străinii din acest sat femeii cu care el intenţiona să taie toate legăturile?

Dar acum putea ghici pe cine exersase Sarah expresia fermă şi ochii reci cu care îl întâmpinase ieri după-amiază.

Îşi aminti dintr-odată un detaliu al conversaţiei de mai devreme cu Beals.

— Doamna Fairfax îi dă fiicei dumitale lecţii de pian, aşa-i?

— A, da. Într-adevăr. Faptul că el cunoştea asta păru să o surprindă. De fapt, eu sunt cea care a sugerat lecţiile, ca o modalitate prin care doamna Fairfax să-şi poată câştiga existenţa, în loc să se bazeze pe caritate – era foarte mâhnită să fie obligată să facă asta, ştiţi, adăugă ea,

cuvintele având doar rolul de a-i sublinia dispreţul. Am venit aici acum 24 de ani, domnule Fairfax. Din Plymouth, ştiţi, spuse ea, numele locului ei de naştere căzându-i de pe limbă de parcă ar fi fost Paris. Aşa că am simţit întotdeauna ca fiind de datoria mea să ridic nivelul vieţii din Haverhythe.

Probabil spera ca, într-o zi, să îşi vadă fiica restabilită în cercurile mai rafinate din care ea însăşi venise, cercuri în care reuşitele muzicale erau privite cu respect. În ciuda plăcerii oferite de respingerea cuiva ca Sarah, cât de des dădeai peste un profesor competent pentru întocmai această abilitate într-un sat de pescari de pe coasta de nord a Devonshire-ului?

Dar, pe de altă parte, Sarah era mai mult decât competentă.

— Atunci, aţi avut un rol esenţial în a o ajuta pe doamna Fairfax să se bucure de o anumită acceptare aici.

Presupusul compliment nu îi pică bine doamnei Kittery.

— Vai, nu îmi pot asuma creditul, domnule Fairfax. Domnul şi doamna Norris sunt cei care au făcut asta, alături de Beals, brutarul. Iar oamenii par să o adore pe fetiţă, Clarissa. Desigur, oamenii spun că nu ar trebui să dai vina pe un copil pentru păcatele părinţilor, recunoscu ea, fără tragere de inimă. Oricum, de-a lungul anilor, oamenii s-au dovedit a fi doritori să o ierte pe doamna Fairfax pentru orice… abateri care s-ar fi putut ascunde în trecutul ei.

În ciuda judecăţii lui Fanny Kittery, era limpede.

— Sunt sigur că vă subestimaţi influenţa, doamnă Kittery. Vă doresc o zi frumoasă, spuse el cu o înclinare a capului şi merse înapoi către cârciumă, cugetând la tot ce aflase în dimineaţa aceea.

Toţi ceilalţi din sătucul acesta fuseseră duşi de nas de o hoaţă de bijuterii şi o uşuratică?

Nu îşi putea permite să se lase vrăjit şi el.

Capitolul 7

Deşi St. John dormise în unele locuri ciudate, cârciuma lui Mackey din Haverhythe nu părea sortită să se afle printre ele. Oboseala totală ar fi trebuit să îi răpească abilitatea de a-şi ţine ochii deschişi, dar se trezi în camera lui, lungit pe spate, cu ochii la tavanul pătat de fum. Nu erau nici salteaua cu cocoloaşe şi căpuşe, nici cearşafurile umede care ţineau somnul la distanţă. Nu erau nici măcar sunetele chefurilor nopţii de sâmbătă care izbucneau din bar la anumite intervale.

Era amintirea ochilor Clarissei.

Putea să îi vadă încă, privind peste pervazul de piatră al ferestrei, strălucitori şi veseli şi într-o remarcabilă nuanţă de violet.

Nu putea spune nici acum la ce culoare se aşteptase, ce culoare *dorise* să vadă. Ochii mamei sale, un cenuşiu ce se schimba şi se modifica precum un cer ameninţat de furtună? Nu, ochii aceia îi dădeau deja destul de furcă.

Albastrul familiei Sutliffe? Ei bine, asta ar fi răspuns unei întrebări. Dar nu i-ar fi făcut deloc sarcina mai uşoară. Ce spusese Fanny Kittery? „Nu ar trebui să dai vina pe un copil pentru păcatele părinţilor”. Dacă putea să dovedească faptul că Sarah era o hoaţă, lucrul acesta avea să îi răpească unui copil – poate copilului *lui* – mama. Era o pierdere pe care o înţelegea prea bine. În ciuda hotărârii sale de a scăpa de femeia pe care nu dorise niciodată să o ia de soţie, era el destul de nemilos încât să pricinuiască o asemenea durere unei fetiţe inocente?

Dacă era să fie cinstit cu el însuşi, se aşteptase la ochi căprui. Ar fi fost cumva potrivit dacă ar fi fost aceiaşi ochi întunecaţi care îi bântuiau coşmarurile, ochi sticloşi care îl priveau fix de pe chipul palid al lui David Brice, care zăcea întins în iarba verde înrourată.

St. John se cutremură amintindu-şi şi privi în jos,

aproape aşteptându-se să vadă în mâinile lui tremurânde o sabie de pe care se scurgea sângele unui alt bărbat. Acceptând faptul că somnul nu avea să vină şi, într-un fel, fără să îi pară rău, dată fiind calea pe care gândurile lui păreau hotărâte să o apuce, se ridică de pe patul inconfortabil şi se îmbrăcă. Coridorul era întunecat, dar îşi croi drum de-a lungul lui şi în jos, pe scări, urmând zgomotul din bar.

Mirosul de peşte, de transpiraţie şi de bere fu aproape la fel de agresiv asupra simţurilor sale ca lumina şi zgomotul care se năpustiră asupra lui când deschise uşa. Cârciuma era plină ochi. În seara aceasta, puteau fi zărite chiar şi câteva femei printre mese. Cel mai în vârstă dintre băieţii Mackey se afla în spatele tejghelei, în timp ce tatăl său îşi servea bombănind clienţii. Gerald Beals şedea pe locul lui obişnuit, discutând cu un bărbat pe care St. John nu îl cunoştea.

Evitând orice privire, St. John traversă încăperea şi ieşi pe uşă, renunţând atât la pălărie, cât şi la manta. Strada pietruită din Haverhythe era rece şi binecuvântat de tăcută în comparaţie cu zgomotoasa cârciumă. Briza mării îi ridică părul, iar el se întoarse să privească jocul lunii ceruite deasupra apei.

Fără să fie conştient de asta, fu atras către cheiul imens care se curba în golf, adăpostind un ţărm acoperit acum de bărci de toate mărimile. Urcând pe treptele largi şi tocite, descoperi aleea de piatră din vârful acestuia alunecoasă din cauza stropilor valurilor mai mari ale fluxului care venea şi se loveau de digul solid de piatră doar pentru a cădea, neputincioase, înapoi în mare.

Spre surprinderea lui, nu era singur, în ciuda orei târzii. O siluetă stătea la capătul îndepărtat al cheiului, privind spre mare – o femeie, cu fustele biciuite de vânt. Primul său gând fu că putea să fie Nebuna Martha, venită să comunice cu stafia răposatului ei soţ. Dar femeia aceasta era mai înaltă şi aproape sigur mai tânără. Atunci, soţia vreunui alt pescar, în aşteptarea unei bărci care nu sosise. Cum trebuia să fie să continui, zi de zi, făcându-ţi

griji şi întrebându-te ce avea să aducă următorul flux?

Ca şi cum ar fi încercat să se scuture tocmai de astfel de temeri, femeia îşi arcui spinarea şi îşi ridică faţa către lumina lunii, şi, cu o accelerare subită şi nepoftită a pulsului, St. John o recunoscu pe Sarah.

El ezită. Nu credea că ea îl zărise. Ar fi putut să se întoarcă şi să se îndepărteze. Desigur, dacă se îndepărta, nu ajungea mai aproape de ţelul său. Nu avea să primească răspuns la nicio întrebare şi nu avea să rezolve niciun mister.

Până acum însă, întâlnirile lui cu Sarah reuşiseră doar să ridice şi mai multe întrebări în loc să răspundă unora.

Când fu la poale trei paşi distanţă, ea se întoarse cu faţa către el. El crezuse că sunetul valurilor îi ascunsese apropierea. Dar ea nu păru surprinsă, ci doar furioasă.

— Ai venit să faci şi alte ameninţări? Ai venit să îmi aminteşti încă o dată că ai puterea de a mă distruge – de a-i ridica pe prietenii mei împotriva mea –, de a-mi smulge fiica?

Cu părul desfăcut şi cu ochii mari, scrutători, arăta la fel de sălbatică precum împrejurimile.

El regretase şoapta de despărţire din prăvălia brutarului aproape de îndată ce aceasta îi ieşise de pe buze. Dacă vârful unei săbii nu îl forţase pe Brice să admită adevărul, cât era de probabil ca nişte amărâte de vorbe să o intimideze pe Sarah şi să o facă să îşi arate propria perfidie ori să dezvăluie locul unde se aflau nestematele furate?

În orele ce urmaseră, cugetase îndelung la sfatul lui Beals de a o curta pe Sarah. Dacă dorea să se elibereze de ea în cele din urmă, trebuia să facă orice era nevoie pentru a găsi acel colier, iar căutarea avea să meargă mult mai lin dacă reuşea să îi câştige un pic de încredere. Avea să fie nevoit să îşi croiască drum în casa ei, în dormitorul ei şi chiar – dacă era nevoie – în patul ei.

Aici, sub lumina lunii, părea locul potrivit pentru a face primii paşi în direcţia aceasta.

— Ameninţări? Clătină din cap cu tristeţe. Vai, Sarah.

Te înşeli în privinţa mea.

— Ah, nu cred, milord, spuse ea printre dinţi, cu amabilitate prefăcută. Altfel, de ce te-ai afla aici?

— În Haverhythe?

— Pe chei. La ora aceasta din noapte.

Îşi strânse mai tare şalul în jurul umerilor. Deşi se aflau în cel mai deschis şi public loc din sat, totul în postura ei arăta că simţea că el îi încălcase sanctuarul intim.

Aşa că el păşi şi mai aproape, până când ajunseră umăr lângă umăr.

— Căutam doar un loc în care să îmi limpezesc mintea.

— La Mackey poate fi un pic cam zgomotos într-o seară de sâmbătă.

Numai înţelegătoare nu părea.

— Mda, aprobă el, absent. Şi mi-a devenit destul de greu să adorm de când am fost în Antigua.

— Chiar aşa? zise ea, luându-l în derâdere.

— Da.

Rămase cu gura căscată în timp ce se răsuci cu faţa către el.

— Vrei… vrei să spui că ai fost cu adevărat în Indiile de Vest? Dar credeam că… adică, doamna Potts a zis că i-ai spus tu… Sarah se încruntă şi începu din nou. I-ai spus doamnei Potts că ai fost acolo, ştiu. Dar a presupus că ai făcut-o pentru că ştiai că am spus tuturor că soţul meu a murit în străinătate… că a fost doar o parte a poveştii pe care ai născocit-o pentru a-i amuza pe domnul Mackey şi pe ceilalţi.

St. John reuşi să zâmbească pieziş.

— Soţul tău chiar a fost pe punctul de a muri – într-un câmp deschis, din afara Londrei.

Fruntea lui Sarah se încreţi de nedumerire.

— L-am întâlnit pe Brice. Ştiai?

— Nu. Ochii îi ţâşniră către cicatricea lui. Nu îmi vine să cred că ai provoca la duel un bărbat pentru o mică pată a reputaţiei mele.

St. John îşi feri privirea, studiind reflexia lucioasă a

lunii pe pietrele alunecoase de sub picioarele lor. În anii care trecuseră, aproape se convinsese pe el însuşi că nu se duelase pentru onoarea ei, ci mai degrabă pentru a lui – atâta câtă era. Negarea îi devenise o a doua natură. Dar nu putea nega importanţa duelului în faţa femeii pe care trebuia să o curteze.

— Nu doar o mică pată, doamnă, spuse în cele din urmă. Şi apoi, crezând că l-am ucis, am fugit.

— Căpitanul Brice este mort? întrebă ea, ezitând.

El încercă să analizeze tonul întrebării ei. Regret? Uşurare?

— Nu, răspunse el, într-un final. A supravieţuit – de fapt, a fost trimis într-o misiune în Franţa. S-a întors ca un erou.

O altă pauză.

— Dar tu ai fost în Antigua în tot acest timp? De aceea ai venit după mine abia acum?

Oare ea chiar credea că el o lăsase, pur şi simplu, să plece? Că, dacă circumstanţele nu l-ar fi împiedicat, el nu ar fi făcut niciun efort să o găsească? Dar, aparent, răspunsul era da. Îşi uitase jurămintele de nuntă, îşi crease o nouă viaţă şi îşi imaginase că era în siguranţă, departe de el – asta îi era clar.

El încuviinţă din cap.

— Trei ani. Ce ai făcut acolo?

— Una, alta. Am lucrat mai ales ca un soi de funcţionar pentru un agent al unei plantaţii.

— Funcţionar, repetă ea, ridicând sceptic dintr-o sprânceană. Numele tatălui tău nu ar fi putut să îţi asigure ceva mai bun?

— Poate, recunoscu St. John. Dacă l-aş fi spus.

Nu putea fi sigur că nu fusese o păcăleală a luminii lunii, dar i se păru că o vede reţinându-şi un zâmbet.

— O călătorie atât de periculoasă – la fel şi destinaţia. Nu îmi imaginez că lui Lord Estley i-a picat prea bine faptul că fiul şi moştenitorul său s-a aruncat în calea pericolului.

— A aflat unde plecasem când nu mai avea cum să mă oprească.

— Dar trebuie să fi comunicat cumva cu el.

— Schimbul de scrisori este o chestiune impredictibilă când este vorba despre asemenea distanţe.

Era doar parţial adevărat. *Primise* scrisori – câteva bilete de înduplecare din partea mamei sale vitrege, o scrisoare pretenţioasă din partea tatălui său. Dar St. John le răspunsese tuturor prin tăcere.

— Distanţa mi-a dat ocazia de a pune în ordine unele lucruri, recunoscu el în cele din urmă, deşi nu avusese intenţia să dezvăluie ceva atât de apropiat de adevăr. Cred că înţelegi.

Ochii lui Sarah trecură peste chipul lui, înainte de a se întoarce din nou către apă.

— Înţeleg că nu am fost singura care s-a ascuns.

El îşi coborî privirea către ea şi urmări linia privirii ei de-a lungul valurilor. I se păru că înţelege, în sfârşit, atracţia pe care o avea apa.

— Se poate vedea peste golf departe, până la Bristol?

— Într-o zi senină, îmi imaginez că da. Ridică din umeri. Dar nu – de fapt, nu.

— Părinţii tăi…

Clătină din cap, întrerupându-l.

— Lady Estley a insistat că trebuie să tai orice legătură. Nu ştiam că a pretins că eram moartă. Dar cel puţin asta înseamnă că mama şi tata nu şi-au făcut griji pentru mine în ultimii trei ani, spuse ea, cu un tremur convingător în vocea şoptită.

El nu avusese nici cea mai mică idee că ea era o actriţă atât de bună.

Încuviinţă din cap, aprobând în tăcere vorbele ei. Vestea morţii ei adusese părinţilor lui Sarah sentimentul că lanţul evenimentelor începute în noaptea balului de nuntă avusese un sfârşit, oricât de îngrozitor. Atâta lucru ştia din experienţă. Dar care avea să fie reacţia lor când aveau să descopere că totul era o minciună?

— Dar de ce nu te-ai dus la ei?

La urma urmelor, doar o promisiune faţă de mama lui vitregă nu ar fi putut-o împiedica.

— Pentru că ei s-ar fi aşteptat să mă întorc la tine.

După ce avusese plăcerea stranie de a o vedea în braţele unui alt bărbat la doar câteva zile după nunta lor, ar fi trebuit să fie pregătit pentru o astfel de declaraţie de antipatie faţă de soţul ei. Cu toate astea, vorbele îi bâzâiră în urechi ca ţânţari în căutare de sânge, dovedind că nu fusese pe deplin pregătit să le audă.

— Atunci, am fost chiar atât de dezgustător pentru tine? reuşi el să întrebe după câteva clipe. Ori te-ai temut să îţi înfrunţi pedeapsa?

— M-am temut de un anumit gen de pedeapsă, da, spuse ea, cuvintele fiindu-i înăbuşite de geamătul mării. O viaţă întreagă petrecută fără dragoste.

În circumstanţe normale, ar fi putut avea ceea ce trecea drept o căsătorie de succes – cel puţin printre cei din clasa lui socială. După ce s-ar fi născut un moştenitor, ar fi fost liberi să meargă fiecare pe calea lui. Probabil că, în cele din urmă, el şi-ar fi făcut o amantă. Poate chiar ar fi trecut cu vederea dacă Sarah ar fi ales să îşi facă un amant.

Dar *dragoste?* Asta nu făcuse parte din târg. Şi nu putea să facă niciodată.

Tremurând, Sarah se întoarse cu spatele la ocean şi cu faţa înspre St. John, picături de umezeală curgându-i pe obraji – apa mării, deşi picurii semănau remarcabil cu nişte lacrimi.

— Visul acela este unul vechi. Ce se va întâmpla acum?

— Lucrurile nu pot rămâne aşa cum sunt.

Umerii ei se ridicară şi coborâră într-un oftat vizibil.

— Bănuiesc că nu. Dar am o rugăminte pe care sper că o vei onora.

— Dacă pot.

Ea trase din nou aer adânc în piept, ca şi cum îşi aduna curajul.

— Festivalul de Sfântul Mihail. Eu, alături de mulţi alţii, am muncit luni de zile ca totul să iasă bine. Lasă-mă să îl duc până la capăt – fără să te amesteci.

Nu era favoarea pe care se aşteptase ca ea să o

ceară. Nu o crezuse pe Sarah genul care să se preocupe de aducerea veseliei în sat. Însă sărbătoarea de Sfântul Mihail era peste cinci zile, şi, dacă avea să fie obligat să petreacă o săptămână aici, putea să folosească perioada aceasta în avantajul lui. Îşi înclină capul, încuviinţând fără tragere de inimă.

— Pare o rugăminte rezonabilă, spuse, întinzând mâna pentru a pecetlui înţelegerea.

Ea privi gestul lui cu scepticism făţiş.

— Şi ce fel de promisiune îmi ceri în schimb?

— Vai, nimic, milady.

După o pauză lungă în care el fu sigur că ea intenţiona să îl refuze, ea îşi aşeză mâna în a lui, iar el i-o scuturã. În ciuda puterii lor surprinzătoare, degetele ei păreau incredibil de mici în palma lui.

— Deocamdată, încheie el.

Chiar în clipa aceea, un val se sparse de chei, aruncând apă pe suprafaţa acestuia şi udându-i până la piele pe amândoi. Cum ea încercă prea târziu să sară din calea lui, piciorul îi alunecă. Sarah începu să fluture din braţe, dar St. John o trase la adăpost şi îşi puse cealaltă mână în jurul taliei ei, ca să o ajute să îşi recapete echilibrul.

Ea îşi coborî privirea la spuma învolburată şi apoi se uită către el.

— Ar fi fost o cădere groaznică.

Profitând de ocazia pe care forţele naturii i-o oferiseră, St. John îşi permise să o privească, să o privească cu adevărat, pe femeia pe care, fără pic de tragere de inimă, o luase de soţie.

Sarah nu era frumoasă. Cel puţin, nu într-un mod convenţional. Trăsăturile îi erau obişnuite – nimic spectaculos, nici măcar unic. Dar lumina lunii îi împrumuta pielii ei o strălucire diafană. Ochii umbriţi erau întunecaţi, iar părul îi atârna liber, ciufulit şi încâlcit de vântul sărat.

Nu, nu era frumoasă – aşa cum apele ca de oţel ale Atlanticului de Nord ce se spărgeau sub ei nu puteau fi numite frumoase. Misterioase, da. Eventual, trădătoare.

Şi totuşi, captivante.

Poate că, la urma urmelor, nu avea să se dovedească o sarcină chiar atât de neplăcută să se prefacă a o curta.

— Cu mare plăcere, Sarah.

Păstrându-şi o mână pe partea de jos a spatelui ei, o ridică pe cealaltă pentru a-i da la o parte părul de pe faţă, mângâindu-i obrazul cu vârfurile degetelor. Îşi dădu seama că nu îi mai văzuse până atunci părul nelegat. Chiar şi în noaptea nunţii lor, îl purtase într-o coadă lungă, împletită strâns. Dacă şi-ar fi dat silinţa să desfacă acea coadă, să afle ce se ascundea sub împletitura aceea, cât de diferită ar fi putut fi viaţa lor!

— Mi-am dat seama că oamenii din Haverhythe vor începe să intre la bănuieli dacă nu petrecem mai mult timp unul în compania celuilalt, dacă nu ne arătăm unul altuia un pic de… afecţiune, murmură el, coborându-şi gura până la un centimetru de gura ei. La urma urmei, am fost despărţiţi vreme de trei ani lungi.

Orice urmă de căldură pe care o avuseseră cuvintele lui dispăru rapid, îngheţată de privirea de oţel din ochii lui Sarah. Dacă David Brice l-ar fi privit astfel pe acel câmp, probabil s-ar fi întors şi ar fi luat-o la goană.

— Oamenii din Haverhythe sunt fie încă la cârciumă, fie în pat. Sunt foarte sigură că vor pierde această demonstraţie. Aruncă o privire peste umăr, către sat, ca şi cum căuta confirmarea afirmaţiei sale. În orice caz, sunt surprinsă de faptul că îţi pasă de ceea ce cred ei.

— Nu îmi pasă.

Cu apăsarea palmei, îi înclină chipul în aşa fel încât ea să nu îi poată evita privirea.

— Dar ţie da. Ai prefera ca prietenii tăi să privească reuniunea noastră ca pe o poveste ori o melodramă?

— Ceea ce îşi imaginează ei va depinde cel puţin la fel de mult de rolul pe care îl vei juca: eroul sau personajul negativ, îi aruncă ea înapoi. Noapte bună, milord!

Eliberându-se din îmbrăţişarea lui, se întoarse şi plecă de-a lungul cheiului, rochia ei udă lipindu-i-se de picioarele lungi şi zvelte.

Capitolul 8

— Soţul dumitale va lua copilul, desigur.

Pierdută în gândurile despre durerea de cap a lui Abby Norris, durerile paralizante din încheieturile Marthei Potts şi schimbarea sumbră a vremii pe care o astfel de boală o prevestea, Sarah aproape se poticni auzindu-l pe paroh rostind cu voce tare temerile ei. Domnul Norris se opri din drumul lor către naosul Bisericii Tuturor Sfinţilor şi făcu un gest spre strana ocupată de obicei de Sarah şi de doamna Potts, unde se afla acum o pereche de umeri largi, îmbrăcaţi în material bleumarin de foarte bună calitate.

Ca la un semn, St. John se întoarse şi îi dărui un zâmbet enigmatic.

Şi când te gândeşti că ea îşi imaginase că Ziua Domnului avea să îi ofere un mic răgaz.

— Au, mamă!

Clarissa încercă să îndepărteze degetele lui Sarah, care se afundaseră adânc în micul ei braţ.

„Poate”, se rugă Sarah în timp ce se îndreptau către soţul ei, „Clarissa va refuza să meargă cu un străin”. Dar o astfel de speranţă fu spulberată când St. John bătu cu palma în banca şlefuită de lemn de lângă el, iar Clarissa luă loc bucuroasă.

— Mama cântă, explică ea, iar St. John încuviinţă din cap.

— Da, ştiu. Mă întristează să aud că doamna Norris s-a îmbolnăvit, desigur, dar abia aştept să aud contribuţia soţiei mele la sfânta slujbă din dimineaţa aceasta, domnule Norris.

— Doamna Fairfax este întotdeauna gata să dea o mână de ajutor, o lăudă domnul Norris, grăbind-o pe Sarah către altar, unde era instalată orga.

În timp ce se aşeza la vechiul instrument, Sarah aruncă o privire înapoi, către strană. Clarissa se căţărase în

poala lui St. John şi îşi făcea de lucru cu nasturii lucioşi ai vestei acestuia. El îşi trecu mâna peste claia de bucle castanii-aurii ale Clarissei şi ridică privirea către Sarah, cu o expresie indescifrabilă.

Acesta se întoarse iute cu faţa către orgă şi îşi concentră atenţia asupra muzicii, dar de-a lungul întregii slujbe putu să simtă ochii lui aţintiţi asupra ei, studiind-o cu o atenţie pe care niciun imn nu o evocase vreodată. Îşi aminti privirea lui arzător de pătrunzătoare din noaptea trecută, felul în care braţele lui puternice se înfăşuraseră în jurul ei, şoapta respiraţiei lui pe buzele ei când el se apropiase pentru un sărut.

Pulsul îi sări la amintirea acesta, iar degetele i se împiedicară deasupra clapelor. *Nesăbuită, nesăbuită, nesăbuită.*

Orice dorea el… nu era ea. Şi ceea ce îi trebuia ei nu era el.

Îşi târî gândurile încăpăţânate înapoi, către slujbă şi cântă până când notele orgii, care sunau altfel acum, îi spuseră că biserica era aproape goală.

Când, în sfârşit, îndrăzni să se întoarcă, St. John şi Clarissa erau de negăsit.

Auzind în urechi doar ecoul vorbelor fatidice ale domnului Norris, ieşi în grabă din biserică, nepăsătoare la saluturile vecinilor săi, străduindu-se să găsească un copil mic în mulţime. Stânjenită cel puţin la fel de mult de propria nelinişte ca de soarele orbitor din miezul zilei, Sarah îi descoperi în cele din urmă pe soţul şi pe fiica ei stând cu familia Thomas pe cărare, la câţiva metri mai jos.

— Mamă! strigă Clarissa, ridicând o colecţie pestriţă de flori sălbatice într-un pumn murdar, în timp ce micul Bertie Thomas căuta în apropiere o comoară asemănătoare.

St. John se întoarse, apoi se dădu un pas în spate, pentru a-i face loc când ea se apropie grăbit de ei.

— Încântător ca de obicei, doamnă F, spuse cu entuziasm Nan Thomas. Nu-i aşa, Bert?

Bert încuviinţă din cap.

— Nu-i un lucru creştinesc să-i doreşti migrene doamnei Norris, dar este o plăcere să vă ascultăm cântând, doamnă.

— Da, doamnă Fairfax, într-adevăr. O plăcere, repetă St. John, în mod limpede amuzat de alegerea cuvintelor celuilalt bărbat.

— Mulţumesc. Este o onoare să îi pot fi de ajutor domnului Norris, răspunse Sarah când parohul se alătură micului lor grup.

— Doamnă Thomas, cred că eraţi pe cale să îmi explicaţi cum aţi ajuns să o cunoaşteţi pe soţia mea, spuse după o clipă St. John.

Bert izbucni în râs.

— Toată lumea cunoaşte pe toată lumea în Haverhythe, locotenente Fairfax.

Locotenent Fairfax? Sarah reuşi ca prin minune să nu pufnească.

— Doamna Potts este mama mea, explică Nan. Şi doamna F., aici de faţă i-a salvat viaţa – de fapt, ne-a salvat pe toţi.

— Chiar aşa?

O sprânceană blond-închis ţâşni în sus.

— Mai degrabă, cred că a fost invers, insistă Sarah, rugând-o tăcut pe Nan Thomas să vorbească despre altceva.

Dar dacă Nan primise mesajul, nu avu prea mare importanţă, pentru că Bert luă iute cuvântul:

— Sunteţi prea modestă, doamnă F. Ştiţi, spuse tânărul pescar, întorcându-se către St. John, eram rănit rău, nu puteam munci.

Îşi întinse mâinile cărnoase în faţa lui şi le cercetă o clipă, ca şi cum reflecta asupra trădării lor.

— Iar Nan aici de faţă, ei bine…

Se opri, iar Nan îşi trecu o palmă aspră de muncă peste abdomenul care începuse să se rotunjească din nou.

— Înţeleg, zise moale St. John, ca şi cum astfel de detalii făceau parte dintr-o conversaţie civilizată.

În schimb, chipul lui Edmund Norris se coloră într-o

nuanţă de roz.

— Avusesem grijă de doamna Potts şi de propria mea mamă, desigur. Dar vremurile au devenit grele. Foarte grele. Bert făcu semn cu degetul mare spre Haverty Court. Administratorul Excelenţei Sale a ameninţat că o dă afară din Primrose Cottage pe doamna Potts dacă nu putea plăti chiria. Asta a făcut-o să înceapă din nou să meargă pe chei, cum făcea după ce se înecase tatăl lui Nan.

— Atunci, a venit doamna F. şi a întrebat dacă mama dorea să ia pe cineva în chirie, interveni Nan. Dacă nu ar fi fost ea, cred că mama ar zăcea pe fundul golfului.

Sarah îl simţi pe St. John întorcându-se să o privească.

— Chiar aşa?

Sarah nu prea putea să nege. După ce înfruntase criticile satului preţ de câteva săptămâni, descurcându-se cu cele câteva monede pe care se întâmplase să le aibă în săculeţul ei când părăsise Londra şi începând să bănuiască propria sa „boală interesantă”, Sarah petrecuse nu doar câteva nopţi tentată să o însoţească acolo pe Nebuna Martha.

În schimb, i se alăturase la Primrose Cottage.

— Prostii, Nan, obiectă Sarah. Dacă mama ta ar fi fost atât de disperată, micul meu obol nu ar fi putut-o salva. A fost, pur şi simplu, amabilă şi destul de generoasă încât să mă primească.

— Sunteţi prea modestă, doamnă Fairfax – mai ales având în vedere ceea ce s-a întâmplat după aceea.

— Şi ce anume s-a întâmplat? întrebă St. John, întorcându-se către paroh.

— Când a văzut situaţia familiei Thomas şi şi-a dat seama că, din nefericire, aceştia erau departe de a fi singurii aflaţi la ananghie, i-a explicat acesta lui St. John clătinând melancolic din cap, a încercat să pună bazele unui soi de pensie pentru bărbaţi şi familiile lor. Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor.

— Serios, cred că doamna Norris merită… încercă Sarah să obiecteze, dar vorbele ei nu fură băgate în seamă.

— L-a pus pe paroh să înceapă o colectă, spuse Nan,

minimizându-şi propria contribuţie. Şi le-a făcut pe femeile din sat să strângă de ici şi colo – haine vechi ori peşte sărat – pentru cei care aveau nevoie.

— Vai, ba chiar i-a hărţuit pe cei de la Haverty Court! exclamă Bert. A făcut tot ce se putea, mai puţin să fure, ca să vadă realizat fondul acela.

Sarah privi cum ochii lui St. John se măriră când fu pomenit furtul.

— Chiar aşa? se miră el. Ei bine, doamna Fairfax a fost întotdeauna remarcabil de descurcăreaţă.

— Şi, desigur, mai este şi festivalul, adăugă Nan. Nu trebuie să uităm de asta.

St. John se uită la Sarah.

— A, da. Festivalul. Veniturile obţinute mergând către… ăă…

— Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor, zise brusc Sarah. Dacă nu va ploua, le aminti ea tuturor, aruncând o privire prudentă către cerul albastru, lipsit de nori. Vino, Clarissa. Este timpul să mergem. Florile acelea sunt pentru doamna Potts?

După protestele nelipsite din partea copiilor şi urările de bine voioase din partea adulţilor, Sarah se întoarse, în sfârşit, către strada pietruită. Strângând în mâini un buchet de buruieni plin de praf, Clarissa se avântă câţiva paşi mai în faţă.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă St. John, trăgând mâna lui Sarah pe după braţul său.

Sarah tânjea să se retragă, însă, în schimb, îi salută cu o aplecare a capului pe copiii familiei Mackey când trecură pe lângă ei.

— Ce să îţi spun?

— Despre doamna Potts… despre Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor… despre festival. Prea modestă, poate?

Ea zâmbi, dar ochii îi erau aşchii de gheaţă.

— Acum, ar trebui să presupun că ai furat acel colier şi apoi ai luat banii mamei mele pentru un scop nobil, nu pentru unul abject? Ţi-ai închipuit că eşti un fel de Lady

Robin Hood?

— Lady Estley ţi-a spus că mi-a trimis bani, iar eu nu voi nega faptul că i-am primit. Dar neg cu vehemenţă că i-am cerut ori că m-am aşteptat să-i primesc. Sarah vorbi într-o şoaptă aprinsă, pentru că ştia prea bine cât de mult iubeau cei din Haverhythe bârfa, iar strada din jurul lor era plină de oameni. Cum aş fi putut? Nu am nimic din ceea ce îşi doreşte ea – nimic din ceea ce îşi doreşte cineva.

— Mă veţi ierta, doamnă, dacă exprim o mică îndoială în legătură cu lucrul acesta.

— Prea puţin contează pentru mine dacă mă crezi, minţi ea. În orice caz, am folosit banii ei pentru un scop bun. Am înfiinţat Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor.

Dezvăluirea aceasta reuşi să îl surprindă şi să îl reducă la tăcere, însă doar pentru o clipă.

— Dacă îţi imaginezi că faptele tale bune de aici sunt cumva o ispăşire pentru nelegiuirile tale…

— *Nelegiuiri,* milord? De ce nelegiuiri mă acuzi? întrebă ea.

— Cred că ştii care îţi sunt nelegiuirile, milady, insistă el moale, aruncând o privire către Clarissa şi apoi din nou către ea. Ai fost prinsă într-o poziţie compromiţătoare cu un alt bărbat. În acelaşi timp, o nepreţuită moştenire de familie a dispărut. Apoi, te-ai hotărât să fugi, în loc să stai şi să îţi susţii nevinovăţia…

— Dar am făcut-o.

Paşii lui se opriră.

— Poftim?

— Mi-am susţinut nevinovăţia. În noaptea în care am fost acuzată întâia oară. Dar se pare că nu m-ai auzit. Ori nu m-ai crezut. Îşi mută privirea. Ce speranţă mai am să mă creadă cineva acum?

— Extrem de mică, fu el de acord, cu o urmă de nesiguranţă în glas. Nu poţi nega faptul că pari vinovată.

Ea se strădui să nu tresară sub intensitatea neaşteptată a privirii lui.

— Aparenţele pot înşela, milord.

El îşi înclină capul, ca şi cum cugeta asupra

răspunsului ei.

— Într-adevăr, pot, doamnă Fairfax. Într-adevăr, pot.

Dar, înainte să apuce să mai spună ceva, Clarissa îi apuca mâna liberă:

— Joacă măgar.

După ce Sarah îşi retrase mănuşa deseori cârpită de pe mâneca lui elegant croită, el se aplecă să o ia în braţe pe Clarissa, ridicând-o pe umeri. La cererea cu ţipete ascuţite a copilei, el tropăi pe caldarâm ca un măgăruş, strigând vorbe de bineţe către jumătate din sat în timp ce înaintau, câştigând zâmbete din partea tuturor celor pe lângă care trecură şi ajungând la capătul străzii răsuflând din greu.

Aşadar, el se hotărâse să facă pe eroul fermecător în faţa celor din sat, nu-i aşa? Păi, atunci, să înveţe ce se cerea din partea unui astfel de rol. Ea se putea asigura că nu avea să fie doar o joacă de copil.

Sarah îi ajunse din urmă pe pragul de la Primrose Cottage şi îşi aşează o mână pe braţul lui, oprindu-l.

— Vino să mă vezi mâine, pe chei. La ora nouă fix.

— În regulă, fu el de acord, sprâncenele ridicându-i-se din nou. O altă întâlnire sub lumina lunii?

— Dimineaţă la ora nouă fix, răspunse ea, arcuindu-şi buzele într-un surâs. Vino pregătit de muncă, milord.

*

Sarah sosi devreme pe chei în dimineaţa următoare şi îi întâmpină pe doamna Norris şi pe cei câţiva oameni care fuseseră de acord să le ajute să facă pregătiri pentru festivalul de Sfântul Mihail. Colin Mackey îşi trimisese fata şi pe fiul său cel mai mare. Domnul Gaffard se afla acolo, lăsând prăvălia în seama doamnei Gaffard. Fraţii Rostrum – Clovis şi Hubert, doi pescari aduşi de spinare, prea bătrâni să mai iasă pe mare – stăteau unul lângă altul; după trei ani, Sarah încă nu era sigură care era care. Aceştia, alături de câţiva copii împrăştiaţi peste tot şi care erau nerăbdători să ajute, dar care erau prea tineri să o poată face cu

adevărat, constituiau armata pe care o adunase.

St. John nu se zărea nicăieri.

Aparent, chiar şi un pat mizerabil de la Blue Herring era mai atractiv de dimineaţă decât o zi de muncă grea şi, cel mai probabil, nerăsplătită – genul la care un erou s-ar fi înhămat oricum. Se aşteptase să fie un pic mai dificil să dezvăluie în faţa satului adevăratul lui fel de a fi.

— Abby, draga mea, te simţi mai bine?

Sarah merse imediat lângă prietena ei şi o luă de mână.

— Mult mai bine, răspunse Abigail, deşi zâmbetul îi fu slab, iar ochii săi căprui aveau pleoapele grele.

— Ei bine, spuse Sarah, strângând degetele lui Abby şi aruncând o privire către cer, va trebui să ne rugăm ca furtuna să treacă până joi.

— La ce furtună te referi, draga mea? întrebă inocentă Abby.

Sarah se gândi la toate furtunile care se abătuseră asupra ei şi îşi dori doar să fi putut spune care era cea mai ameninţătoare.

— Strângeţi-vă în jur, oameni buni, strigă bătând din palme. Şi vă mulţumesc mult că aţi acceptat să daţi o mână de ajutor. Domnul Norris s-a asigurat că fiecare parohie pe o rază de treizeci de kilometri află de micul nostru festival, aşa că trebuie să ne pregătim de oaspeţi. Planul este să avem tarabe pentru bazar amenajate aici, de-a lungul cheilor, spuse ea, făcând semn deasupra ei, iar aici, jos, seara, se va dansa sub stele.

Era neobişnuit – şi foarte posibil festivalul avea să fie distrus dacă vremea rea venea dinspre mare. Dar zona largă a cheiului, acolo unde mărfurile de pe vase erau încărcate în sănii şi urcate pe drum, era cea mai largă zonă deschisă din sat, neexistând săli de bal.

— Copiii pot începe prin a mătura pietrele şi pot aranja totul la loc. Iar dacă bărbaţii…

— Ho! răsună vocea lui Gerald Beals pe deasupra caldarâmului.

Sarah se întoarse şi îl văzu conducând unul din cei doi

măgăruşi care trăgeau o sanie încărcată cu cherestea de la un grajd vechi de la Haverty Court, care fusese distrus de o furtună.

— Iată lemnele pentru tarabe, doamnă F.

Ridicând o mână ca să îşi protejeze ochii de soare, ea îşi dădu seama că cel de-al doilea măgăruş era condus de St. John. Acesta era îmbrăcat pentru muncă, aşa cum îi spusese ea – sau, cel puţin, cât de bine putea să o facă un om de rangul lui. Peste cămaşa apretată albă şi pantalonii din piele de căprioară îşi pusese un şorţ dintr-un material greu, împrumutat, probabil, de la domnul Beals. Briza uşoară dinspre apă îi vălurea cămaşa şi îi dezvăluia lăţimea umerilor de dedesubt. Aruncând unuia dintre băieţei frâul măgăruşului, îşi scoase o mănuşă ca să îşi treacă o mână peste capul descoperit, dându-şi pe după urechi părul auriu. Apoi, se îndreptă către ea, tot numai ochi albaştri şi zâmbet orbitor.

— Doamnă Norris, strigă, întinzând o mână către soţia parohului. Pe cale să vă reveniţi, sper?

Abby se fâstâci.

— Vai, da, mulţumesc, locotenente Fairfax.

— Iertaţi-mă că am întârziat, doamnă, spuse St. John, întorcându-şi farmecele asupra lui Sarah. Beals mi-a cerut o mână de ajutor.

— Desigur.

Sarah încuviinţă din cap, aruncându-i domnului Beals ceva ce putea trece drept zâmbet, spera ea.

— Odată ce terminaţi de descărcat lemnul, îi puteţi ajuta pe fraţii Rostrum şi pe tânărul Colin să construiască tarabele. Ştii cum se bate un cui, nu-i aşa? întrebă ea dulceag.

Zâmbetul lui se schimbă uşor, dar nu îi părăsi chipul.

— Cred, Sarah, murmură el, destul de încet încât doar ea să îl poată auzi, că ai fi uimită să afli ce am învăţat în ultimii trei ani.

Din fericire, unul dintre băieţei alese exact momentul acela să tragă de fustele ei.

— Vin, strigă ea şi, în câteva momente, fu înconjurată

de o avalanşă de activităţi, arătând copiilor cum să mături nisipul în aşa fel încât să nu le zboare în faţă şi aruncând priviri furişe către bărbaţi, care îşi vedeau de treburi.

St. John nu aştepta instrucţiuni, ci se arunca în luptă, oferind sugestii pe care ceilalţi bărbaţi păreau să le găsească valoroase; până când soarele se ridică sus pe cer, prima tarabă era în picioare, iar St. John se evidenţie ca fiind căpetenia tâmplarilor.

La amiază, mulţimea aproape se dublase; femeile satului, terminându-şi treburile casnice, îşi luaseră copiii şi coborâseră pe chei pentru a se alătura celor care munceau. Fanny Kittery stătea deoparte, sub umbra modestă a unei delicate umbrele de soare, încruntându-se la o fată nu cu mult mai în vârstă decât Clarissa, care tocmai măturase o grămadă de bălegar uscat peste picioarele ei.

Simţind să buzele i se arcuiesc într-un zâmbet, Sarah îşi întoarse capul, pentru a evita să fie văzută, şi o descoperi pe Emily Dawlish stând alături de ea, privindu-i pe bărbaţii care munceau.

— Am coborât doar ca să vă spun că rochia dumneavoastră va fi gata până miercuri, la ora ceaiului, declară Emily, cu ochii aţintiţi tot timpul asupra bărbaţilor.

— Vai, Emily, probabil te istoveşti muncind! Serios, nu era nevoie.

Dar Emily îi blocă protestele cu o clătinare a capului.

— Nu-i nimic, doamnă E şi nu vă costă nimic, adăugă ea, dându-i un ghiont cu cotul.

— Cum…?

Emily îşi fixă ochii strălucitori asupra chipului lui Sarah.

— Bărbatul dumneavoastră a trecut pe la noi, dorind câteva lucruri făcute grabnic. A zis că a uitat să îşi ia cu el un schimb de cămăşi.

Uitase? Mai degrabă, nu plănuise să stea destul de mult timp încât să aibă nevoie de aşa ceva.

— I-am spus că va trebui să iau material de la prăvălia lui Gaffard, continuă Emily. Nu a avut nimic de obiectat, aşa că am adăugat muselina pentru rochie pe nota lui de plată.

M-am gândit că nu prea ştiu bărbaţii despre costul unor asemenea lucruri.

Sarah nu avea niciun ban în plus de cheltuială pentru astfel de frivolităţi. Se simţi sfâşiată între dorinţa de a protesta faţă de o asemenea înşelătorie şi o anumită bucurie provocată de isteţimea fetei, înainte să se poată hotărî pe care să o exprime mai întâi, Emily îşi întoarse din nou privirea către bărbaţii care munceau şi oftă.

— Dumnezeule, doamnă. Se zvoneşte că îl trataţi cu răceală, dar chiar nu pricep cum puteţi!

Nu se putea nega faptul că St. John arăta bine. Iar Sarah nu îşi putu suprima o mică tresărire de mândrie la gândul că era puţin probabil ca vreo altă lady dintre cele pe care le cunoştea el – şi aici intra şi Eliza Harrington – să îl şi văzut arătând astfel. Hainele de gentleman, mânecile cu tiv de dantelă şi haina strâns croită dispăruseră, în locul lor era o cămaşă udă de transpiraţie, dintr-un bumbac fin ce se lipea de muşchii spatelui său ca o a doua piele. Sarah nu ştiuse că munca fizică putea face un bărbat atât de atrăgător. Dar, pe de altă parte, Sarah nu ştia niciun alt muncitor care să arate atât de bine ca St. John.

Privindu-l în timp ce muncea, aproape că putea da uitării faptul că el intenţiona să o vadă plătind scump pentru nelegiuiri pe care ea nu le comisese.

Sosirea doamnei Potts, care aducea două coşuri mari cu mâncare, îi salvă gândurile de la pericolul unei turnuri atât de sentimentale. Clarissa ţâşni înainte şi înapoi ca o pasăre colibri. Muncitorii tineri şi bătrâni se năpustiră asupra mâncării şi, nu după multă vreme, domnul Mackey îşi făcu apariţia, rostogolind înaintea lui un butoiaş cu bere.

— M-am gândit că poate vi s-a făcut sete, zise, cu cea mai morocănoasă voce a lui.

Sarah aproape că îl îmbrăţişă.

În vreme ce mica adunare mâncă, bău şi discută, Sarah se uită la tot ce reuşiseră să facă în doar câteva ore. Pietrele de pe chei şi scările fuseseră măturate şi ceea ce de dimineaţă fusese cherestea aruncată era acum un rând de tarabe frumoase. Doamna Gaffard adusese un cupon de

material în dungi şi îl agăţă festiv de prima tarabă, apoi de o alta, înainte de a se da în spate ca să vadă cum arătau. Undeva mai departe, pe chei, fata familiei Mackey îi adunase pe copiii mai mici, inclusiv pe Clarissa, şi îi amuza cu povestioare şi jocuri, pentru a-i împiedica să stea în calea adulţilor.

Înconjurată de succesele ei, Sarah nu îşi dădu seama că nu mai era singură până când o umbră îi coborî pe umăr.

— Îţi admiri imperiul? se auzi din spatele ei vocea lui St. John.

— Sunt mulţumită, da, recunoscu ea, întorcându-se uşor, dar nu destul cât să ajungă faţă în faţă cu el. A mers totul bine. Acum, dacă vremea rămâne frumoasă şi vin destui oameni, voi considera că este un succes.

— Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor pare o cauză vrednică de laudă, şi doresc să iasă bine. Făcu o pauză. Însă nu mă pot împiedica să nu mă întreb cum a ajuns povara aceasta pe umerii tăi.

Ea ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— *Povară,* milord? Nu aş numi-o astfel.

— Dar familia de la Haverty Court…?

— Uneori, moşierii nu reuşesc să îşi facă datoria faţă de satele care le sunt încredinţate, răspunse ea, aruncându-i o privire piezişă.

Marchizul vorbise cu mult drag despre Lynscombe, proprietatea familiei Sutliffe, dar Sarah nu o văzuse niciodată. St. John nu putea suporta să fie închis în Hampshire, îi mărturisise Lady Estley.

— Uneori, moşierilor le lipsesc mijloacele pentru a aduce îmbunătăţirile necesare.

Ştia foarte bine motivul pentru care St. John se însurase cu ea, exact la fel cum ştia că nu îşi imaginase nota de autoapărare din glasul lui. Riscând să arunce o privire în direcţia lui, zări înclinarea încăpăţânată a bărbiei lui. În momentul acela, arăta remarcabil de mult ca fiica lui, iar asemănarea aproape că o făcu să zâmbească.

Dar se abţinu.

— Cheltuirea banilor nu este singura modalitate prin

care cineva să îşi îndeplinească responsabilităţile, milord. Uneori, un strop de preocupare reală faţă de oamenii în cauză va dezvălui alte feluri de a-i ajuta. Îşi aruncă privirea asupra micii comunităţi adunate în jurul ei. În orice caz, acum nu se află nimeni din familie la Haverty Court. L-am întâlnit o dată pe bătrânul conte, dar sănătatea îi este şubredă, îşi petrece tot timpul în Londra, unde poate fi aproape de medicii săi. I-am scris anul trecut despre acest festival. Şase luni mai târziu, secretarul său a trimis vorbă că mă pot ocupa, cu binecuvântarea lui.

— Ar trebui să fie recunoscător, răspunse St. John, cu ochi aţintiţi asupra copiilor care se jucau de-a lungul cheiului. Iar fiul lui nu…?

— Se aud zvonuri despre fii care nu prea se gândesc la oamenii şi la locurile care le vor aduce adevărata moştenire, din păcate.

Cum se descurcau oamenii din Lynscombe prin comparaţie cu cei din Haverhythe? Se îndoia că avea să afle vreodată.

Îl simţi mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, ca şi cum vorbele ei reuşiseră să îl facă să se simtă inconfortabil.

— Se poate spera că astfel de fii învaţă din greşeli.

— Într-adevăr, se poate spera, fu ea de acord. Dar Lord Haverty nu are niciun fiu. De fapt, niciun copil. Când va sosi vremea, nepotul său îl va moşteni.

— Şi ce fel de om este?

— Nu aş putea spune.

Rămaseră în tăcere pentru un moment îndelung. Pielea de pe spinare o înţepă când căldura care radia din trupul lui pătrunse prin materialul rochiei ei. Dar nu avea să se îndepărteze şi să îi dea satisfacţia de-a afla cât o afecta prezenţa lui.

— Beals mi-a spus că joi seara va avea loc un dans, zise el în cele din urmă.

Sarah încuviinţă din cap.

— O idee minunată. Şi unde va avea loc?

— Chiar aici, unde stăm acum. Muzicanţii vor sta

acolo, adăugă ea, indicând cu o fluturare a mâinii treptele late care duceau la chei. Mă gândisem să folosesc sala de bal de la Haverty Court, dar, din păcate, nu a fost să fie.

— Este mai bine aşa, cred.

Nu se putu împiedica să nu se uite la el atunci, bănuind că râdea de ideea ei. Dar expresia lui era sinceră.

— Oamenii din sat nu s-ar simţi în largul lor acolo. Vei dori ca ei să se bucure după toată munca depusă.

— Desigur, aprobă ea.

— Cred însă că ar trebui încercat mai înainte.

— Poftim?

Simţi cum degetele lui alunecară în jos pe braţul ei şi îi prinseră mâna, în timp ce el veni în faţa ei şi făcu o plecăciune.

— Ringul tău de dans. Ar trebui testat.

Şi, înainte ca ea să apuce să protesteze – înainte să apuce să răspundă în vreun fel el o luă la un dans ţărănesc vesel, răsucind-o pe caldarâm printre vecinii ei, care începură curând să bată din palme, ca să îi acompanieze.

În ciuda suprafeţei denivelate şi a ghetelor grele, St. John se mişcă pe ring cu încredere graţioasă şi o trase fără efort după el. Panglicile bonetei ei zburară pe lângă bărbia ei ca nişte fluturi negri, iar vârfurile degetelor începură să o furnice acolo unde acestea se odihneau pe mâinile lui puternice, înăsprite de muncă – piele pe piele, foarte deosebit de o sală de bal obişnuită. Orice clişeu pe care îl auzise vreodată despre dans păru să devină dintr-odată un adevăr profund. Chiar se simţi mai uşoară decât aerul.

— Tocmai mi-am dat seama că locul acesta are un alt avantaj.

— Care este acela? întrebă ea, respirând întretăiat.

— Te-am ascultat cântând atât de frumos ieri.

Sarah acceptă complimentul cu o uşoare aplecare a capului, întrebându-se unde avea să ducă asta.

— Dar locul acesta minunat cere instrumente mai uşor de cărat, aşa că nu se va aştepta din partea ta să asiguri acompaniamentul serii. Se dădu înapoi cu un zâmbet, iar ea îi imită mişcarea. În schimb, vei dansa. Cu

mine, insistă el, trăgând-o din nou aproape.

Clătinând din cap, se strecură pe sub braţul lui.

— Nu pot dansa doar cu tine.

— Te aştepţi ca regulile dintr-o sală de bal să fie observate sub cerul liber?

Acum se aflau spate în spate, aşa că ea nu îi putu vedea ochii. Se simţi în siguranţă să îi dea un răspuns care să îl necăjească:

— Intenţionez să socializez aşa cum se cuvine. Dacă te vei uita mai cu atenţie, vei descoperi că am carneţelul de dans pe jumătate plin.

— Mai vedem noi, spuse el în timp ce o răsuci şi începu din nou să danseze.

De fapt, ea se aştepta să nu danseze deloc. Se aştepta să stea pe margini, alături de văduve şi de femeile în vârstă, privindu-i pe ceilalţi cum se distrau.

Poate că, în felul acesta, sosirea lui St. John aducea o mică păsuire.

Peste tot în jurul lor, începură şi alţii să danseze. Domnul Gaffard se înclină în faţa doamnei Potts, în vreme ce domnul Beals luă mâna lui Emily Dawlish şi o conduse într-o zbenguială fără suflare de-a lungul debarcaderului. Copiii mai mari li se alăturară cu voioşie neştiutoare, inventând paşi care să le convină. Scandalizată, doamna Kittery îşi lăsă umbrela de soare să cadă într-o parte, iar buzele i se încreţiră în semn de dezaprobare.

Sarah îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

În ochii lui St. John păru să strălucească ceea ce ea nu putu să descrie decât ca fiind aprobare.

— Este posibil să nu fi dansat niciodată înainte, Sarah?

Instantaneu, fu târâtă înapoi la noaptea balului lor de nuntă. Muzicienii de pe podium acordându-şi instrumentele, gata să înceapă. Lady Estley agitată toată din cauza lui St. John, care trebuia să înceapă dansul cu proaspăta mireasă, dar nu se zărea nicăieri. Propria ei nerăbdare – şi, după cum se dovedise mai târziu, nesăbuinţă – o făcuse să se ofere să îl caute.

Îl găsise, desigur. Cu Eliza.

Sarah se împiedică şi, deşi St. John ar fi putut-o ajuta să îşi revină după acea gafă, ea păru să nu se poată mişca. Oprirea lor abruptă puse capăt dansului spontan. Hohote nervoase de râs se auziră din partea bărbaţilor, iar femeile îşi ridicară jenate mâinile pentru a-şi netezi părul. Fu ca şi cum un nor acoperise deodată soarele.

— Sarah? întrebă cu glas mieros St. John, punându-i un deget sub bărbie pentru a i-o ridica.

Dar ea nu voia să îl privească în ochi. Cum de putuse să îşi lase garda jos, chiar şi doar pentru o clipă?

Atunci, strigătul a ceea ce păreau pescăruşi umplu aerul, iar Sarah aruncă o privire către marginea cheiului. Toţi copiii mici stăteau în picioare ori în genunchi la marginea care dădea spre sat. Făcu un pas în faţă pentru a-i mustra, când o văzu pe Georgina Mackey arătând cu degetul în jos şi ţipând. Şi, în acel moment îngrozitor, pământul pur şi simplu încetă să se învârtă şi se opri brusc.

Silueta unui copil plutea în apele limpezi ale portului. Iar vântul aduse în sfârşit la urechile lui Sarah strigătele Georginei:

— Clarissa! *Clarissa!*

Capitolul 9

Fără să îi pese de faptul că nu ştia să înoate, Sarah se avântă în apă. Mâinile puternice ale lui St. John o traseră înapoi. Acesta se oprise doar cât să îşi scoată ghetele, şi acum trecu în fugă pe lângă ea în valurile puţin adânci. Ea privi neajutorată cum el înaintă până când apa îi ajunse la talie şi apoi se aruncă înainte, mişcările lui puternice ducându-l până la silueta îndepărtată a Clarissei, care era acum doar o mică grămadă de cârpe trase către mare de valurile care se retrăgeau.

Când ajunse la ea, din mulţime se ridică un strigăt, deşi Sarah nu îi mai putea vedea nici pe bărbat, nici pe copilă. Era răscolită de gânduri, temându-se de ce era mai rău. Câtă apă înghiţise Clarissa? Se lovise la cap de unul

dintre stâlpii uriaşi care susţineau cheiul în adâncuri, sub suprafaţa apei? Oare lovitura în sine îi frânsese gâtul? Sarah se prăbuşi în genunchi în valuri şi începu să se roage.

Împiedicat de greutatea copilei şi de rochia ei udă şi, fără îndoială, obosit din cauza efortului nebunesc de a ajunge la ea, St. John înota acum mai încet. Pentru câteva clipe fără sfârşit, păru că nu avea să fie capabil să convingă oceanul să renunţe la premiul său. Dar, după ceea ce părură ore şi fură, probabil, doar câteva minute, trupul lui răzbătu peste suprafaţa apei ca Poseidon ieşind din mare, şi John începu să meargă către ei, purtând-o pe Clarissa cu faţa în jos, sprijinită pe un umăr. Fraţii Rostrum se grăbiră să îl ajute şi, împreună, aşezară povara udă pe nisipul încălzit de soare de pe mal. St. John îi ridică mâinile deasupra capului, o rostogoli pe o parte şi apoi din nou pe spate, îi apăsă pieptul micuţ de câteva ori şi apoi îşi puse urechea în dreptul inimii ei şi ascultă.

Sarah se abţinu cumva de-a lungul acelei serii de mişcări înainte de a-l împinge la o parte cu umărul, cu o putere care o uimi chiar şi pe ea, şi de a se arunca peste fiica ei. Atât de palidă şi de rece. Apăsă degete tremurânde pe buzele vineţii ale Clarissei. Orice, numai să o audă din nou cerând o poveste ori o lingură plină cu gem. Cum de putuse vreodată să îi refuze nişte rugăminţi atât de neînsemnate?

— Vai, Rissa, Rissa, murmură ea, şoptind cuvinte într-o limbă de mult uitată, cunoscută doar de mame, acoperind silueta nemişcată a copilei sale cu trupul ei, ca pentru a o proteja de privirea nemiloasă a lumii. Undeva în apropiere se afla doamna Kittery, fără îndoială mormăind în bărbie că tot ce se petrecuse era o binecuvântare deghizată.

Sarah simţi din nou mâini care o trăgeau şi îşi înfipse degetele în nisip, chinuindu-se să îşi ţină copila în braţe.

— Sarah. Glasul lui St. John; mâinile lui St. John, trăgând-o neîncetat deoparte. Sarah! mai tăios, mai poruncitor. O scuturare de umeri care o făcu să îi clănţăne dinţii. Ascultă-mă. Fetiţa respiră, Sarah. Lasă-i spaţiu. Las-o să respire.

Şi, dintr-odată, Sarah o putu auzi: o respiraţie bolborosită, genul care peste un moment lăsă locul unei tuse cu stropi, şi apoi copila vărsă o cantitate uriaşă de apă sărată, de două ori, după care se prăbuşi pe spate pe nisip, gemând.

— Mamă?

Buzele Clarissei se mişcară să formeze cuvântul, deşi Sarah nu auzi niciun sunet din cauza bubuitului propriei inimi.

— Da, drăguţo. Mama este aici. Chiar aici.

Clarissa vărsă din nou. Pleoapele îi fluturară, dar nu se deschiseră.

— Mai bine îl aduceţi pe Kittery, strigă cineva.

— Şi pe reverendul Norris, adăugă o altă voce.

— Nu. Vai, nu, vă rog, imploră Sarah, deşi nu era sigură pe cine. Vreau să o duc acasă.

Braţele vânjoase ale domnului Beals apărură când bărbatul se aplecă să o ridice, dar apoi o altă umbră căzu pe nisip.

— O iau eu, declară St. John. Daţi-mi-o mie.

Primrose Cottage se afla la o aruncătură de băţ, dar, din partea aceasta a plajei, însemna să urce nişte trepte şubrede abrupte. Sarah îl urmă pe St. John, care le urcă în grabă, aparent fără efort – şi fără ghete, îşi dădu ea seama văzând picioarele lui ude, protejate doar de şosete. Jumătate dintre locuitorii din Haverhythe erau pe urmele lor, dar ea era conştientă doar de ceea ce se afla în faţă.

Deşi venise pe drumul ocolit, doamna Potts ajunsese înaintea lor, aşteptând în prag ca un înger păzitor mânios, îngăduindu-le doar lui St. John, lui Sarah şi Clarissei să treacă.

— Găsiţi ceva util de făcut, atacă ea, alungându-i cu o fluturare a mâinii pe toţi cei care veniseră pe urmele lor.

Ca prin ceaţă, Sarah îşi aminti că doamna Potts ştia cum era să te simţi sub privirea atentă a satului atunci când cineva iubit fusese tras în braţele mării. Odată ajunşi în casă, Sarah îşi înhăţă fiica.

— Este… este…?

Clarissa tuşi din nou, iar Sarah simţi lacrimi de uşurare ţâşnindu-i din ochi.

— Se luptă, Sarah, spuse St. John, cu o urmă de nerăbdare în glas. Dar nu este în afara pericolului. Doamnă Potts, aduceţi nişte prosoape. Scoateţi-o din rochia aceasta imediat, ceru în timp ce o duse pe Clarissa în sufragerie şi îngenunche, ca să o aşeze pe podeaua de lângă cămin. Sarah se prăbuşi lângă fiica ei şi începu să bâjbâie la nasturii rochiei Clarissei, degetele fiindu-i amorţite din cauza şocului.

De îndată focul se înteţi în vatră, St. John se întoarse din nou către Sarah.

— Ai nişte săruri mirositoare?

Ea îl privi uluită.

— Nişte...? Nu, nu cred, zise, clătinând din cap, înainte de a-şi aminti brusc de un lucru din viaţa ei pe care îl închisese departe cu atât de mult timp în urmă.

— Aşteaptă!

Se ridică cu greu şi o luă la fugă pe scara ce ducea la camera ei, tivul ei ud lovind fiecare treaptă. Scoţând lanţul şi cheia de sub corsaj, deschise cufărul, îi răscoli conţinutul şi dezgropă o punguţă de mult uitată şi, dinlăuntrul ei, scoase o sticluţă de amoniac.

Se grăbi să se întoarcă în sufragerie şi îl găsi pe St. John trecându-şi degetele peste membrele Clarissei.

— Nu cred că are vreun os rupt şi nu simt niciun cucui. Dar cu siguranţă va avea vânătăi după o căzătură ca asta. Acum, hai să vedem dacă putem să o trezim.

De îndată ce Sarah trecu sărurile mirositoare pe sub nasul Clarissei, aceasta începu să tuşească şi să scuipe cu putere reînnoită. Pleoapele îi fluturară din nou, dar de data asta se deschiseră un pic mai mult, şi ochii ei injectaţi se opriră mai întâi asupra lui St. John.

— Rissa poc în apă, reuşi ea să bâiguie înainte ca ochii să i se închidă din nou.

Cu coada ochiului, Sarah o văzu pe doamna Potts prăbuşindu-se în balansoar, nepăsătoare faţă de grămada de haine care-i căzu din braţe pe podea.

— Slavă Domnului, zise femeia.

— Usuc-o, dar cu blândeţe, dădu instrucţiuni St. John, ridicându-se. Apoi, înfăşoar-o bine şi du-o în pat. Kittery ar trebui să fie pe drum.

Sarah îşi ridică privirea către el. Chiar trecuseră doar trei zile de când îl văzuse prima oară stând acolo şi-l blestemase în gând?

— Mulţumesc, şopti. Dar vorbele nu erau de ajuns. Nu aveau niciodată să fie. Mulţumesc.

*

Când sosi spiţerul, St. John ieşi din camera înghesuită a Clarissei pe palierul îngust, recunoscător să stea din nou drept. Dorise să audă verdictul celuilalt bărbat, pentru că ştia că, în ciuda aparentei îmbunătăţiri a stării copilei, era posibil ca aceasta să fi suferit răni semnificative şi încă nevăzute de pe urma unei astfel de căzături. Dar mai ştia şi că, în comparaţie cu alinarea oferită de Sarah şi de doamna Potts, prezenţa lui era lipsită de importanţă.

După un moment, uşa se deschise din nou, şi doamna Potts i se alătură, uşurarea descreţindu-i ridurile de pe chip.

— Zice că nu este grav rănită. Este un miracol.

El lăsă să iasă respiraţia pe care nu fusese conştient că şi-o ţinea.

— Da. Da, este.

Vorbele părură să atragă întreaga ei atenţie asupra lui, pentru întâia oară.

— Milostenie, locotenent Fairfax, spuse ea uimită, folosind rangul pe care el părea să îl şi căpătat recent, fără îndoială, un detaliu adăugat poveştii sale de către un membru binevoitor al satului, care auzise cândva despre răposatul soţ al doamnei Potts ca fiind un ofiţer. O să te îmbolnăveşti de moarte.

El se îndoia de asta. Cu focul arzând în căldura zilei de toamnă, aerul din căsuţă era aproape înăbuşitor. Dar începea să simtă totuşi un oarecare disconfort.

— Voi aduce prosoapele, insistă ea şi se grăbi să

coboare treptele. Se întoarse într-o clipă şi aruncă în braţele lui grămada de rufărie care zăcuse împrăştiată lângă cămin. Poftim, zise ea, deschizând uşa de pe palier şi făcându-i semn să intre. Scoateţi-vă lucrurile alea ude, iar eu voi vedea dacă nu a mai rămas ceva de la bărbatul meu care să vă ajute până vi se usucă hainele.

Se trezi într-o altă încăpere cu tavanul înclinat, nu cu mult mai largă decât cealaltă şi chiar şi mai îngrămădită din cauza existenţei unui pat, a unui spălător, a unei măsuţe şi a unui cufăr al cărui conţinut era împrăştiat pe podea. În rest, era perfect ordine.

Nu putea să fie altceva decât camera lui Sarah.

Dezbrăcându-se recunoscător de hainele ude leoarcă, ezită o clipă când ajunse la izmene, înainte să le adauge peste grămadă. Se frecă din cap până în picioare cu prosoape aspre, înainte de a-l alege pe cel mai mare ca să şi-l înfăşoare în jurul taliei, şi căută un pieptene prin cameră. Nevăzând nimic pe spălător, se întoarse către masa de lângă pat, pe care nu se aflau decât o lampă şi două volume mici: *Carte de rugăciuni obişnuite* şi o alta, mai subţire, cu legături din piele verde.

O luă pe cea din urmă şi o frunzări absent. Era o antologie de texte literare, nu prea veche, dar, evident, foarte îndrăgită, şi, cum nu văzuse vreo altă carte în casă, îşi imagină că i se acorda foarte multă atenţie. O mână de fragmente, câteva poeme, o gravură sau două – nimic deosebit de bun, dar, cu toate astea, o carte scumpă. Pe prima pagină, cineva scrisese „Pentru dragostea mea” şi semnase inscripţia cu iniţialele E.N.

E.N? Un fior nedorit de gelozie îi traversă spinarea înainte să îşi dea seama că acea carte aparţinea probabil prietenei lui Sarah, doamna Norris.

Se părea că Sarah fusese nevoită să împrumute chiar şi cele mai nevinovate dintre plăceri.

— Ah!

Lăsă coperta să cadă la locul ei şi, când se întoarse, o văzu pe Sarah stând în pragul uşii. Ochii ei ţâşniră prin încăpere ca pentru a căuta un loc sigur în care să se

adăpostească, şi roşeaţa care îi pătă obrajii se întinse către linia părului ei.

— Scuzele mele, zise el. Eram…

— Vă cer iertare, milord, vorbi peste el, coborând capul.

— Ce a spus domnul Kittery? întrebă el, încercând – pe cât era posibil pentru un bărbat aproape gol care se afla în dormitorul soţiei sale înstrăinate – să readucă aparenţa unei oarecare normalităţi în acea situaţie.

— Este de părere că se va recupera complet. Respiraţia ei este mult mai puternică şi acum ea se odihneşte confortabil. Dar, spuse, făcându-şi de lucru şi îndreptând un prosop de pe spălător, a zis că va avea dureri peste tot, aşa că mi-a dat nişte alifie pe care să i-o aplic noaptea şi dimineaţa.

El îşi dăduse seama de asta. Chiar şi acum, mirosul puternic de pe mâinile ei acoperea mireasma floralã moale pe care el ajunsese în ultimele zile să o asocieze cu Sarah.

— Probabil va avea şi vânătăi. Dar, chiar dacă va fi destul de greu de suportat, să nu îi dai laudanum. Acesta încetineşte respiraţia, şi plămâni ei au nevoie de funcţioneze, să scoată apa care a intrat în ei.

— În regulă, fu de acord Sarah, cu glas scăzut. Dă-mi voie să îţi mulţumesc din nou că ai salvat-o, zise după trecerea unui alt moment stânjenitor, îndrăznind să arunce o privire în direcţia lui, înainte de a-şi coborî privirea spre podea.

— Cred că am făcut ceea ce orice bărbat – orice fiinţă umană – ar fi făcut dacă ar fi putut.

— Dar câţi ar fi putut? Unde ai învăţat să înoţi aşa?

— Lynscombe este înconjurat de apă. Ajunge până la canal, şi în parc este un lac minunat, adânc şi liniştit. St. John zâmbi amintindu-şi. Vei…

Se opri brusc. Tocmai vorbise ca şi cum ea avea să vadă cândva locul copilăriei lui?

Nu părea să conteze că fusese atât de pripit, pentru că Sarah arăta ca şi cum nu asculta cu adevărat. Ochii îi căzuseră asupra cufărului şi asupra conţinutului răvăşit.

Brusc, ea se lăsă în genunchi, vârî lucrurile împrăştiate înapoi şi închise capacul, răsucind cheiţa în încuietoare. Apoi, se ridică din nou, frecând cheia între degete ca pe un soi de talisman.

Aproape ca şi cum avea ceva de ascuns.

Era mai mult decât nepoliticos să o bată acum la cap. Dar ştia că avea să regrete dacă ezita. Ea ar fi putut să înlăture obiectul din cufăr, pe care nu dorea ca el să îl vadă, iar el avea să se întrebe întotdeauna dacă ratase ocazia de a obţine vreo dovadă pentru care bătuse atâta drum; dovada care avea să îl elibereze, în sfârşit, de greşelile tatălui lui.

Ce avea el de pierdut?

Făcând un pas către ea, St. John întinse mâna şi-i acoperi mâinile. Lanţul fragil de aur pe care purta cheia se legănă între mâinile lor împreunate.

— Spune-mi, Sarah, ce secrete păzeşti cu acea cheiţă? În cele din urmă, ea ridică privirea şi îi întâlni ochii.

— Nici un secret. Doar…

Uşa se deschise, şi doamna Potts intră, purtând un braţ de haine ponosite.

— Tot ce am găsit mai bun, anunţă ea, înaintând ca să le lase pe pat. Tânărul Colin v-a adus ghetele de pe chei. Sunt la uşa de la intrare.

St. John şi Sarah săriră departe unul de celălalt, iar doamna Potts tresări, de parcă nici nu îşi dăduse seama că Sarah se afla în încăpere.

— Vai, vă cer iertare, doamnă. Voi vedea ce face aia mică, da? zise în timp ce ieşea cu spatele.

Sarah se răsuci, gata să o urmeze, apoi ezită.

— Poftim, îi spuse, întinzând mâna în care se afla cheia. Nu am nimic de ascuns.

El ridică o mână să o ia, iar cheia şi lanţul se revărsară printre degetele ei în palma lui deschisă. După o privire întrebătoare, Sarah se întoarse şi ieşi pe uşă, închizând-o în urma ei fără să scoată o vorbă.

Fără tragere de inimă, el îşi strânse degetele în jurul cheii, simţind metalul încălzit de mâna ei.

Poate că, la urma urmei, avea şi el ceva de pierdut.

Mai întâi, se ocupă cu îmbrăcatul, o parte din el sperând că ea avea să se întoarcă să îi ceară cheia înainte să apuce să deschidă cufărul. Dar nu avu parte de aşa ceva. Îmbrăcat în cămaşa şi pantalonii răposatului domn Potts – un bărbat cu jumătate de cap mai scund şi cu vreo şase sau zece kilograme mai gras, judecând după cum îi veneau hainele –, St. John se lăsă într-un genunchi în faţa cufărului, introduse cheia în încuietoare şi îl deschise.

La prima privire, acesta nu conţinea decât câteva piese de îmbrăcăminte: o cămaşă de noapte, o cămăşuţă de schimb şi două piese vag familiare prea bune pentru Haverhythe: o rochie albastră cu verde şi un şal gros de mătase, ţesut cu un model de pene de păun. Cu siguranţă Sarah nu fugise din Londra cu atât de puţine lucruri. Ce se întâmplase cu restul? Şi de ce fuseseră păstrate tocmai acestea?

Scotocind mai adânc, găsi o punguţă, goală acum, care, fără îndoială, conţinuse sticluţa de săruri mirositoare pe care fugise să o aducă şi care fusese motivul pentru care cufărul era deschis şi răvăşit când intrase el în cameră.

La fund de tot se afla o legătură mică de scrisori prinse împreună cu panglici. Mâna lui plană pe deasupra lor pentru o clipă. Ea îi spusese că rupsese legătura cu familia. Aşadar, cine îi scrisese? Erau scrisori de dragoste de la Brice?

Scoase una din grămadă şi o desfăcu destul cât să poată citi începutul. Dar ceea ce văzu îi întrecu orice aşteptare.

Înăuntru vei găsi cinci lire, aşa cum ne-am înţeles. A.S.

Amelia Sutliffe. Mâna mamei lui vitrege. Întoarse scrisoarea şi privi adresa: „S.P.”, pentru a fi ridicat de la oficiul poştal din Haverhythe-ul de Sus, aflat la câţiva kilometri depărtare. Ba chiar era pusă la poştă de tatăl lui –

necunoscând care era conţinutul, fu convins St. John.

Le răsfoi pe toate, privind sumele. Câteva lire aici, câteva dincolo. O dată, chiar douăzeci, într-o scrisoare a cărei dată dădea de înţeles că fusese trimisă la puţin timp după presupusa moarte a lui Sarah. Şi apoi, le numără. Şapte astfel de scrisori. Mama lui vitregă nu fusese un corespondent prea bun.

Şi asta era tot. Tot ce conţinea cufărul. Niciun colier de safire. Niciun teanc de bancnote. Nicio corespondenţă clandestină între soţia lui şi amantul ei.

Doar o mână de scrisori ce conţineau sume micuţe, care, adunate, erau doar o parte infimă a sumei înregistrate pe notiţa pe care o găsise el în pupitrul mamei sale vitrege. Deşi nu se putea gândi la niciun motiv care să explice acea diferenţă, începea să bănuiască totuşi care era suma adevărată şi care cea greşită.

Dacă şantajul fusese jocul lui Sarah, îl jucase foarte prost.

Presupuse că ar fi trebuit să se simtă dezamăgit, dar nu simţi decât dezgust: faţă de mama lui vitregă, desigur, dar mai ales faţă de el însuşi. Începu să pună lucrurile la loc în cufăr, când zări ceva mic şi întunecat pe fundul cufărului. O cutie miniaturală, îşi dădu el seama când o scoase la lumină. Ezitând, deschise capacul.

Propriul lui chip îl privi de acolo, fără cicatrice şi considerabil mai tânăr, dar plin de siguranţă de sine şi de mândrie. Doamne, Dumnezeule, spera că tot ce văzuse în anii care trecuseră de atunci ştersese de pe chipul lui cel puţin o parte din rânjetul acela arogant.

Recunoscu pictura ca fiind una comandată cu ani în urmă; nu putea decât să ghicească cum de ajunsese în posesia lui Sarah. Presupuse că mama lui vitregă i-o dăduse, ca un gest sentimental de afecţiune feminină, un sentiment pe care avea toate motivele să creadă că Sarah nu îl împărtăşea.

Dar, chiar dacă îi fusese dat cu forţa, era limpede că acesta nu stătuse neatins pe fundul cufărului ei timp de trei ani. Cutia de piele era tocită în unele locuri, iar

închizătoarea era slăbită din cauza deschiderilor şi închiderilor repetate.

Punând la loc conţinutul cufărului cât putu de ordonat, închise capacul, lăsă cheia în închizătoare şi apoi ieşi din casă atât de tăcut pe cât îngăduiau o scară şi nişte balamale care scârţâiau. Era abia vremea apusului, dar plaja şi străzile din Haverhythe erau pustii când îşi croi drum înapoi către Blue Herring.

În timp ce mergea, încercă să şi-o imagineze pe mama lui vitregă oferind unei picturi atâta atenţie, dar părea neverosimil, când putea să privească originalul aproape oricând dorea.

Dar nu îi fu deloc greu să îşi imagineze mâinile subţiri ale lui Sarah strângând micul cerc de piele la fel de tare cum strânseseră cheia. Ceea ce nu putea înţelege era motivul.

Ce fusese în mintea ei când făcuse asta?

Capitolul 10

Sarah se lăsă din nou pe pernă, cearşafurile de mătase fiind reci pe pielea ei goală. O pereche de lumânări de pe noptieră arunca un licăr peste umerii lăţi şi bronzaţi ai lui St. John. Când se aplecă deasupra ei, ochii lui, cu pleoapele îngreunate de dorinţă, îi întâlniră pe ai ei.

„La început, va exista o mică durere, draga mea”, murmură el, cu buzele atingând urechea ei, în timp ce greutatea uneia din coapsele musculoase apăsă între picioarele ei, îndemnând-o să i se deschidă. Dar aceasta va face loc plăcerii.

Îi prinse ambele încheieturi într-o mână şi îi trase braţele deasupra capului, împiedicând-o să se împotrivească torturii sărutărilor languroase care îşi împrăştiau fierbinţeala şi mai jos, pe trupul ei. Când el se mişcă deasupra ei, inima ei începu să o ia la goană. Curând, respira gâfâind uşor şi începu să se simtă puţin ameţită.

Dintr-odată, nu mai putu să respire deloc. Desprinzându-se de privirea seducătoare a lui St. John, privi în jos şi văzu gulerul greu de safire în jurul gâtului ei. Degetele lungi şi bronzate ale lui St. John erau încâlcite în colier, strângându-l din ce în ce mai tare pe gâtlejul ei. Picături strălucitoare de sânge apărură când filigranul de aur pătrunse pielea ei palidă.

Ea se îneca, bolborosind, zbătându-se fără succes sub el, în vreme ce el o strângea de gât, cu un licăr straniu în ochii lui şterşi...

— Mamă!

Sarah se trezi brusc. Clarissa se agita în patul ei îngust şi apoi tuşi slab şi spuse răguşit:

— Foame.

Ridicându-se din fotoliul ei, Sarah se aplecă deasupra fiicei sale şi îşi trecu mâna peste fruntea copilei, descoperind-o considerabil mai rece decât a ei.

— Desigur, micuţo. Vin imediat.

Foamea era un semn bun, îşi spuse în sinea ei, în timp ce îşi ridică şalul care zăcea pe podea. Lumânarea se scursese de mult, dar reuşi să traverseze încăperea în lumina cenuşie care se strecura prin fereastra stropită de ploaie. Era aproape de zori.

Deschise uşa şi o găsi pe doamna Potts de cealaltă parte, aducând o tavă.

— Sincronizarea dumitale este impecabilă. Sarah zâmbi. Clarissa este trează şi spune că îi este foame.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze, sigur că îi este, biata de ea! declară doamna Potts, intrând iute în încăpere şi aşezând tava lângă patul Clarissei. Ai aici supă şi un pic de pâine şi lapte şi chiar şi o lingură din budinca de ieri, ca să îţi facă cu ochiul, zise ea în timp ce se cocoţă lângă copilă. Şi ceai pentru dumneavoastră, doamnă, adăugă ea, fără să îşi ia ochii de la micuţă.

Sarah îşi roti capul, încercând să desfacă nodul din ceafa ei, cauzat de faptul că adormise în vechiul balansoar.

— Mu-ulţumesc, zise ea, înăbuşind fără succes un

căscat.

— De ce nu mergeţi să vă întindeţi? Stau eu o vreme cu micuţa.

Aruncă o privire către Clarissa, care mânca bucuroasă lingură după lingură de pâine cu lapte, cât de repede putea doamna Potts să i le dea. Părea imposibil să crezi că, cu doar câteva ore în urmă, fata fusese scoasă din apă aproape moartă. Dar domnul Kittery o asigurase că, adesea, copiii se refăceau rapid, chiar şi după cele mai groaznice accidente. Chiar şi aşa, Sarah nu credea că putea să se smulgă de lângă patul copilei.

După câteva momente în care stătu în prag fără rost, se trezi acceptând oferta doamnei Potts, împleticindu-se recunoscătoare de-a lungul palierului către propriul dormitor şi prăbuşindu-se grămadă de-a curmezişul patului.

Acela fu momentul în care fragmentele visului ei, alungat în grabă de strigătul Clarissei, se întoarseră la ea în plină forţă.

Primul ei sentiment fu acela de vină – vina că orice parte din ea, chiar şi cea mai ascunsă parte a minţii ei, fusese concentrată asupra a orice altceva în afară de sănătatea fiicei sale. Nu ar fi trebuit să îşi permită să adoarmă, darămite să viseze.

Dar, dacă tot o făcuse, presupuse că trebuia să fie recunoscătoare pentru faptul că suişurile şi coborâşurile creierului ei febril nu îi forţaseră mintea să vadă ceea ce ochii rataseră: Clarissa căzând de pe chei cu capul înainte, Clarissa împotrivindu-se în zadar valurilor care o trăgeau, Clarissa fiind trasă în adâncurile mării.

Şi cât priveşte ceea ce *visase…*

Sfârşitul de coşmar era cel mai uşor de interpretat. Deşi St. John nu era omul care să ia dreptatea în propriile mâini într-un mod chiar atât de dramatic» ea ar face bine să nu uite că acesta dorea să o vadă plătind un preţ piperat pentru ceea ce fusese pierdut: onoarea lui» odată cu acel colier.

Ca să he sinceră, restul visului fusese cel care o tulburase.

Sarah se răsuci pe o parte şi zări cufărul, închis şi încuiat, la capul patului ei. Evenimentele petrecute în ziua trecută o obligaseră să recunoască anumite sentimente, emoţii din trecutul ei, pe care le crezuse ferecate la fel de bine ca lucrurile din acel cufăr.

Nu văzuse niciodată până atunci pieptul gol al unui bărbat, nici măcar pe al soţului ei. În acele câteva nopţi de demult, după căsătoria lor, când St. John venise să îşi îndeplinească datoria de soţ, purtase întotdeauna o cămaşă de noapte şi aşteptase respectuos ca lumânările să fie stinse înainte de a intra în dormitorul ei. Nu îşi imaginase niciodată că trupul real al unui bărbat putea concura cu o sculptură în marmură a unui zeu grec.

Amintindu-şi că St. John declarase că îşi petrecuse ultimii ani în Indiile de Vest, Sarah încercă să rememoreze toţi funcţionarii cu faţa ca laptele şi umerii aplecaţi, aflaţi în slujba tatălui ei. Poate că ascundeau aceştia multe sub redingotele lor zdrenţuite şi manşetele pătate de cerneală, dar nu credea că putea fi *asta.*

Deşi era extenuată, Sarah se ridică de pe pat şi merse la spălător pentru a-şi stropi faţa cu apă. Dacă îşi îngăduia să adoarmă din nou, era limpede că nu putea avea încredere în direcţia pe care aveau să o ia visele ei. Pe palier, se opri să arunce în linişte o privire în camera fiicei sale. Atât Clarissa, cât şi doamna Potts adormiseră. Zâmbind în sinea ei, Sarah se strecură la parter şi se retrase în bucătărie, de unde nu putea nici să vadă, nici să audă ploaia care ameninţa să spele luni de planificări şi de muncă.

Dar, indiferent de ce se apuca, amintirea visului continua să o deranjeze. Şi nimic din ceea ce făcea nu putu să îi aline suspiciunea că la baza lui se afla realitatea: ea era vulnerabilă, iar slăbiciunile ei femeieşti o făceau şi mai vulnerabilă.

St. John era un pericol pentru ea – şi o mică parte din ea dorea să se arunce în faţa pericolului.

*

— Dumneata eşti, doamnă Potts? strigă Sarah, auzind uşa de la intrare deschizându-se şi simţind pala de aer umed care intră în bucătărie. Eu şi Clarissa tocmai ne-am aşezat să luăm ceaiul.

— A, da, doamnă, eu sunt. Aş fi venit prin spate, dar este aici cineva care doreşte să o vadă pe domnişoara Clarissa.

Sarah nu trebuia să ghicească cine putea fi oaspetele. O văzuse pe doamna Potts plecând în urmă cu o jumătate de oră, cu o bocceluţă îndesată sub braţ – hainele lui St. John, presupusese – şi croindu-şi drum prin ploaia măruntă.

Iar el se întorsese cu ea. Sigur că merita să vadă cum îşi revenise Clarissa într-o zi. La urma urmei, el salvase viaţa copilei. Dar Sarah începuse să se teamă că nu urma să mai aibă vreodată un moment de pace. St. John se insinuase în viaţa satului, îi invadase visele – trebuia să umple şi Primrose Cottage cu vocea şi mirosul lui şi cu masculinitatea lui copleşitoare?

— Cine, mamă? întrebă Clarissa.

Glasul îi era răguşit din cauza tusei, iar ochii îi erau încercănaţi; somnul neliniştit de o noapte nu îi alungase cu totul oboseala adusă de aventura zilei precedente. Şi, ascunse de rochie, erau vânătăi pe pieptul şi pe abdomenul ei, acolo unde se lovise de apă, precum şi altele mai mici şi rotunde, care îi încercuiau braţele, în zonele de care St. John o apucase pentru a o aduce la suprafaţă.

Dar disconfortul acela nu îi diminuase decât foarte puţin energia. Clarissa lunecă de pe scaunul ei şi se grăbi către uşa bucătăriei.

— Domnul Sijin, mamă?

Sarah îşi ascunse grimasa cu un zâmbet şi se ridică.

— Nu ştiu. Să mergem să vedem, da?

— Sijin! Sijin! exclamă Clarissa, grăbindu-se în sufragerie, acolo unde St. John se afla în picioare în faţa căminului, cam aşa cum stătuse când Sarah îl văzuse întâia oară după sosirea acestuia în sat. Acum însă, în cămin ardea focul, şi câteva jucării de-ale Clarissei erau

împrăştiate în faţa lui. Şalul negru tricotat al lui Sarah era drapat peste balansoar şi coşuleţul ei de lucru se afla deschis alături. Părea să fie o scenă domestică tihnită.

Ea se întrebă cum şi când – ori dacă – avea să îi poată spune fiicei sale că bărbatul căruia îi căuta atenţia era tatăl ei. Cum urma să reacţioneze St. John dacă avea să o audă pe Sarah corectând-o pe Clarissa, zicând: «Spune-i „tata”, drăguţe»?

Şi, mai rău, dacă el se hotăra să ia problema în propriile mâini, să îşi dezvăluie identitatea în faţa copilului şi să răpească ultimul strop de putere pe care îl avea Sarah? Nu avea nicio îndoială că bărbatul care fermecase deja jumătate din Haverhythe avea să câştige cu uşurinţă afecţiunea Clarissei dacă îşi propunea asta.

St. John îngenunche cum o făcuse în prima seară şi o privi pe copilă în ochi.

— Şi cum vă simţiţi astăzi, domnişoară Clarissa?

Zâmbetul lui larg dezvălui un şir de dinţi albi perfecţi, dar ochii lui alergară peste chipul şi membrele Clarissei, apoi trecură dincolo de copil pentru a se fixa întrebător asupra lui Sarah.

— Suntem bine cu toţii, mulţumim, răspunse Sarah, intrând. Clarissa a dormit şi a mâncat bine şi nu se lasă dusă de lângă jucăriile ei.

— Sper că nu! spuse el, ridicându-se. Pentru că aici am ceva nou de joacă, şi aş fi din cale-afară de necăjit dacă domnişoara Clarissa ar găsi nedemne cadourile mele.

Făcu elegant o plecăciune în timp ce oferi două pachete învelite în hârtie, iar Clarissa chicoti la ceremonia lui prefăcută, deşi întinse ambele mâini pentru a lua cadourile, câte unul în fiecare mânuţă dolofană.

În timp ce o ajută mai întâi cu panglica, apoi cu hârtia albă, Clarissa îl presa nerăbdătoare cu întrebări.

— Ce este? Ce este?

Întorcându-se către Sarah, repetă întrebarea.

— Nu pot să ghicesc, Rissa. Arată-mi!

Învelitoarea se deschise şi lăsă la iveală o păpuşă moale, cu păr ciufulit din lână galbenă şi un zâmbet pictat.

Sarah o văzuse de multe ori la prăvălia lui Gaffard, dar nu fusese niciodată în stare să scuze o astfel de cheltuială. Acum, inima îi era gata să explodeze – ori poate să se frângă – când ascultă chiţăitul Clarissei şi o privi îmbrăţişând păpuşa, apoi o aruncă înapoi în braţele lui St. John, strigând:

— Uite! Uite!

— Văd, spuse acesta, admirând păpuşa cu un entuziasm ce nu părea prefăcut. Şi ce rochie minunată, continuă el, returnându-i-o cu un zâmbet Clarissei. Acum, ce crezi că este în celălalt pachet?

— Ce? întrebă Clarissa, cu ochii mari.

O ajută din nou cu ambalajul şi împărtăşi cu ea surpriza descoperirii unei cărţi minunate, plină de poze viu colorate cu animale de prin toată lumea. Lui Sarah i se tăie răsuflarea când îşi imagină costul unei asemenea cărţi şi cât de repede putea fi stricată de mâinile unui copil.

— Pot să văd? întrebă Sarah, iar Clarissa se întoarse fără tragere de inimă şi o aşeză în palma mamei sale. Cât de frumoasă este! Dar mă tem că va fi… Poate că ar trebui păstrată pentru o altă zi.

St. John se ridică şi luă fără ceremonie cartea din mâna ei, returnându-i-o Clarissei. Sarah se încruntă la el, dar o clătinare uşoară din cap fu singurul răspuns al lui St. John.

— Aş spune că astăzi este o zi perfectă – zilele ploioase sunt întotdeauna cele mai bune pentru poveşti, nu crezi, domnişoară Clarissa? Acum, lasă-mă să văd.

Se apucă să aranjeze pătura ei pe podea şi se sprijini într-un braţ alături de ea, picioarele lui lungi, încălţate cu cizme, ajungând până aproape de mijlocul încăperii.

— Vino, şezi lângă mine şi adu şi păpuşica. Va dori şi ea să se uite.

Clarissa se aşeză ascultătoare şi se sprijini pe pieptul lui, punând păpuşa între ei când St. John deschise cartea.

— Crezi că mama ta ar fi atât de amabilă încât să aducă unui povestitor o ceaşcă de ceai – pentru că povestitorii ar trebui să fie răsplătit pentru efortul lor, nu

crezi?

Clarissa încuviinţă din cap şi izbucni din nou în râs.

St. John îşi ridică ochii peste buclele Clarissei şi aruncă o privire în direcţia lui Sarah, iar aceasta se simţi, dintr-odată, ca şi cum nu l-ar mai fi văzut vreodată pe bărbatul acesta. Cu siguranţă nu îi văzuse niciodată chipul atât de deschis, ochii atât de blânzi şi zâmbetul atât de sincer – şi toate atât de diferite faţă de ale bărbatului care îi bântuise visele. Ce se petrecea aici?

Sarah îşi prinse buza inferioară între dinţi şi încuviinţă emoţionată din cap.

— Desigur. Doar un moment.

— Acum, începu el, întorcându-se din nou către Clarissa, ca şi cum ar fi împărtăşit un secret foarte important, îţi voi spune totul despre un prieten al meu, care trăieşte într-un loc foarte special – locul din care obţinem zahărul pentru ceaiul nostru şi pentru prăjituri şi budinci. Ghiceşti unde se află acesta?

— La prăvălia lui Gaffard! strigă Clarissa.

Înţelept, St. John nu râse.

— Ai ghicit uimitor de bine, draga mea, dar există un alt loc, chiar mai fascinant. Trestia-de-zahăr creşte pe nişte insule de departe, în Marea Caraibilor, unde este foarte cald şi însorit în fiecare zi. Dar asta este bine, pentru că prietenului meu îi place astfel. Este o maimuţă.

— Cunoşti o maimuţă? întrebă Clarissa, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Într-adevăr, cunosc, iar numele lui este Jasper. Acum, Jasper este un tip foarte prietenos. I-ar plăcea la nebunie să împartă cu tine pâinea şi gemul. Când Clarissa îl privi alarmată, adăugă: Nu te-ar răni cum nu te-ar răni nici măgăruşii de aici, din Haverhythe.

— Măgarii muşcă, îl informă serioasă Clarissa.

— Da? Atunci, va trebui să am grijă! Dar Jasper nu te-ar muşca niciodată, indiferent de ce bunătate gustoasă ai avea în mâini. Este mult prea deştept. Ştii ce ar face în schimb?

Clarissa clătină din cap, absorbită complet. 1 arătă

către ilustraţie.

— S-ar căţăra pe umărul tău şi şi-ar încolăci coada în jurul tău, aici, spuse el, încolăcindu-şi mâna liberă în jurul taliei ei, te-ar bate uşor pe celălalt umăr, apoi ar întinde mânuţa pe aici şi ţi-ar lua-o direct dintre degete!

Clarissa se topi într-un hohot de râs când St. John o gâdilă – dar cu grijă, de parcă ştia despre vânătăile pricinuite de căzătură.

Sarah păşi hotărâtă către bucătărie. St. John demonstrase că îi putea fi încredinţată viaţa fiicei ei.

Asta, desigur, nu însemna că era în siguranţă dacă îi încredinţa şi propria ei inimă.

Capitolul 11

Aproape că rămăsese fără aventuri pentru Jasper, aşa că, atunci când Sarah reveni cu ceaiul său, se ridică recunoscător şi merse către ea, lăsând-o pe Clarissa absorbită de ilustraţiile minunate ale cărţii. Luând ceaşca din mâinile ei, luă o gură din băutura dulce şi fierbinte.

— Mmm. Mulţumesc.

Sarah încuviinţă absentă din cap, privind-o încă pe Clarissa, care se afla pe podea.

— Ai petrecut mult timp în preajma copiilor, milord?

— Puţin, spuse el, amintindu-şi feţele negre inocente şi pasionate care îl înconjurau la fiecare vizită a sa la locuinţele sclavilor de pe plantaţia Harper’s Hill.

— Eşti uimitor de bun cu ea.

St. John aşează ceaşca pe farfurioară.

— Nu este greu să placi un copil, Sarah.

— Copilul tău?

Nu avea cum să îi scape nota de speranţă din glasul ei, deşi ea nu era în stare – ori nu dorea – să îi întâlnească privirea.

Sfinte Dumnezeule, dar voia să creadă că acest copil era al lui. Intensitatea dorinţei lui îl surprinse. Ani de

indiferenţă exersată construiseră o carapace de gheaţă în jurul inimii lui. Cum putuse o fetiţă să o topească – cu atâta uşurinţă?

Clarissa putea fi fiica lui, desigur. Acest lucru nu putea fi negat. Nimic din ceea ce se petrecuse în urmă cu trei ani nu i se mai părea limpede. Cu siguranţă, nu mai putea avea încredere în versiunea mamei lui vitrege cu privire la cele petrecute – ea, care îl încurajase să se însoare cu Eliza Harrington, ştiind în tot acest timp că soţia lui era în viaţă!

Dar minciunile mamei lui vitrege nu însemnau neapărat că Sarah fusese sinceră.

— Copilul oricui, murmură el, în cele din urmă, ridicând din nou ceaşca la buze.

Doamna Potts trecu în viteză pe lângă ei către cămin, o întrerupere bine-venită.

— Este vremea de culcare pentru copii, o anunţă ea pe Clarissa. Haide!

— Mamă! protestă Clarissa, strângând cartea la piept.

Dar Sarah clătină din cap şi smulse comoara din mâinile ei.

— Doamna Potts are dreptate. Vino, dă-mi un sărut. Şi spune mulţumesc şi noapte bună… prietenului nostru.

El aproape că se aşteptase ca ea să spună „tatălui tău”. Oare i-ar fi părut rău dacă ea ar fi făcut asta?

— Noapte bună, domnişoară Clarissa. Şi noapte bună, păpuşică, adăugă el, atingându-le obrajii rozalii pe rând.

— Nu ar fi trebuit, spuse din nou Sarah când cele două se depărtară. Începu să adune jucăriile Clarissei şi să le pună înapoi în coşul lor de pe podea, oprindu-se să îşi treacă vârfurile degetelor peste coperta cărţii cu poze. Nişte cadouri atât de generoase, spuse ea clătinând din cap. Cum ai putut…?

Strânsoarea din gâtlejul ei anulă acuzaţia din vorbele ei. Când el puse o mână pe umărul ei, ea se întoarse ezitând cu faţa către el. O lacrimă îi alunecă pe obraz, şi clipi furioasă ca să împiedice şi altele să o urmeze.

— Sarah, murmură el dojenitor.

Cuprinzându-i obrazul într-o palmă, îşi trecu pernuţa

degetului mare peste chipul ei, ştergând umezeala de acolo. Gene negre şi lungi fluturară pe pielea ei palidă când ochii i se închiseră. Vârându-şi vârfurile degetelor în părul ei, îi înclină chipul şi îşi coborî gura peste a ei, atingându-i buzele cu ale lui, simţindu-i moliciunea şi fierbinţeala.

Cu două nopţi în urmă, fusese hotărât să o seducă, să o amăgească, să o convingă să îşi dezvelească tot sufletul în faţa lui. O ţinuse în braţe şi cugetase asupra genului de sărut controlat şi calculat care avea să o facă să îşi recunoască toate nelegiuirile.

O noapte era la fel de bună ca oricare alta.

Dar acesta nu fusese sărutul acela.

Cu o mână la spatele ei, o trase mai aproape, explorând-o adânc, tandru, alene, înainte de a-şi trece gura peste a ei şi de-a lungul obrazului ei, gustând sarea lacrimilor ei uscate, încercând să capteze mireasma părului şi a pielii ei, acea notă delicată care îl atrăgea aşa cum nu o făcuse vreodată nici cel mai scump parfum.

— Nu credeam că vei fi atât de supărată de faptul că am cumpărat câteva nimicuri pentru micuţă, şopti el aproape de creştetul ei.

Nu era tocmai o minciună, deşi, desigur, motivele lui atunci când cumpărase darurile erau departe de a fi inocente. Cu siguranţă, *încercase* să provoace o reacţie emoţională din partea ei.

Doar că nu se aşteptase ca el, la rândul lui, să simtă ceva.

— Nu sunt deloc nişte nimicuri, milord, insistă ea, eliberându-se din îmbrăţişarea lui şi ştergându-şi restul lacrimilor cu dosul mâinii. Şi nu sunt deloc necesare. Viaţa ei a fost un dar suficient – mai ales că m-ai fi putut lăsa să mă înec în încercarea de a o salva şi, astfel, ţi-ai fi rezolvat toate problemele.

Şi apoi, cu un suspin sugrumat, ieşi în fugă din încăpere.

Aproape înainte ca sunetul paşilor ei să se stingă, auzi uşa din spatele căsuţei închizându-se cu zgomot. Fără să gândească, o urmă. Apoi, după doi paşi în bucătăria

înghesuită, fără fereastră, se lovi de colţul ascuţit al unei mese lipite de perete.

Cu o înjurătură înăbuşită, îşi croi drum pipăind scaunele de lemn cu spătar înalt care înconjurau masa pe trei părţi, frecându-şi coapsa cu podul palmei, întâmpinând cu bucurie durerea care îl făcu să îşi vină în fire. Ce dracului făcea, alergând după ea? Ar fi trebuit să alerge în direcţia opusă – departe de tentaţie, departe de emoţii pe care nu avea de ce să le simtă.

În spatele lui, uşa se deschise din nou, la distanţă foarte mică de scaun, iar doamna Potts intră în încăpere, purtând într-un vas puţin adânc ciotul unei lumânări. El dădu să se ridice, dar ea îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Stai jos! ordonă ea.

În ciuda încălcării etichetei, St. John făcu aşa cum i se poruncise. De sub umbra bonetei ei, ochii întunecaţi ai văduvei îl măsurară tăios.

— Am ceva pentru dumneata.

Luând lumina slabă cu ea, dispăru prin cadrul unei uşi aflate imediat în spatele mesei, cu grinda într-un unghi foarte ascuţit acolo unde trecea pe sub casa scării – o cămară transformată în cameră, îşi dădu el seama. De ce le cedase femeia singurele dormitoare ale căsuţei sale lui Sarah şi fiicei sale?

După o clipă, aceasta îşi făcu din nou apariţia ţinând lumânarea, o sticlă şi două pahare desperecheate şi le puse pe toate pe masă, fără ceremonie, înainte de a se aşeza, la rândul ei. St. John privi cum văduva turnă o înghiţitură în fiecare pahar şi împinse unul înspre el.

Ce fel de băutură îi oferea? Orice ar fi fost, nu putea să o refuze.

— În sănătatea dumitale, doamnă Potts, murmură el, ridicând paharul la buze.

Cu un sunet ce părea o combinaţie de fornăit şi nechezat, doamna Potts îşi goli paharul şi îl puse din nou pe masă. Ezitând, St. John o imită. Dar, contrar aşteptărilor sale, băutura care i se rostogoli pe limbă era fină şi suavă, genul pe care tatăl său l-ar fi adăpostit cu bucurie în

pivniţele de la casa Sutliffe.

Cum naibii ajunsese Nebuna Martha Potts în posesia unei sticle de coniac franţuzesc fin?

— Contrabandişti, spuse ea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Într-o zi, bărbatul meu a dat peste ascunzătoarea lor. Nu era nimeni prin preajmă, aşa că a ciupit o sticlă şi a adus-o ca să mi-o arate. O avere, care stătea acolo, pur şi simplu, gata să fie luată. Aşa că, în noaptea aceea a ieşit din nou, plănuind să aducă ce putea. Dar barca lui mică nu era construită pentru capturi ca aia. Înainta uşor în apă, când a venit furtuna. Ar fi putut să se salveze dacă ar fi aruncat totul în mare. Dar nu a putut să îndure să vadă totul curgându-i printre degete, cred.

St. John îşi aminti că auzise că doamna Potts privise barca soţului ei scufundându-se. Dar de ce îi spunea ea asta acum?

— Îmi pare rău, doamnă. Faptul că ştiţi că a fost o tragedie atât de lipsită de sens trebuie să fi făcut pierderea şi mai grea.

O privi cum pune la loc dopul sticlei de coniac. Puţini oameni dintre cei pe care îi cunoştea ar fi putut privi pe cineva drag înecându-se fără să o golească pe loc.

— Bărbatul meu nu a gustat niciodată nicio picătură din ce a obţinut cu atâta chin, cugetă ea, înclinând sticla la lumina lumânării, ca să îi cerceteze strălucirea de chihlimbar. Dacă s-ar fi putut mulţumi cu ce avea în faţa lui, nu ar fi avut de ce să meargă după restul.

Timp îndelungat, nu mai spuse nimic. Ochii îi erau aţintiţi asupra sticlei, pierdută în amintiri. Povestea văduvei îi confirmă bănuiala că partea aceasta de coastă nu era străină de comerţul ilicit de mărfuri, un loc numai bun pentru a scăpa de nestemate faimoase care s-ar fi dovedit dificil de plasat în oraş – cel puţin, fără relaţiile necesare. Propriii lui ochi rătăciră peste lucrurile care formau mobilierul sărac al încăperii: o vană ponosită, un scăunel cu trei picioare şi un dulap vopsit în verde, a cărui vopsea se cojea.

Părea greu de imaginat că Sarah dăduse lovitura.

Dacă ar fi putut să arunce o privire asupra vieţii ei din Haverhythe şi să vadă doar lipsurile – separarea de familia ei, căsuţa dărăpănată, conţinutul sărăcăcios al cufărului ei ar fi spus, pur şi simplu, că planul ei eşuase. Dar, în realitate, viaţa ei de aici era plină de satisfacţii. Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor. Festivalul. Respectul şi grija oamenilor din sat, toţi, de la brutar până la paroh. Afecţiunea neclintită a unei femei ca Martha Potts, care avea motive să nu aibă încredere în nimeni.

Şi, desigur, un copil fericit şi sănătos.

Poate că, la urma urmei, Sarah chiar dăduse lovitura. Şi poate că succesul ei nu avea nimic de a face cu un ticălos brunet ori cu un colier de safire dispărut, dar avea totul de a face cu adevăratul caracter al unei femei pe care jurase că nu putea să o iubească.

Dorind să nu îşi fi golit deja paharul, St. John târşi scaunul pe podea şi se ridică.

— Şi nu ştiu motivul pentru care doamna Fairfax a crezut de cuviinţă să plece şi să te părăsească, continuă doamna Potts, trezită de mişcarea lui. Tot ce ştiu este că ea – spre deosebire de John Potts, Dumnezeu să-i odihnească sufletul – a fost destul de deşteaptă încât să se rupă de ceva care o trăgea în jos.

Întâlni privirea calmă a doamnei Potts. Înţelese, în sfârşit, ce dorise să sugereze bătrâna cu aceste fraze misterioase. Insinua că *el* purta responsabilitatea pentru decizia lui Sarah de a fugi. Dacă s-ar fi decis să ţină la femeia pe care tatăl lui îi ceruse să o ia de soţie, dacă „ar fi fost mulţumit cu ceea ce se afla în faţa lui”, Sarah nu ar fi avut niciun motiv să plece.

Acuzaţia văduvei se împleti de minune cu vorbele de pe chei ale lui Sarah, legate de hotărârea ei de a rămâne în Haverhythe, mai degrabă decât să meargă în Bristol şi să fie obligată să se întoarcă la el.

Şi toate astea se potriveau cu îndoiala lui crescândă legată de ceea ce se petrecuse cu adevărat în noaptea balului de nuntă.

— Cred că ne înţelegem unul pe celălalt, spuse el.

— Aşa sper, tinere.

Văduva se ridică la rândul ei şi făcu, tăios, semn cu bărbia în direcţia uşii bucătăriei.

— Urmează cărarea care duce în sus pe deal şi o vei găsi.

St. John ajunse la uşă din doi paşi, dar ezită atunci când mâna îi atinse ivărul. Ce avea de gând să facă odată ce avea să o ajungă pe Sarah din urmă?

În timp ce se retrăgea către camera ei de sub scări, legănând pe un braţ sticla de coniac, văduva privi în urmă, peste umăr.

— Pare să fie ape învolburate în noaptea asta. Ai grijă, tinere.

El încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, doamnă. Aşa am de gând.

*

Nu era dificil de văzut unde se dusese Sarah, în ciuda întunericului care se adâncea.

Ploaia se oprise, dar picături de ploaie erau încă agăţate de fiecare ramură şi de fiecare fir de iarbă – mai puţin de cele care fuseseră atinse în trecere de fustele ei. O găsi pe creasta dealului, acolo unde cărarea se sfârşea la o căsuţă de piatră dărăpănată. Uşa – scânduri late, cioplite grosolan şi ţinute laolaltă de cuie ruginite – era deschisă, şi el putu vedea în unica încăpere, unde Sarah stătea în faţa unei ferestre fără geam, privind în jos, către mare, în timp ce degetele i se jucau cu franjurile şalului înfăşurat strâns în jurul umerilor ei.

St. John se opri în prag.

— Deranjez?

— Nu există niciun loc în care să te ascunzi în Haverhythe, spuse ea, întorcându-şi ochii luminoşi asupra lui.

Îi făcu semn să intre, iar el se aplecă şi trecu pe sub cadrul uşii joase, privind prin căsuţa abandonată. Încăperea era surprinzător de uscată; însă acoperişul de stuf părea să

fie ultima parte solidă a acelui loc. Orice mobilier existase vreodată dispăruse. Nu rămăseseră decât un raft construit în perete, care putea servi drept masă, scaun ori chiar pat, şi inelul de piatră al unui şemineu rece de multă vreme. Ochii lui urmăriră pata de fum de pe perete până la deschiderea din fereastră, care fusese singura lui scăpare.

Sarah îl privea.

— Ce este locul acesta?

Ea ridică din umeri.

— Nimeni nu pare să îşi amintească. Un fel de post de supraveghere, presupun. Făcu un gest către mare. Chiar şi într-o zi cenuşie, priveliştea este de-a dreptul spectaculoasă.

El merse alături de ea şi privi în jos către sat, către chei şi către vasele de pescuit care trăgeau în port, simple grăunţe de lumină pe apa care se întuneca. Pacea familiară a acelui loc atinse ceva din adâncul fiinţei lui, un lucru pe care crezuse că îl distrusese în urmă cu mulţi ani.

— Orice ai crede despre mine, nu sunt un monstru, Sarah, spuse în cele din urmă. Să sugerezi că aş pune în pericol un copil pentru propriile mele scopuri egoiste, că aş sta deoparte fără să fac nimic în vreme ce…

Se opri, incapabil să rostească o astfel de apărare defectuoasă. La urma urmei, nu mai fusese vinovat o dată de exact aceeaşi nelegiuire: de a nu acţiona atunci când fusese în joc viaţa unui copil?

— Iartă-mă.

Ea îi pătrunse în gânduri înainte ca el să apuce să le rostească.

— Am vorbit fără să gândesc. Sunt… copleşită. Te rog să nu crezi că sunt altfel decât recunoscătoare pentru că i-ai salvat viaţa. Mă bucur că ai fost aici, insistă ea, părând că încerca să se convingă pe ea însăşi. Ai ştiut chiar şi cum să o readuci la viaţă.

— Nu am ştiut cu certitudine, recunoscu el. Doar am văzut cum se face. Dar ceea ce am văzut nu e ceva ce aş putea uita…

Ezită, alungând amintirile care ameninţau să se

elibereze din lanţurile în care le prinsese. O cută de curiozitate apăru pe fruntea ei, dar el clătină din cap.

— Nu este o poveste potrivită pentru urechile unei lady.

Ochii lui Sarah fugiră în altă parte.

— Uiţi, poate, că nu sunt deloc o lady.

El îşi plecă uşor capul într-o parte, cugetând. Cândva, îi spusese acelaşi lucru tatălui său, sigur de faptul că Sarah nu putea fi niciodată o soţie potrivită pentru el. Dar micuţul Haverhythe îi arătase că, lady sau nu, ea era o femeie puternică, destul de puternică încât să poată asculta ceea ce, dintr-odată, el consideră că trebuia să spună.

— S-a petrecut devreme într-o dimineaţă, la scurt timp după ce sosisem în Antigua. Cuvintele îi ieşiră în fugă de pe buze, nerăbdătoare să guste, în sfârşit, libertatea. Mă plimbam aproape de docuri, mergând spre camerele mele, când am auzit un scandal şi m-am întors să văd ce se întâmpla. O sclavă se căţăra pe una dintre balustradele punţii unui vas pentru sclavi, care se îndrepta spre Barbados.

Ea se întoarse din nou cu faţa către el, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Căţărându-se *pe* un vas pentru sclavi? De ce Dumnezeu ar face un asemenea lucru?

— Copilul ei se afla la bordul vasului, răspunse el încet, o altă parte din el, dispusă să împartă acest coşmar cu altcineva, ştiind că pata pe care avea să o lase asupra memoriei lui Sarah nu avea să-i cureţe propriul suflet. Am aflat mai târziu că stăpânul ei, tatăl copilului, vindea băiatul – la insistenţele soţiei lui. În vreme ce o mulţime tot mai mare se aduna să privească, femeia a reuşit să ajungă la bordul vasului, să găsească copilul şi… şi să îl arunce în apa din port.

Braţul lui Sarah se înmuie sub strânsoarea lui.

— Sunt modalităţi nenumărate de a-ţi pierde timpul în insule, şi cei mai mulţi membri ai echipajului acelui vas petrecuseră noaptea în cârciumă, la fel ca mine. Au fost luaţi prin surprindere. Bărbaţii s-au îngrămădit să se arunce

în apă…

— Ca să salveze copilul? întrebă ea, plină de speranţă.

Cugetă dacă să îi îngăduie să preţuiască o astfel de iluzie.

— Da, admise el în cele din urmă. La fel cum poate ar fi încercat să recupereze orice altă încărcătură preţioasă care s-ar fi întâmplat să cadă peste bord.

Deşi ea încercă să îl reprime, el putu simţi fiorul care străbătu întreaga ei fiinţă.

— Şi, după aceea, sub ochii mei, femeia a sărit şi ea în apă. Nimeni nu a fost surprins când ea nu a făcut niciun efort să înoate, pentru a se salva pe ea şi pe copil. Dar echipajul a reuşit să îi pescuiască şi a încercat să îi readucă la viaţă.

— Şi? îl îndemnă Sarah să continue, când el se opri.

Ştia că ea se gândea la Clarissa.

— Nu au… reuşit. Mulţimea s-a destrămat, şi a mers fiecare pe drumul lui, aproape ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ea ezită.

— Şi tu?

— M-am întors la cârciumă şi… şi am încercat să şterg amintirea, încheie clătinând din cap.

Poate că ea avea dreptate. Poate că el *era* un monstru lipsit de simţire. Şi poate că acel adevăr urât nu trebuia regretat – până la urmă, *sentimentele* nu îi cauzaseră decât necazuri şi durere.

— Şi ai reuşit? îl întrebă ea.

— Nu. Cuvântul îi ieşi şovăitor de pe buze. Oricât am încercat, nu am putut niciodată.

Îşi coborî mâna şi se întoarse cu spatele, nedorind să susţină privirea fixă a lui Sarah.

— Ar fi fost mai rău dacă ai fi putut, insistă ea.

— Dar aş fi putut *face* ceva.

— Ai făcut. Îi atinse mâneca uşor, cu vârfurile degetelor, şi apoi se dădu din nou înapoi. Ai lăsat-o pe femeia aceea să îşi aleagă soarta. Şi apoi, ai salvat-o pe Clarissa folosindu-te de ceea ce ai învăţat în ziua aceea.

Lasă lucrurile acestea să elimine un pic din vina pe care o simţi.

— Oare se poate ca vina să fie vreodată ştearsă?

Dumnezeu ştia că încercase. Chiar în ziua aceea îl căutase pe tânărul medic scoţian alături de care traversase Atlanticul. La scurt timp după ce St. John se urcase la bordul vasului care se îndrepta spre Antigua, Murray se oferise să îi coasă tăietura de pe faţă, fără să pună vreo întrebare, iar cei doi bărbaţi deveniseră prieteni. Când St. John îi spusese la ce fusese martor în port, Murray îl prezentase angajatorului lui, Edward Cary, agentul unui cultivator de trestie-de-zahăr cu o reputaţie de neobişnuită compasiune într-un loc nemilos. Sub privirea vigilentă a lui Cary, St. John slujise mai mult de doi ani, muncind, învăţând, tânjind să răsplătească o datorie pe care nu intenţionase să o facă.

Buzele ei se strâmbară într-un zâmbet amar.

— Un hoţ rămâne hoţ?

După un moment de ezitare, el încuviinţă din cap.

— Cam aşa ceva.

— Da, cred că vina poate fi ştearsă. Privirea ei se îndreptă către fereastră şi către apa întunecată de dedesubt. Dacă te căleşti cu adevărat. După o pauză îndelungată, vorbi din nou: Am văzut una odată, ştii? Aruncă o privire rapidă către el, dar fără să îi întâlnească ochii. O navă cu sclavi. Pe docurile de lângă biroul tatii. A fost îngrozitor.

El se întrebă cât de multe ştia ea despre obiectul afacerilor tatălui ei. Cum aproape toate navele din porturile din Antigua avuseseră o legătură cu Bristolul, St. John fusese nevoit să se confrunte cu sursa probabilă a zestrei soţiei sale – vânzarea, dacă nu de trupuri umane, atunci cu siguranţă de bunuri produse de munca sclavilor.

Trei ani petrecuţi în Antigua îl obligaseră să se gândească la cât de mult din propria viaţă – şi din viaţa a aproape tuturor celor pe care îi cunoştea – fusese posibilă doar datorită trudei inumane şi suferinţei altora. Fusese o recunoaştere din cale-afară de neplăcută.

— Tata a negat că ar fi avut el însuşi vreo implicare în comerţ, şopti ea, mai mult pentru ea decât pentru el. Bănuiesc că am fost o naivă când l-am crezut.

— Nu naivă, spuse el. Inocentă.

Undeva dedesubt, o ramură se frânse, subliniindu-i vorbele ca *lovitura* ciocănelului unui judecător. Tresărirea exterioară a lui Sarah imită propria lui reacţie interioară.

Sarah... inocentă? Ce lucru fără noimă spusese!

Nu?

Venise în Devonshire în căutarea unor dovezi ale vinovăţiei ei, având de gând să îl oblige pe tatăl lui să îşi recunoască greşeala, sperând la o şansă de a-şi revendica libertatea, viaţa. Dar dacă nu avea să găsească niciodată acele dovezi? Dacă începea să creadă că acestea nu existaseră vreodată?

Ba, şi mai rău, dacă nu mai era sigur că voia să le găsească, chiar dacă le găsea?

Un timp îndelungat, niciunul din ei nu vorbi. Aerul nopţii se strecura între pereţii de piatră ai căsuţei.

— Se face târziu. Ar trebui să te conduc acasă.

Se depărtă de fereastră şi merse în mijlocul micii încăperi, la câţiva centimetri de locul în care stătea ea, dar fără să o atingă. Deşi ochii i se acomodau cu întunericul, în curând avea să fie prea târziu să vadă, prea întuneric pentru a privi în adâncimile ochilor lui Sarah şi a vedea ce stătea scris acolo.

Poate că aşa era cel mai bine. Nu ştia dacă putea îndura să îi vadă suspiciunea ori disperarea. Şi, având în vedere trecutul lor, părea puţin probabil să fie ceva mai primitor.

Totuşi, nu se putu împiedica să nu vorbească.

„Înainte să ne întoarcem însă, am lăsat neterminată o trebuşoară.

Putea să jure că ea îşi ţinea răsuflarea. Oare sărutul acela o bântuia şi pe ea aşa cum îl bântuise pe el?

O mai sărutase şi mai înainte, desigur. Cu siguranţă. Pur şi simplu, nu era posibil ca buzele lui să nu le fi atins pe ale ei la un moment dat în timpul scurtei lor curtări ori după

căsătoria lor. La urma urmei, făcuseră…

Nu. Nu şovăi să afirme, chiar şi în intimitatea gândurilor lui, că făcuseră dragoste. Se asigurase că, aşa cum cerea datoria, căsătoria lor era consumată. Dacă picioarele lungi ale lui Sarah şi pielea ei fină îl tentaseră să prelungească actul, nu se lăsase pradă tentaţiei. Iar, când tatăl lui îi sublimase că datoria cerea, de asemenea, să asigure un moştenitor, mersese la Sarah în fiecare noapte şi îşi plantase sămânţa, cât putuse de fără chef, simţindu-se aproape ca şi cum tatăl lui stătea lângă pat, cu braţele încrucişate, privind pentru a se asigura că fapta era dusă la îndeplinire.

Intimitatea şi tandreţea unui sărut nu fuseseră necesare.

Ultima rază din lumina zilei luci în părul ei castaniu, care îi era înnodat cu lejeritate la ceafă. O şuviţă se eliberase cu totul din acele de păr, şi, când ea îşi înclină capul într-o întrebare nerostită, bucla moale străluci îmbietor. El întinse mâna şi o ridică cu vârful degetelor, încheieturile degetelor lui atingându-i gâtul.

Cu câteva zile în urmă, se hotărâse să se joace de-a curtatul cu soţia lui.

Când încetase să se mai prefacă?

— Ah, icni ea, dându-se înapoi spre fereastră şi smulgând şuviţa de păr din mâna lui.

Mâna lui căzu pe lângă corp.

— Scuze. Nu am avut de gând să te sperii.

— Este în regulă. O prostie, serios.

Degete tremurătoare i se plimbară de-a lungul claviculei, iar ea se cutremură.

— Doar că mi-ai amintit de… de un vis pe care l-am avut.

În apropiere, se auzi ţârâitul unui greier şi, de undeva de mai departe, el desluşi trilul unei privighetori. Ezită. Dar nu se putea înşela în privinţa expresiei din ochii ei fumurii, cu pleoape grele. Conştientizarea senzualităţii pulsă în pieptul lui şi i se aşeză între coapse.

— Un vis. Întinse mâna să înfăşoare din nou bucla

rebelă în jurul degetului lui. Despre mine?

Bărbia ei coborî imperceptibil, mişcarea fund cât pe ce să rămână neobservată în peisajul crepuscular înrămat de fereastra din spatele ei. O şoaptă îi trecu de buze, în timp ce pleoapele îi coborâră.

— *Da.*

Capitolul 12

Aerul nopţii smulse cuvântul. În spatele ochilor închişi, Sarah aşteptă, întrebându-se dacă el avea să accepte invitaţia ei directă – şi, fără îndoială, nesăbuită.

Îşi construise o viaţă în Haverhythe. Avea prieteni. O avea pe copila ei. Avea un ţel. Dar niciunul dintre acele lucruri nu potolea în întregime dorinţa din adâncul fiinţei ei, tânjirea după ceva ce nu putea numi cu exactitate.

— Visele au plăcerile lor, murmură el, venind mai aproape, cu respiraţia caldă pe urechea ei. Dar niciunul care să rivalizeze cu cele în carne şi oase.

Apoi, gura lui o găsi pe a ei, buzele lui fiind hotărâte şi provocatoare, aproape ca şi cum exista ceva de care el voia să o convingă pe ea – ori pe el însuşi. Orice falsă blândeţe ori nesiguranţă dispăru. Nu îi atinse altceva în afară de buze şi de acea şuviţă de păr desprinsă, şi, când ea încercă să se retragă, să îşi păstreze un oarecare control asupra acţiunilor ei, dacă nu asupra inimii ei, bucla pe care el o înfăşurase în jurul degetului se întinse, trăgând-o din nou către el. Simţi o înţepătură pe scalp, nu de durere, ci din cauza senzaţiei că era legată de el.

Iar, pentru moment, cel puţin, nu dorea să fie nicăieri altundeva.

Era greşit să îl dorească?

Nechibzuit, cu siguranţă.

Dar, în momentul acela, el era o greşeală pe care ea era dornică să şi-o asume.

El îi urmări curba buzei de sus cu un rând de sărutări,

apoi o muşcă uşor şi o ciuguli pe cea de jos, trăgându-i rotunjimea în gura lui şi sugând când ea icni uşor, de surpriză. Ca şi cum era deschiderea pe care o aşteptase îndelung, îşi strecură limba printre buzele ei, necăjind şi gâdilând carnea moale, înainte de a stabili un ritm constant de împingeri, trecându-şi limba de-a lungul cerului gurii ei, amintind de un alt act, mult mai intim, de penetrare.

În momentul acela, Sarah îşi dădu seama că, deşi era soţie şi mamă, era complet neştiutoare când venea vorba despre ceea ce se petrecea – ceea ce se *putea* petrece – între un bărbat şi o femeie. Sărutul pe care îl avuseseră la Primrose Cottage fusese strălucirea reconfortantă a unei lumânări care pâlpâia. Acesta era un foc mistuitor, care cuprindea vegetaţia şi devora totul în calea sa.

Şi, cu un geamăt, îl sărută la rândul ei, răspunzând mângâierilor alunecoase ale limbii lui, explorând colţul gurii lui în mişcare, marginea ascuţită a dinţilor lui albi – mai întâi timid, apoi, cu încântare –, parând cu împunsături proprii şi înghiţind geamătul de plăcere pe care acestea le atrăgeau. St. John îşi săltă cealaltă mână pentru a-i cuprinde chipul, ţinând-o nemişcată pentru sărutul lui, ca şi cum era hotărât să păstreze controlul asupra pasiunii lor.

Dar Sarah, la fel de hotărâtă, scăpă din laţ, ridicând mâinile şi strecurându-le sub haina lui şi alunecându-le pe partea din faţă a cămăşii, pipăind unghiul ascuţit al coastelor lui şi pereţii musculoşi ai pieptului lui şi simţind ritmul intens al inimii lui.

— Sarah, şopti el, smulgându-şi gura de pe a ei şi trecând-o peste obrazul ei.

Zgârietura bărbii lui fu o arsură plăcută, iar fierbinţeala respiraţiei lui în urechea ei era plină de promisiuni. Simţi ridicarea şi coborârea pieptului lui când acesta inspiră adânc şi fluturarea gâdilătoare prin părul ei când expiră.

— Mirosul tău, Sarah – trebuie să aflu ce este. M-ai înnebunit cu el timp de aproape o săptămână.

Poate că ea ar fi izbucnit în râs dacă şi-ar fi permis să respire.

— Clopoţei, răspunse ea. Sau, mai degrabă, săpun infuzat cu clopoţei. Doamna Kittery îl face.

Îi simţi umerii încordându-se, îi simţi degetele strângându-se pe scalpul ei, ca şi cum explicaţia ei era, cumva, neplăcută. Cu siguranţă nu putea să fie împotriva unui răsfăţ atât de mic, nu?

Apoi, el inspiră din nou înfometat şi îşi vârî nasul sub urechea ei.

— Atunci, va trebui să îi ofer complimentele mele.

Sarah avu de gând să îi răspundă răutăcios. Dar, înainte să apuce să scoată vreo vorbă, gura lui St. John îi părăsi urechea şi începu să traseze o cărare fierbinte pe gâtul ei, coborând şi oprindu-se la marginea decolteului înalt al rochiei pentru a strânge un strop de carne între dinţii lui, calmând apoi muşcătura cu vârful limbii.

Între timp, mâinile lui urcară pe umerii ei şi îi coborâră pe spinare, înainte de a se odihni pe fesele ei, trăgând-o cu putere aproape de el. Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut imperativ, în timp ce degetele i se strânseră pumn în fusta ei şi o ridicară un pic. Ea putu să simtă căldura şi greutatea erecţiei lui, în locul unde aceasta îi apăsa abdomenul. Răsucindu-se în braţele lui, se întoarse cu faţa către fereastră. Acesta era, desigur, momentul să se retragă, să dea amândurora timp să îşi vină în simţiri.

Pe de altă parte însă, poate că momentul acela trecuse deja.

Deşi ea nu spuse nimic, el păru să îi simtă nesiguranţa.

— Îngăduie-mi, Sarah, o îndemnă. Îngăduie-mi să privesc jocul luminii lunii pe pielea ta. Îngăduie-mi să te ating. Să te gust. Nerăbdător, îi muşcă uşor lobul urechii. Îngăduie-mi să îţi ofer plăcerea pe care ţi-am refuzat-o cu atâta încăpăţânare – atât ţie, cât şi mie – cu ani în urmă.

Sarah îşi aminti nopţile de după nunta lor şi respiră tremurător.

— Este mai mult?

Un râs mic, plin de subînţelesuri.

— Mult mai mult.

Braţul lui drept îi încercui trupul, lipind-o de el, iar mâna îi cuprinse sânul stâng. În timp ce degetul mare îi mângâia sfârcul, care se ridică imediat la atingerea lui, cealaltă mână veni şi începu să îi desfacă repede corsetul.

Într-o clipă, rochia se deschise până la talie, şi nimic nu mai stătea între Sarah şi aerul nopţii în afară de o cămăşuţă subţiată de vreme, îndrăzni să arunce o privire către mâna lui, care continua să mângâie şi să îi dezmierde sânul, şi putu să vadă umbra întunecată a areolei ei sub materialul lipit de trup.

Nu îşi putuse imagina că nişte simple atingeri – unele tandre, altele ferme – puteau produce un asemenea efect. Respiraţia îi deveni superficială şi deveni conştientă de o durere ce lua naştere lent între coapsele ei. Se strădui să se abţină de la a-şi împinge pieptul înainte, de la a încuraja fără ruşine mângâierea lui iscusită.

Cel puţin astfel de torturi nu puteau dura mult. Încă o clipă, poate, apoi el avea să facă ce trebuia, ca să aducă lucrurile la sfârşitul lor iute şi inevitabil.

Avea să păstreze totdeauna amintirea atingerii lui, căldura palmelor lui şi asprimea plăcută a vârfurilor degetelor lui pe materialul moale al cămăşuţei ei şi pe carnea şi mai moale de dedesubt.

Dar, cu siguranţă, peste o clipă, avea să revină pe un teren familiar.

Însă, când el o întoarse încet cu faţa către el, încercările ei de a se linişti se împrăştiară ca picăturile de apă pe o tigaie încinsă. Gura lui o revendică pe a ei într-un alt sărut explorator, iar ea i se deschise cu ardoare, incapabilă să îşi reţină un icnet atunci când el îi strânse sfârcul între degetul lui arătător şi cel mare, trimiţând un impuls de electricitate prin fiecare fibră a fiinţei ei.

Când, în sfârşit, gura lui o părăsi pe a ei, sărutând-o, îşi croi drum pe gâtul ei, în jos, peste claviculă şi prin valea dintre sânii ei. Oprindu-se doar ca să îi dezlege cămăşuţa, el îi prinse un mugur întărit între buze şi o supse, alternând încă o dată între atingeri blânde şi presiune înfierbântată. Limba îi trasă marginea umflată a areolei ei, apoi şerpui

peste curba exterioară a sânului, scăldându-l în atingeri seducătoare înainte de a se îndrepta spre celălalt şi de a lua de la capăt delicioasa tortură.

Nesigură de ce ar putea face cu mâinile, Sarah le aşează pe marginea ferestrei de piatră ca să se echilibreze; după o vreme, St. John le găsi acolo, le eliberă cu blândeţe şi îi ridică braţele astfel încât să încercuiască talia lui.

Merse cu spatele spre mijlocul încăperii, trăgând-o cu el într-un dans deosebit de oricare altul care onorase vreodată o sală de bal. Rochia îi atârna desfăcută, iar el o trase nerăbdător peste umerii ei. În timp ce Sarah îl urmă, rochia alunecă pe trupul ei şi peste coapse, până când ajunse în jurul gleznelor ei şi putu, pur şi simplu, să păşească peste ea, în braţele lui, goală, în afara cămăşuţei, a ciorapilor şi a pantofilor.

St. John îi dădu drumul doar cât să scoată mantia.

— Ţi-e frig?

Când ea clătină din cap, el se întoarse şi îşi întinse haina pe poliţa din spatele lui şi apoi o ridică în braţe ca pe o prinţesă dintr-o poveste indecentă şi o aşeză pe ea.

Haina forma o barieră modestă împotriva pietrei umede şi reci, dar Sarah nici nu lua în seamă disconfortul. St. John îngenunche înaintea ei şi îi scoase pantofii» Apoi, trecându-şi degetele peste gambele ei şi peste genunchi, desfăcu fiecare jartieră şi rulă fiecare ciorap negru în jos, pe piciorul şi peste laba piciorului ei.

Ea îşi dădu capul pe spate şi închise ochii când mâinile lui îi cuprinseră laba piciorului şi începură să o maseze, atingerea lui pricepută alungându-i durerile inevitabile cauzate de urcarea pe faleză. După ce făcu acelaşi lucru şi cu celălalt picior, vârfurile degetelor îi alunecară uşor de-a lungul gambei ei, urmărind conturul muşchilor dezvoltaţi în urma multor astfel de urcări.

— Ai nişte picioare atât de frumoase, Sarah. Ca marmura şlefuită. Dar, murmură el, alunecându-şi mâinile pe picioarele ei până ajunse la tivul cămăşuţei, niciun sculptor nu ar putea spera să reproducă aceste curbe.

Când ultima ei haină rămasă se ridică mai sus,

dezgolindu-i genunchii, panica şi pasiunea izbucniră şi se amestecară în pieptul lui Sarah. Era imposibil să îi permită să continue – nu pentru că nu dorea ca el să o atingă, ci tocmai de aceea. Supravieţuise în toţi aceşti ani, pierzând ceva ce nu ştiuse niciodată cu adevărat.

Cum se putea aştepta să continue să supravieţuiască odată ce afla?

Pernuţa unui deget mare trecu peste coapsa ei, în timp ce cealaltă mână a lui îi rămase pe genunchi, depărtându-i uşor picioarele, ca şi cum i-ar fi simţit ezitarea, dar nu avea nici cea mai mică intenţie să o lase să îşi refuze propria plăcere.

— Sarah?

Deşi în cameră era aproape beznă, putu totuşi să vadă întrebarea din ochii lui.

Îndrăznind să îl atingă, îşi înfipse degetele în părul lui şi îi trase capul înspre ea, pentru un alt sărut şi o altă rugăminte tăcută, ca el să îi lase intactă cel puţin o bucăţică din inima ei, după seara aceasta.

Mai puţin provocator, dar nu mai puţin flămând, sărutul o îndemnă, şi el, să renunţe. Îi simţi mâinile lunecând sub cămăşuţa ei, între picioarele ei, urcând alene, până când vârfurile degetelor lui atinseră triunghiul întunecat de păr aflat la îmbinarea coapselor ei.

Iar ea i se deschise, temându-se, dar întâmpinând cu bucurie nebunia care avea să urmeze.

În timp ce el îi mângâia cotloanele secrete, ea simţi acolo o umezeală necunoscută, o durere care creştea şi creştea. Când icni în gura lui, el o răsplăti cu o atingere mai fermă. Degetul lui mare se cuibări pe locul care era centrul plăcerii ei şi descrise cercuri încet, până când şoldurile ei se ridicară de pe piatra rece, urcând ca să întâlnească mâna lui, cerând ceva, orice, totul.

Chiar când era sigură că nu mai putea să reziste, St. John întrerupse sărutul lor şi îşi coborî capul în poala ei. Buzele îi atinseră pielea delicată a coapsei ei interioare, iar ea îl simţi cum inspiră.

— Mmm… clopoţei.

Tonul era jucăuş. La fel şi degetele lui. Şi tot la fel şi buzele, care urcară ciugulind, ca să li se alăture. Cu siguranţă el nu avea de gând să o sărute…

Când limba lui atinse locul în care fusese degetul ei mare, ea se trase înapoi, surprinsă, lunecând aproape de pe patul improvizat, zgâriindu-şi unul dintre omoplaţi de piatra dură şi umedă.

Un braţ puternic se încolăci în jurul şoldului ei, ajutând-o să îşi regăsească echilibrul şi ţinând-o captivă unui sărut mai intim decât şi-ar fi putut ea imagina. Dar, recunoscând lipsa ei de siguranţă, limba lui se mai domoli, mişcându-se ca să exploreze, să tachineze şi să guste – exact aşa cum el îi promisese.

La început, fu mai mult decât putea ea să îndure. Apoi, în timp ce chinul creştea, nu mai era destul. Se trezi că îşi încovoaie degetele în părul lui şi îl îndeamnă mai sus, fără ruşine, înapoi către locul din care el începuse. Pe măsură ce limba lui mângâie şi apoi buzele îi supseră acel loc secret, Sarah îşi simţi fiecare muşchi contractându-se, întinzându-se către ceva, căţărându-se către un loc unde aerul era curat şi rarefiat. Când, în sfârşit, ajunse în vârful acelui munte necartografiat, vârful explodă peste ea ca o furtună de vară venită din senin – un fulger, ascuţit şi strălucitor, urmat de bubuituri de tunete, răsunând pe kilometri întregi.

Reveni pe pământ după ceea ce păru o eternitate în eterul acela ameţitor şi se trezi în poala lui, înfăşurată de braţele lui, tremurând, deşi nu îi era frig. Spre şocul ei, îşi dădu seama că el încă era complet îmbrăcat. Cu siguranţă că avea de gând să îşi ia porţia de plăcere, nu?

Degetele ei alunecară sub haina lui, intenţionând să i-o tragă peste umeri, dar el îşi ridică mâinile ca să o oprească. Când deschise buzele ca să întrebe de ce, el îi aşeză un deget pe ele şi se uită dincolo de ea, ascultând.

Odată ce *bubuitul* bătăii propriei sale inimi începu să scadă în urechile ei, acesta fu înlocuit de sunetul produs de cineva care urca poteca devenită alunecoasă din cauza noroiului. Un petic slab de lumină se mişca în sus şi în jos

pe pământ, în acelaşi ritm cu paşii grijulii.

— Doamnă Fairfax? strigă o voce.

Sarah scânci şi sări din poala lui St. John. Cu degete vinovate, îşi căută rochia pe podeaua murdară, şi-o trase peste cap, apoi bâjbâi să şi o încheie, acele fiind împrăştiate pe podea. Fără o vorbă, St. John se ridică şi îşi înfăşură mantia în jurul ei, protejând-o de privirile intrusului.

— Domnule Norris! exclamă ea. Ce vă aduce aici într-o noapte ca asta?

— Doamna Potts mi-a spus unde să vă găsesc, doamnă Fairfax. Am veşti pe care trebuie să le auziţi, spuse el, tresărind un pic când St. John apăru în cercul de lumină aruncat de lampă. Ah, locotenente, nu te văzusem acolo. Totuşi, mă bucur foarte mult că eşti aici. Sunt veşti cu adevărat rele, şi urăsc să trebuiască să le anunţ.

— Ce este, domnule? întrebă Sarah.

— Bătrânul conte a murit, răspunse domnul Norris, privind de la o faţă la cealaltă pentru un semn oarecare de reacţie, fără să îşi dea seama de ceea ce întrerupsese.

St. John îşi aşează braţul în jurul umerilor lui Sarah şi clătină din cap.

— O zi tristă pentru Haverhythe, sunt sigur. Dar, din câte mi-a spus soţia mea, nu e ceva cu totul neaşteptat.

— Nu, nu, recunoscu parohul fluturând nerăbdător din mână. De fapt, se pare că s-a întâmplat de câteva săptămâni deja. Nepotul lui, domnul Harold Bessmer, a fost investit cu titlul, şi noul lord şi noua lady sunt aşteptaţi la curte în noaptea aceasta. Dar, înainte de sosirea lor, Excelenţa Sa a trimis asta…

Domnul Norris întinse o scrisoare jilavă, iar Sarah scoase o mână tremurândă din adâncimile mantiei, ca să o ia de la el. Cu St. John privind peste umărul ei, citi:

Din ordinul celui de al şaptelea conte de Haverty şi din respect faţă de cel decedat, sărbătoarea plănuită de Sfântul Mihail este, prin urmare, anulată.

Capitolul 13

Ascultând picăturile de ploaie în timp ce se rostogoleau de pe borul pălăriei sale şi se loveau de podeaua din lespezi, St. John găsi aproape imposibil să creadă că vremea avea să se îmbunătăţească, chiar dacă avea să se acorde permisiunea de a ţine festivalul. Aşadar, venise cu o misiune prostească.

Potrivit, poate, pentru că, doar dacă nu se schimbase în mod considerabil în anii în care St. John nu îl mai văzuse, Harold Bessmer era un prost.

Lacheul care deschisese uşa plecase să îl aducă pe majordom, lăsându-l pe St. John să picure acolo unde stătea în picioare, în holul medieval rece şi întunecat de la Haverty Court. Două cămine masive încadrau încăperea, dar în niciunul nu fusese aprins focul; covoarele erau scoase, iar tapiseriile coborâte de pe pereţi. Din când în când, câte un servitor trecea în grabă prin capătul celălalt al holului, fără să arunce vreo privire către el, uneori în uniformă, alteori fără. Se pregăti pentru o aşteptare lungă şi îşi lăsă mintea să cutreiere.

Mirosul de pământ al umezelii se scurgea din pereţii de piatră care îl înconjurau. Nu i se păruse un miros deosebit de erotic – până în seara trecută. Cu un tremur ce nu avea nimic de a face cu răcoarea din aer, îşi trase mantia mai strâns în jurul lui, dar, făcând asta, putu să jure că mirosul ei se ridică din mantie – dulceaţa florilor de clopoţei, împletită acum cu un miros mai senzual. Îi simţea mirosul, după atâtea ore? Da, şi o auzea, o simţea şi îi simţea şi gustul.

Îşi mişcă jenat poziţia, aranjându-se. Fu tentat să dea vina pentru frustrarea aceea stăruitoare pe sosirea inoportună a parohului, care adusese o doză de realitate

rece, împiedicându-l să termine ceea ce începuse.

Doar că nu avusese niciodată de gând să ajungă atât de departe, în nopţile de după nunta lor, îşi vărsase sămânţa înăuntrul trupului ei, dar altfel se abţinuse fără milă, ca şi cum ar fi ştiut, instinctiv, că să dea orice în plus din el însuşi acestei femei însemna să îi dea totul.

Seara trecută, nu avusese de gând să facă nici măcar atât, imaginându-şi, bănui el, că, păstrându-şi pantalonii încheiaţi, păstrase în siguranţă cea mai importantă parte din el. Se concentrase asupra plăcerii lui Sarah în mod deliberat, imaginându-şi cumva că un astfel de act avea să fie mai puţin intim.

Nu funcţionase chiar aşa bine cum îşi imaginase el că avea să funcţioneze.

Oferindu-i ei plăcere, avusese parte şi el de foarte multă. Dezvăluind trupul ei privirii şi atingerii lui, dezvăluise, de asemenea, o parte din el însuşi în faţa ei, o parte pe care nu avusese niciodată de gând să o expună. Acum, se trezi măcinat de un sentiment care era în acelaşi timp nedorit şi neaşteptat.

Dorinţă faţă de femeia pe care tatăl său îl obligase să o ia în căsătorie.

Dorinţă faţă de o soţie care îl dezonorase.

Sau poate nu?

Reacţia ei la atingerea lui în cabana de strajă fusese toată inocenţă – inocenţa unei mirese virgine în noaptea nunţii ei. Dacă se răsfăţase cu vreun flirt de la căsătoria lor, acesta fusese unul scurt şi – îndrăznea să spună – nesatisfăcător. Şi cu mult timp în urmă.

Spre şocul lui, gelozia pe care o simţise cândva la gândul că un alt bărbat cunoscuse trupul ei pălea acum în comparaţie cu gelozia pe care o simţi la gândul că ea ar fi putut împărtăşi cu Brice ceva mai profund. Un lucru pe care îl păstrase ascuns de soţul ei cu trei ani în urmă, deşi el prinsese licăriri chinuitoare ale acestui lucru în ultimele câteva zile.

Sufletul ei, poate.

— Fairfax!

Cugetările lui St. John se risipiră când recent înnobilatul conte de Haverty traversă podeaua cu mâna întinsă.

Anii nu îl schimbaseră pe Harold Bessmer. Desigur, din moment ce avusese de la şaptesprezece ani părul rar, guşa cărnoasă şi burdihanul lăsat al unui bărbat de vârstă mijlocie, lucrul acesta nu spunea foarte multe.

Prinzându-şi mâinile la spate, St. John dădu din bărbie, înclinându-se politicos, dar distant. Nu prea putea să îl dispreţuiască pe Bessmer pentru că făcuse ceea ce el însuşi făcuse – ca aproape orice alt tânăr din cercul lui de cunoştinţe: trăise bine şi pariase cu nepăsare cu gândul la simpla promisiune a unei moşteniri. Însă, fiind cu câţiva ani mai în urma lui la Eton, St. John ştia alte câteva motive bune pentru care să îl dispreţuiască.

Haverty nu era genul de bărbat căruia dorea să îi ceară o favoare, dar, cum venise să facă întocmai asta, trebuia să se străduiască să îşi mascheze dispreţul.

— Dumnezeule mare! explodă Haverty, transformând oferta refuzată a unei strângeri de mână într-o invitaţie jenantă de a-l urma pe un coridor ce pornea din holul principal. Cât timp a trecut?

— Mai mult de trei ani, răspunse St. John, în timp ce trecură printr-un labirint de coridoare care duse, în cele din urmă, la un birou cu paneluri de lemn. Am fost în străinătate.

— Ei, şi ce te aduce aici?

O întrebare excelentă. Îşi spusese în sinea sa că era în interesul lui ca festivalul să continue a doua zi. Altfel, Sarah ar fi putut să îl facă să se ţină de promisiune şi să insiste să rămână mai mult.

Dar începea să se teamă că adevărul era oarecum mai complicat – aşa cum se întâmplă cu adevărul.

— Am avut… treburi familiale în zonă.

St. John făcu o plecăciune către Lady Haverty, care se ridică de pe locul ei de lângă vatră, de unde un foc modest nu reuşea să încălzească ori să lumineze încăperea.

— Treburi. M-am gândit eu – nu este un loc care să

ispitească un bărbat ca tine, nu? Ţi-l aminteşti pe Fairfax, draga mea, spuse el, întorcându-se către soţia sa.

— Desigur. Ce plăcere să vă revăd, Lord Fairfax.

Contesa făcu o plecăciune, zâmbind dulce.

— Am văzut-o pe Lady Estley în oraş, exact când plecam, adăugă ea. Şi încântătoarea domnişoară Harrington era cu ea. Întotdeauna mi s-a părut că este păcat că nu v-aţi căsătorit cu domnişoara Harrington, păreaţi atât de potriviţi.

St. John întâmpină ideea înclinând absent din cap. Eliza ştia şi, la un moment, pretinsese că îi împărtăşea rezervele pe care le avea faţă de mama lui vitregă. Acum însă, cele două păreau să fi devenit absolut inseparabile. Se întâmplase ceva care să inspire o schimbare în sentimentele Elizei? Ori doar juca rolul unei bune prietene.

Încercând să ţină în frâu înclinaţiile mai extravagante ale mamei lui vitrege?

— Desigur, înţeleg că răposata dumneavoastră soţie, Dumnezeu să îi odihnească sufletul, a avut o moştenire mare – chiar dacă averea a fost făcută cu ajutorul negoţului, continuă Lady Haverty. Vorbea cu aerul uneia dintre cei a căror avere fusese acumulată într-o manieră mult mai potrivită, chiar dacă era mai puţin substanţială. Dar poate că acum, când vi s-a oferit o a doua şansă…

Îi aruncă o privire vicleană, ca şi cum ar fi fost jenată de îndrăzneala propriei sugestii.

St. John nu putu să răspundă. Îi fusese acordată o a doua şansă, era adevărat, doar că nu tocmai cum îşi imagina contesa.

— Unde stai, Fairfax? interveni Haverty, în mod limpede plictisit de direcţia pe care o luase conversaţia.

— La Blue Herring. Camerele sunt… Ezită înainte de a se hotărî asupra celui mai generos adjectiv pe care putea să îl rostească. Uscate. În cea mai mare parte.

Lady Haverty se cutremură teatral.

— Vai de mine! Dacă am fi ştiut! Chiar îmi doresc să vă fi putut oferi o primire mai bună, dar lucrurile de aici sunt *atât* de dezordonate. Vechitura asta în care trage

curentul… spuse ea, cu ochii rătăcind prin încăpere. Serios, nu am fost conştienţi de faptul că această casă era într-o asemenea stare de paragină.

— Aproape că îmi vine să o dărâm şi să o construiesc de la început, declară contele. Orice i-ar fi adus trecerea anilor lui Harold Bessmer, înţelepciunea nu părea să fie printre ele. Ceva în stil modern, adăugă acesta, cam cum aţi făcut la Lynscombe.

Zâmbind fals, Lady Haverty încuviinţă înflăcărată din cap.

— Tatăl meu ar fi, fără îndoială, onorat să vă audă exprimând o astfel de aprobare, răspunse St. John cu cea mai mică plecăciune posibilă. După aproape o viaţă întreagă petrecută departe de casa părintească, Lynscombe nu era pentru el decât o amintire înceţoşată. Se întrebase uneori care fusese motivul pentru care cedase cererii tatălui său de a se căsători cu o fată cu avere pentru a o salva. Dar, cum îmbunătăţirile acestui secol au fost necesare din cauza unui incendiu, nu pot recomanda măsuri atât de extreme.

Gazdele lui râseră mai degrabă nesigure şi, după o privire aruncată către soţul ei, Lady Haverty se aşează din nou, lăsându-i liberi pe domni să o urmeze.

După un moment de tăcere inconfortabilă, Lady Haverty întrebă:

— Cât timp intenţionaţi să staţi?

St. John ridică din umeri, simulând un gen de indiferenţă superficială faţă de împrejurimi.

— A, nu mult. În câteva zile lucrurile ar trebui să se aranjeze. Fusese deturnat de la scopul vizitei sale destulă vreme. Aruncând o privire către geamurile înguste ale unei ferestre stropite de ploaie, adăugă: Mă gândeam să petrec un pic de timp la festivalul despre care vuieşte tot satul.

Haverty îşi drese glasul şi clătină din cap.

— Îmi pare rău, bătrâne. A trebuit să îi pun capăt. Arăta foarte rău. Să se danseze pe mormântul unchiului meu şi toate astea, zise, mângâindu-şi banda neagră de pe braţ – singurul semn pe care St. John îl văzuse cum că

această casă era în doliu.

Era dificil să pretinzi că îţi părea rău pentru pierderea bărbatului, când fiecare acţiune a lui Haverty îi proclama satisfacţia faţă de tot ce câştigase în urma ei. Cu toate acestea, St. John îşi luă o mină sobră.

— Vai, desigur, desigur. Condoleanţele mele. Totuşi, adăugă după o pauză de o clipă, permiţând unei încruntări rapide să îi treacă peste frunte, este regretabil. Sunt sigur că s-a depus foarte mult efort pentru planificarea lui.

— Efort? mormăi Haverty. Mai degrabă, şantaj.

St. John evită la mustaţă să nu tresară auzind o acuzaţie care părea prea des asociată cu Sarah.

— Vai, unchiul meu…

— Care este numele acelei femei îngrozitoare, Haverty? cotcodăci femeia. Ce ruşine să hăituieşti pe cineva atât de bătrân şi de bolnav ca *dragul* nostru unchi, insinuând că nu a făcut tot posibilul pentru oamenii din satul acesta.

— Cred că doamna Norris este unul dintre organizatorii principali ai evenimentului, zise St. John, sperând să o conducă pe Lady Haverty departe de urma lui Sarah.

— Norris?

— Soţia parohului.

— A, da, parohul. Un pic cam prozaic pentru gustul meu, comentă Haverty. Mă bucur că nu voi fi nevoit să îi ascult predicile de mai mult de două ori pe an.

Aşadar, noul conte avea de gând să dărâme clădirea străveche de la Haverty Court, să construiască în locul ei o monstruozitate modernă şi apoi să lase conducerea ei intendentului? Nu era nimic atât de neobişnuit în toată treaba asta. La urma urmei, era ceea ce făcuse propriul lui tată. Cu toate astea, St. John începu să creadă că vorbele lui Sarah, despre moşierii care nu îşi îndeplineau datoriile, puteau să se dovedească profetice în ceea ce îl privea pe Harold Bessmer.

Dar mai ştia şi că degetul ei nu fusese, de fapt, îndreptat – ori, cel puţin, nu numai – asupra contelui de

Haverty.

— *Norris,* murmură Haverty pentru sine. Nu, nu acesta este numele. Se ridică şi merse la biroul său, cotrobăind printre hârtiile împrăştiate pe suprafaţa lui lată de mahon. A, iată scrisoarea! exclamă, privind chiorâş la scris. Adu-mi ochelarii, te rog, draga mea.

Lady Haverty se ridică.

— Voi suna după un lacheu.

— Va veni şi va trece sărbătoarea Sfântului Mihail până să răspundă la clopoţel servitorii acestei case.

— Da, dragule, admise contesa cu un oftat de înfrângere. Vin imediat.

Cei doi bărbaţi rămaseră într-o tăcere stânjenitoare, aşteptând sosirea ochelarilor lui Haverty.

— Chiar au trecut trei ani, Fairfax? întrebă contele după ce trecură câteva minute.

— Chiar mai mulţi, de fapt.

— Eşti negru ca o mură, lasă-mă să-ţi spun! Dar ai zis că ai fost în străinătate – trebuie să fi plecat imediat după… a…

O bătaie în uşă anunţă sosirea unui lacheu. Haverty îşi luă ochelarii din mâna acestuia, răsuci marginile de sârmă pe după urechi şi ridică scrisoarea să o citească încă odată cu atenţie.

— Fairfax!

Ridică privirea la St. John, apoi se uită iar la scrisoare. St. John se linişti oarecum ştiind că Harold Bessmer pe care îl cunoscuse se chinuia, la propriu, să adune doi cu doi. Era, pur şi simplu, imposibil că deducă care era adevărul.

— Este o coincidenţă ciudată, nu? continuă Haverty după o clipă. Sarah Fairfax. Parohul spune despre ea că nici măcar nu este de pe aici.

— Cu atât mai remarcabil, atunci, că e atât de preocupată de viaţa oamenilor din satul tău, răspunse St. John, reuşind să afişeze o expresie undeva între surpriză şi amuzament.

Nu împărtăşea credinţa lui Sarah în pocăinţă, dar nu putea nega faptul că oamenii din Haverhythe aveau nevoie

de ajutor. Şi nu credea că bărbatul care stătea în faţa lui avea să li-l ofere. Aşadar, în ciuda reticenţei sale, avea să ceară favoarea pe care venise să o ceară. De dragul satului.

— Îţi înţeleg ezitarea în aceste circumstanţe, dar oamenii de aici ar avea, fără îndoială, o părere bună despre noul stăpân dacă acesta ar îngădui ca festivalul să aibă loc mâine, aşa cum a fost plănuit, Haverty. Este totul pentru binele pescarilor locali. Şi nu încape îndoială că vremurile sunt grele.

— Da, aşa este. Paznicul de vânătoare spune că jumătate dintre fazanii mei au fost pierduţi din cauza braconierilor. Haverty păru să cântărească sugestia lui St. John. Pe legea mea, ai dreptate. Dacă femeia asta, Fairfax, este aşa dornică să facă munca de jos, de ce să nu o las?

Începu să cotrobăie după toc şi hârtie. Lacheul se întoarse ca să plece, dar Haverty flutură din mână.

— Stai o clipă. Am un mesaj pe care să îl duci în sat.

Lacheul înclină capul şi se opri lângă uşă.

— *Doamnă Fairfax,* murmură Haverty, întorcându-şi atenţia către scrisoare şi mâzgălind în timp ce vorbea. *După ce am cugetat asupra problemei, eu...* Contele îşi atinse buza cu pana tocului. O văduvă tânără, zice Norris. Mă întreb dacă este genul atrăgător. Poate i-ar plăcea să îmi exprime mulţumirile în persoană.

St. John nu se putu abţine să nu strângă din dinţi.

— Nu aş putea spune, Haverty.

Urmă o altă pauză, cât contele scrise, buzele mişcându-i-se fără sunet în timp ce pana îi mâzgălea cuvintele. Semnă cu o înfloriturăşi aruncă tocul deoparte, stropind cu cerneală câteva hârtii, printr-un miracol ratând scrisoarea pe care tocmai o încheiase.

— Nu am dorit să spun asta în faţa lui Lady Haverty, dar, din câte îmi amintesc, te aflai într-o mică ananghie înainte să pleci, Fairfax.

St. John aruncă o privire grăitoare către lacheu, dar nu răspunse nimic.

— Ceva legat de o moştenire de familie furată de către soţia ta, din câte îmi amintesc. Nu ai provocat un

bărbat la duel?

— Da, mărturisi şovăind St. John.

Sperase ca vechiul scandal să fi fost şters de presupusa moarte a lui Sarah ori, cel puţin, înlocuit de ceva nou de-a lungul anilor. Ce aducere aminte oportună a faptului că, chiar şi pe coasta sălbatică a Devonului, aparent departe de înalta societate, încă nu era liber de trecut. În circumstanţele potrivite, păcatele puteau fi iertate. Dar uitate? Aceasta era o cu totul altă problemă.

În mai puţin de o săptămână, devenise surprinzător de confortabil în rolul de locotenent Fairfax. Simţise, cumva, că era corect să muncească pentru a construi tarabe pentru un bazar de caritate şi să facă schimb de glumiţe cu brutarul satului. Să stea lângă foc într-o căsuţă simplă şi să îi spună povestioare copilei cu păr de aur cuibărită lângă el.

Dar era bine să îşi aducă aminte că trebuia să joace un rol. Un teatru de amatori, pus în scenă pentru un public neştiutor.

— O treabă riscantă… duelurile astea.

Haverty uscă scrisoarea, o împături, o sigilă şi i-o întinse lacheului, care înaintă, cu chipul lipsit de expresie, pentru a o primi. Dar contele nu îi dădu imediat scrisoarea.

— Da, eşti norocos să te afli aici – şi încă şi mai norocos că târfa aia hoaţă s-a înecat. Adică, cum ar fi fost să dai numele tău progeniturii altcuiva?

O imagine cu buclele castanii-aurii şi cu ochii violeţi ai Clarissei apăru în faţa lui St. John, şi neplăcerea din măruntaiele lui se răsuci şi se încolăci în ceva mai puternic, ceva asemănător fricii.

În îndrăzneala de a se gândi la viitor, neglijase să ia în calcul membrii Haverty din întreaga lume şi prejudiciile pe care aceştia le puteau aduce. Nu conta dacă el îşi iertase soţia ori chiar că începuse să creadă că nu avea ce să ierte. Înalta societate nu uitase de dezastruosul spectacol de la debutul lui Sarah. Iar Clarissa era cea care avea să sufere din cauza aceasta.

— Mulţumesc mult, Bessmer.

Cu o încruntare severă, smulse scrisoarea din degetele dolofane ale lui Haverty şi o puse în palma lacheului în timp ce trecu pe lângă el, ieşind pe uşă.

Deschizându-se în faţa lui Sarah şi a fiicei ei, se deschidea pe el însuşi în faţa durerilor de inimă.

Iar aceasta era o suferinţă pe care nu avea de gând să o simtă din nou.

*

— Am terminat-o. Miercuri, la ora ceaiului, exact cum am promis, doamnă E, anunţă o Emily Dawlish strălucitoare, care stătea pe treapta de la intrarea în Primrose Cottage, întinzând un pachet împachetat în hârtie. La privirea nedumerită a lui Sarah, adăugă: Noua rochie.

Şi făcu cu ochiul

Sarah se dădu în spate, ca să o lase să intre.

— Sper că nu este prea pretenţioasă, Emily. Nu cred că s-ar potrivi, în circumstanţele date.

— Şi care ar fi acele circumstanţe? Faptul că soţul dumneavoastră este viu – şi chipeş ca unul dintre îngerii lui Dumnezeu – şi locotenent? întrebă în timp ce despachetă rochia şi o scoase, ridicând-o pentru ca Sarah să o studieze.

Sarah întinse mâna ca să atingă muselina albastră, dar degetele îi ezitară în aer. Arăta atât de delicată, de elegantă. Iar florile! Sarah se gândise să nu mai poarte niciodată albastru, deşi fusese întotdeauna culoarea ei preferată.

— Nu vă place?

Emily părea afectată.

— Vai, Emily, clătină Sarah din cap. Este minunată.

— Domnul Gaffard a primit un număr nou din *Lady's Magazine* – în care scrie că asta este ultima modă. Am copiat stilul cât am putut de bine din poze. Mie mi se pare teribil de simplă, mărturisi, încruntându-se uşor, dar m-am gândit că dumneavoastră s-ar putea să vă placă.

— Este perfectă. Sarah cercetă liniile neobişnuite ale rochiei, talia mai înaltă şi decolteul uşor încreţit. Ce se

poartă… pe dedesubt?

— Nu prea multe, şi asta este limpede. Am făcut o cămăşuţă care să meargă cu ea – un pic de bumbac rămas de la una dintre cămăşile locotenentului Fairfax, nu vă faceţi grijă, adăugă ea cu un zâmbet şiret, arătând către un veşmânt foarte moale, împodobit cu o panglică lată de culoarea safirelor, care trebuie să fi costat destul de mult. Sarah spera că St. John era deosebit de neatent atunci când venea vorba să îşi plătească facturile.

— Rochia aceasta înseamnă mai mult decât îţi poţi imagina, spuse ea, luând grămada de material în braţe.

— Vai, *pff,* doamnă F. Este o nimica toată, insistă Emily. Nu mai mult decât meritaţi, asta este sigur – dumneavoastră, care vă gândiţi întotdeauna la altcineva.

— Păi, da. Am vrut să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a răsplăti ceea ce am primit.

Privirea lui Sarah rătăci afară, pe fereastră, către cer, care fusese acoperit de nori plumburii toată după-amiaza, deşi ploaia se mai potolise. Spre surpriza ei, nisipul şi apa străluceau de la lumina roşie-rozalie a apusului.

— Ia uită-te la asta! se minună.

Emily aruncă o privire către fereastră.

— A, da. Mâine va fi frumos. Niciun motiv de îngrijorare legat de asta.

Sarah înghiţi din nou nodul care i se pusese în gâtlej şi apoi ridică biletul care se afla pe masa de lângă ea, trecându-şi degetul peste îndoitură şi oprindu-se pentru a pipăi pecetea familiei Haverty, apăsată adânc în discul de ceară roşie.

— Bănuiesc că ai auzit că noul Lord Haverty intenţiona să anuleze festivalul, nu?

Tot nu ştia ce se întâmplase pentru ca acesta să se răzgândească. Poate că doamna Norris vorbise din nou cu el. Cu siguranţă Abby trebuia să fi fost la fel de tulburată ca ea la ideea că eforturile lor de a ajuta fuseseră împiedicate atât de brusc.

— A, da. Şi că locotenentul Fairfax a mers la el şi i-a cerut să permită să se ţină. Vorba a făcut înconjurul micului

Haverhythe de două ori, să fiţi sigură.

— Locotenentul Fairfax?

Neliniştită dintr-odată, Sarah strânse biletul la piept. Generozitatea lui părea contrară firii lui – cel puţin, când era vorba despre ceva legat de ea.

— Aşa se spune, doamnă.

— De ce ar fi făcut un asemenea lucru?

— Nu este limpede, doamnă E?

Încercase întreaga după-amiază să îşi stăpânească o minte, o inimă şi câteva alte părţi hotărâte să retrăiască amintirea apăsării vârfurilor degetelor lui în părul ei, căldura palmelor lui pe sânii ei şi atingerea buzelor lui pe carnea ei. Încercase să uite – şi eşuase lamentabil.

Disperată să evite zâmbetul insinuant al lui Emily, Sarah îşi feri iute ochii. Din nefericire, privirea îi căzu pe cartea pe care el i-o dăduse Clarissei, şi ea îşi aminti mai întâi povestea încântătoare pe care el i-o spusese fiicei lor, apoi povestea îngrozitoare pe care i-o spusese mai târziu ei. Timpul petrecut în Indiile de Vest îl schimbase, cu siguranţă. Din multe puncte de vedere, nu era bărbatul care fusese când plecase.

Dar oare se schimbase în felurile care contau cu adevărat?

Mersese la conte şi îl convinsese să îngăduie ca festivalul să continue. Ca de la un nobil la altul. Dorea să poată crede că amândoi bărbaţii înţelegeau ce însemna festivalul pentru acest sat. Ca o tânără dintr-un oraş portuar înfloritor, fusese în mare parte ignorantă faţă de greutăţile care chinuiau Anglia rurală. Acum însă, ştia din proprie experienţă cât sufereau oameni şi cât de indiferenţi păreau să fie aristocraţii proprietari de terenuri faţă de situaţia lor disperată.

„Lucrurile nu pot rămâne aşa cum sunt”, jurase el.

Oare amabilitatea neaşteptată pe care St. John o arătase faţă de oamenii din Haverhythe prezicea o inimă înmuiată faţă de propriile lui responsabilităţi ca viitor marchiz de Estley?

Oare îmbrăţişarea lui din seara trecută însemna că şi

sentimentele lui faţă de ea începuseră să se schimbe?

Sau acele lucruri, chiar şi timpul petrecut de el în Antigua, erau doar gesturi neînsemnate de căinţă, în vreme ce problema mai mare de la rădăcina lor rămânea neatinsă?

Capitolul 14

— Mamă! Clarissa ridică privirea din castronul ei, cu la fel de mult terci pe faţă ca în lingura ei. Rochie frumoasă.

Sarah mângâie cu palma muselina înflorată, ca pentru a se asigura că era încă acolo. Materialul îi îmbrăca picioarele cu o moliciune neobişnuită. Se simţea destul de goală fără hainele de doliu – deşi, era adevărat, nu la fel de goală cum se simţise în cabana de strajă. Şi, desigur, nu fusese niciodată cu adevărat văduvă, nici chiar cu veşmintele negre. Acum, toată lumea din Haverhythe o ştia.

Astăzi, ei – şi ea – aveau să descopere cine era ea fără veşmintele de doliu.

Doamna Potts aruncă un ochi asupra ei, evaluând-o.

— Chiar arătaţi bine. Dar de unde Dumnezeu aţi dezgropat pălăria aceea, dacă nu vă supăraţi că întreb?

Dorind să se fi putut vedea un pic mai bine în oglinjoara pătrată de deasupra spălătorului, Sarah ridică o mână şi zâmbi uşor satisfăcută când degetele îi atinseră noul ornament înflorat de pe micuţa bonetă.

— A, este isprava lui Emily. Dar am promis că nu îi voi dezvălui secretul.

— Pare genul de lucru pe care Fanny Kittery l-ar etala – numai că pe dumneata arată bine, adăugă ea.

Poate că era singura dată când Martha Potts era aproape de a face un compliment.

— Nu este foarte practică, însă.

Surâsul lui Sarah se lăţi într-un adevărat zâmbet larg.

— Ştiu. Nu este minunat?

În încercarea de a recăpăta atenţia mamei sale, Clarissa alese tocmai momentul acela ca să declare că nu îi era foame şi îşi împinse castronul.

Cu o mână experimentată, doamna Potts prinse vasul pe jumătate plin înainte ca acesta să cadă pe podea.

— Micuţii care nu îşi mănâncă micul dejun nu ar trebui să se aştepte să meargă la festival, o mustră ea, ştergând chipul fetei cu o cârpă.

— Mamă! protestă Clarissa.

Sarah clătină din cap.

— Doamna Potts are dreptate, drăguţo. Deşi, adăugă ea, uitându-se pieziş la ceai şi la pâinea prăjită, nici mie nu îmi este îngrozitor de foame.

— Emoţiile, doamnă, spuse doamna Potts, conducând-o pe Sarah către scaunul eliberat de curând. Atâta tot. Dar nu aţi putea cere o dimineaţă mai frumoasă. Totul va fi bine până la urmă.

Sarah înghiţi cu greu câteva guri, apoi îşi goli ceaşca de ceai. Doamna Potts avea dreptate. Mai ales în ceea ce privea emoţiile. Totuşi, nu se putea abţine să nu se întrebe cum avea să fie să îl vadă astăzi pe St. John. Inima ei iertătoare dorise să creadă că el o ocolise în ziua trecută pentru că simţise prea multe. Dar ea ar fi trebuit să ştie până acum că era mult mai probabil ca el să fi simţit prea puţine.

Ridicându-se, se aplecă peste masă ca să sărute fruntea fiicei sale.

— Mai bine aş pleca, doamnă Potts.

— În regulă. O voi aduce pe Clarissa peste o oră sau cam aşa.

Sarah ieşi în dimineaţa răcoroasă şi senină de sfârşit de septembrie şi merse pe uliţa îngustă care trecea prin faţa şirului de căsuţe care stăteau aplecate peste ţărm. În miscelaneul[1] pe care îl împrumutase de la Abby citise câteva descrieri ale locurilor mai retrase pe care călătorii le găseau pitoreşti şi fermecătoare. Fusese unul dintre

1 Rubrică în unele periodice, publicații sau volume, care are un conținut variat și care aparține, de obicei, mai multor autori, (n.tr.)

lucrurile care îi dăduseră ideea festivalului. În dimineaţa aceasta, încercă să îşi imagineze că vedea totul pentru întâia oară – bărcile colorate şi casele de lut amestecat cu nuiele şi apa verde-cenuşie. O schiţă necizelată în toc şi cerneală, atinsă pe alocuri de penelul unui artist. Oare vizitatorii festivalului aveau să vadă Haverhythe-ul aşa cum ajunsese ea să îl vadă? Sau inimile lor aveau să rămână neatinse?

Cât de tare dorea să creadă că o săptămână petrecută în Haverhythe îl obligase pe St. John să îşi dea seama că ea nu era genul de femeie care îşi imaginase el cândva că era. *Inocentă,* aşa o numise.

Cât de mult dorea să creadă că el chiar credea asta, în toate felurile care contau.

Desigur, dacă nu ar fi simţit nimic pentru ea, nu ar fi cumpărat nicicând acele cadouri pentru Clarissa, nu ar fi mers niciodată la conte, nu ar fi…

Simţind o îmbujorare feciorelnică înfierbântându-i obrajii, se scuturã cu hotărâre. Nu văzuse destul în viaţă ca să abandoneze visul acela vechi despre o poveste de dragoste ca în poveşti?

Ea nu încetase niciodată să îl iubească şi nu credea că avea să o facă vreodată. Dar asta nu însemna că trebuia să umble cu capul în nori şi ochii pe jumătate deschişi.

El îi frânsese inima o dată, iar ea fugise de durere şi umilinţă, găsise un loc în care să îşi lângă rănile şi reuşise – cumva – să se adune. Poate că el se schimbase. Numai timpul avea să o spună. Dar, dacă ea îi permitea să îi frângă din nou inima, rana avea să fie severă, pentru că şi-ar fi pierdut nu doar soţul, ci şi copilul.

Iar în ceea ce privea faptul că îl lăsase să facă dragoste cu ea? Ei bine, se petrecuse deja, şi nu o regreta acum.

Aveau să fie destule ocazii pentru regret mai târziu, oricând avea să fie singură, iar amintirile atingerii lui aveau să refuze să fie încuiate.

Prima persoană pe care o observă pe chei fu domnul Norris, care părea un pic zăpăcit, privind cum câţiva dintre

negustorii satului îşi aşezau mărfurile pe tarabe. Câţiva străini se plimbau deja printre ele.

— Doamna Norris este aici? întrebă Sarah, venind alături de el.

Surprins parcă să o vadă, domnul Norris se întoarse şi îi strânse mâna.

— Vai, doamnă Fairfax! Nu, Abigail se simte un pic cam rău în dimineaţa asta.

Sarah se încruntă.

— Din nou? Nu o altă durere de cap, sper.

— Ei bine, a… nu. Adică…

Sarah nu îl văzuse vreodată pe paroh să rămână fără cuvinte. Nerăbdătoare, aşteptă în timp ce el privea un cuplu de tineri care se plimbau trecând pe lângă ei şi urcând pe chei. Lumina puternică a dimineţii îi scotea în evidenţă firele argintii de păr de la tâmple. Era cu mult mai în vârstă decât soţia lui, aproape destul de în vârstă încât să fie tatăl lui Sarah, dar Sarah nu se îndoise vreodată, nici măcar pentru o clipă, că cei doi Norris erau foarte îndrăgostiţi. Nu ştia ce să creadă despre purtarea lui. Oare Abby era grav bolnavă?

— S-ar părea că, mm…

Scoase o batistă şi îşi tamponă fruntea, deşi aerul dimineţii era rece.

— Se pare că vom avea un copil.

— Vai!

Fu tot cu putu face pentru a se împiedica să îşi arunce braţele în jurul parohului şi să-i ofere un sărut de felicitare pe obraz. Abby îi mărturisise doar lui Sarah teama că un astfel de eveniment nu urma să aibă niciodată loc.

— Cred că Abby este în al nouălea cer. Trebuie să merg la ea în clipa asta.

— Nu, nu. Ridică o mână ca să o oprească. Nu cred că trebuia să spun cuiva încă. Dar, cum sunteţi prietena ei…

— Şi a dumneavoastră, sper.

— O, într-adevăr. Doar că simţeam că meritaţi o explicaţie pentru absenţa lui Abby şi, ei bine – se opri ca să îi ofere un zâmbet larg timid –, nu sunt prea bun la a spune

minciuni.

Sarah zâmbi.

— O consecinţă a profesiei, fără îndoială. Dar Abby este cu adevărat bine? A văzut-o domnul Kittery… este sănătoasă?

— Da, da. Totul este bine. Bănuiesc că va veni şi ea un pic mai târziu. Dimineţile sunt…

— Dificile, completă Sarah încuviinţând din cap, amintindu-şi prea bine greţurile şi oboseala. Şi când ar trebui să ne aşteptăm la fericitul eveniment?

— Cu puţin înainte de Paşte, mi s-a spus. Un anotimp potrivit pentru o astfel de binecuvântare.

— Nu există altul mai bun.

Chiar atunci, domnul Gaffard îi făcu semn către tejghele. Întorcându-se către domnul Norris, îl îndemnă să meargă acasă.

— Ar trebui să staţi cu ea. Veniţi mai târziu, când se va simţi mai bine.

El zâmbi emoţionat din nou, înclină capul şi îşi luă rămas-bun. Doar când ajunse lângă domnul Gaffard îşi dădu seama că nu avea nici cea mai mică idee unde urma să fie atunci când bebeluşul Norris avea să îşi facă apariţia pe lume. Promisiunea pe care St. John i-o făcuse pe chei îi asigurase locul până la festival. Dar ce avea să se întâmple după ziua de azi?

— Bună dimineaţa, doamnă Fairfax. Nu arătaţi la fel de minunată ca ziua de azi în rochia aceasta nouă? Ce mai, aproape să nu vă recunosc, spuse domnul Gaffard cu o plecăciune de modă veche. Deci asta punea la cale domnişoara Emily.

În acelaşi spirit de glumă, Sarah plecă uşor capul într-o scurtă reverenţă.

— Vai, mulţumesc, domnule Gaffard. Nu este minunat să vedem din nou soarele?

Cum negustorul îi atrase atenţia asupra poziţiei uneia dintre tarabe, Sarah îşi întoarse spatele către apă.

Nu îi văzu sosind pe Fanny Kittery, nici pe domnul Beals şi doamna Dawlish, fiecare cu obiecte de vânzare.

Nici ei nu o văzură pe ea, se pare – ori, dacă o văzură, nu o recunoscură, la fel ca domnul Gaffard. Aceştia stăteau la stânga ei, la doar câţiva paşi depărtare, când vocea doamnei Kittery ajunse la urechile lui Sarah.

— Exact – *o hoaţă.* Am spus tuturor celor din Haverhythe că era ceva suspicios la Sarah Fairfax din clipa în care a pus piciorul în acest sat. Poate că, data viitoare, oamenii mă vor asculta.

— Pur şi simplu, nu are cum, insistă doamna Dawlish, începând să aranjeze câteva batiste şi cutii brodate pentru ace. Zău, priviţi la tot ce a făcut aici!

— *Hmm,* fornăi doamna Kittery. Pun pariu că, dacă oamenii ar pune mâna pe înregistrările donaţiilor făcute pentru Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor, ar găsi nu doar câteva nereguli. Un hoţ rămâne hoţ. Sub mâinile ei se înălţau grămezi de cuburi de săpun învelite în hârtie. Mă bucur doar că nu i-am încredinţat niciodată vreunul dintre banii *mei* pentru această mică schemă a ei.

— Şi totuşi, sunteţi aici astăzi…

Vocea gravă a domnului Beals acoperi zgomotul mulţimii în creştere, deşi spusese vorbele în şoaptă.

— Da, păi, i-am promis doamnei Norris – şi intenţionez ca partea mea de contribuţie să meargă către ea.

— Totuşi, nu pare posibil, zise din nou doamna Dawlish. Mi-ar plăcea să ştiu cine spune un asemenea lucru.

O pauză plină de semnificaţie, pentru a aţâţa apetitul ascultătorilor. Sarah simţi furnicături pe piele.

— Locotenentul Fairfax.

— Nu!

Sarah tresări, temându-se că exclamaţia scăpase de pe propriile buze. Dar domnul Gaffard continuă să vorbească monoton, ca şi cum nimic nu se petrecuse.

— Dumnezeu mi-e martor. Tonalităţile nazale ale doamnei Kittery pătrunseră prin bubuitul din capul lui Sarah. Festivalul acesta nu a fost singurul subiect de conversaţie când el a făcut vizita aceea la curte. Lord Haverty şi locotenentul Fairfax se cunoşteau de dinainte,

ştiţi, şi Excelenţa Sa a menţionat-o pe soţia locotenentului, care a furat nişte obiecte de valoare... şi a fugit cu un alt bărbat! Aşteptă, lăsând ca semnificaţia vorbelor ei să poată fi înţeleasă.

— Toată lumea, chiar şi Lord Haverty, crede că ea este moartă. Dar noi ştim mai bine, nu-i aşa? Aşa a venit Sarah Fairfax în Haverhythe şi acesta este motivul pentru care locotenentul Fairfax i-a dat de urmă aici. Chipurile celor prezenţi exprimau probabil îndoială, pentru că Fanny Kittery ridică glasul când continuă: Este adevărat, vă spun eu. Camerista doamnei Haverty a venit la prăvălie după un tonic pentru stăpâna ei, iar ea ştia de la un lacheu care a auzit totul.

— Poate că Excelenţa Sa ar trebui să fie mai atent la servitorii lui, comentă domnul Beals.

— Aiurea! De ce nu ar trebui să iasă la iveală faptul că avem o viperă printre noi?

— Avem, sigur că da!

Sarah auzi paşii grei ai domnului Beals îndepărtându-se, iar vocile femeilor se pierdură în sporovăială crescândă care îi înconjura.

— Dar dacă am muta-o aici... spunea domnul Gaffard.

— Sunt sigură că vă pricepeţi cel mai bine, îl întrerupse Sarah. Vă rog să mă scuzaţi.

Surprins, domnul Gaffard o privi printre gene.

— Desigur.

Sarah înclină capul şi se strecură printre două dintre cele mai apropiate tejghele. Ştia că nu avea unde să fugă, dar trebuia să fugă, pentru că îi era îngrozitor de teamă că avea să i se facă rău.

*

Deşi o căutase preţ de mai mult de o oră, St. John nu văzuse încă niciun semn de la Sarah, când dădu peste doamna Potts obosită, care era târâtă pe chei de către Clarissa.

— Bună dimineaţa, spuse el, ridicându-şi pălăria.

Doamna Fairfax nu este cu dumneata?

— Nu. O caut eu însămi. Desigur, va fi greu de găsit printre toate astea.

Femeia aruncă în jur o privire nesigură.

— Într-adevăr.

St. John se întrebă dacă Haverhythe mai văzuse vreodată atât de mulţi străini.

— Ea şi doamna Norris trebuie să fie mulţumite de triumful lor. Ce mai mulţime!

— Am crezut că ploaia avea să îi ţină departe pe oameni.

— Drumurile sunt încă bune – sau, cel puţin, aşa am auzit.

Mulţimea de la cârciumă – localnici care se adunau ca să îşi plătească chiria intendentului lui Haverty şi vizitatori care făceau gălăgie cerând o bere ori un pat – aproape că îl dăduse peste cap pe bietul Colin Mackey. St. John se gândise că era înţelept să plece înainte ca bărbatul să îi ceară să îşi împartă camera cu vreun alt oaspete ori doi.

— Furtuna s-a instalat de-a lungul coastei, se pare, şi nu a ajuns prea departe pe uscat.

— Clarissa! exclamă doamna Potts. Încetează să mă mai tragi de braţ.

Clarissa încetă pentru o clipă, dar priveliştile şi sunetele festivalului se dovediră a fi o atracţie prea puternică.

— Nu vezi că vorbesc cu ta… cu locotenentul?

Doamna Potts se opri la timp, dar buzele i se încreţiră în semn de dezaprobare faţă de această continuă înşelătorie.

St. John îşi aşeză palma pe creştetul Clarissei, iar fata se opri din mişcare destul cât să ridice privirea şi să zâmbească.

Încă nu ştia ce avea de gând să facă a doua zi.

Ah, fusese destul de uşor să jure că avea să fie nemilos atunci când se confruntase cu rânjetul de dispreţ al lui Haverty. Mult mai dificil fu când privi în ochii violeţi ai Clarissei. Aproape imposibil când îşi aminti pielea fină ca

mătasea a coapselor lui Sarah.

— Vreau la mama, anunţă copila.

— Ştiu, păpuşă, răspunse doamna Potts, pe un ton mai blând. Doamna Fairfax a plecat dis-de-dimineaţă, îi explică lui St. John. I-am spus că o voi aduce eu pe cea mică după o vreme, dar…

— Îmi închipui că ea şi doamna Norris sunt plecate undeva, pentru că nu am văzut-o pe niciuna din ele. Vreo criză care trebuie prevenită, poate.

Doamna Potts privi la marea de chipuri necunoscute.

— Poate.

Dar St. John avu sentimentul distinct că doamna Potts suspecta că un cu totul alt motiv stătea în spatele absenţei lui Sarah.

Îşi dori cu disperare să nu fi venit vreodată în Haverhythe. Dacă ar fi interpretat greşit biletul mamei sale vitrege – ori dacă s-ar fi prefăcut –, ar fi putut încă să nu ştie de Nebuna Martha, de micuţa domnişoară Clarissa şi de Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor.

Dar citise biletul. Venise în Haverhythe. Îşi găsise soţia.

Soţia sa chipurile duplicitară, surprinzător de hotărâtă şi incontestabil de atrăgătoare.

„La naiba”.

— Pot să o iau pe Clarissa să o ajut să o caute pe mama ei? se oferi el, întrebându-se ce anume intuia – ori ştia – văduva despre cum stăteau lucrurile între el şi Sarah. Aşa, vă puteţi plimba pe chei şi să vă bucuraţi de privelişte.

Deşi se aşteptase ca ea să îi respingă sugestia, doamna Potts aşează recunoscătoare palma transpirată a Clarissei în a lui.

— Da. Ţineţi-o strâns. Este rapidă.

St. John abia avu timp să râdă de avertismentul ei, când Clarissa îl trase de braţ cu o putere surprinzătoare, şi porniră prin mulţime, înţelese curând motivul pentru oboseala doamnei Potts. Fata putea ţâşni cu uşurinţă în locuri prin care un adult nu putea trece şi, într-o clipită, ea îi alunecă din mână şi dispăru din vedere.

Însă înălţimea sa şi simţul lui de orientare se dovediră un avantaj clar faţă de eforturile doamnei Potts pentru a o ţine sub control pe Clarissa. Grupuri de oameni se despărţeau ca să îl lase să treacă şi putea vedea destul de departe în mulţime, astfel încât traseul micuţei nu fu dificil de urmărit.

O găsi în faţa tejghelei domnului Beals, privind o brioşă presărată cu coacăze.

— Tu şi mama ta, se minună Beals, înfăşurând bunătatea în hârtie şi dându-i-o cu un zâmbet. Cele mai bune cliente ale mele. Că veni vorba…

— Spune „mulţumesc”, Clarissa.

St. John apăru în spatele ei şi îi puse o mână pe umăr, privind în jos cu o încruntare, la o faţă acoperită deja de firimituri lipicioase.

— Măi să fie, bună dimineaţa, locotenente. Tocmai spuneam că încă nu am văzut-o azi pe doamna Fairfax.

— Suntem într-o expediţie, domnule Beals – dacă poate fi găsită în mulţimea aceasta de oameni, avem de gând să o facem.

Clarissa izbucni în râs şi trase de şorţul domnului Beals.

— Meg şi Thomas?

— Ce spui, copilă? Isteaţa Meg? Păi, este foarte bine – îi voi spune că ai întrebat de ea.

— Şi Thomas?

Beals îi aruncă lui St. John o privire nedumerită.

— Pisoiul cenuşiu, îl ajută acesta.

— A, desigur. Păi, creşte în fiecare zi. Nu va trece mult şi îl vei putea lua acasă cu tine.

Clarissa străluci.

— Mulţumesc.

Deşi credea că fetiţa îi mulţumise brutarului mai degrabă pentru pisoi, nu pentru brioşă, aşa cum o îndemnase el, St. John alese să nu forţeze nota. În schimb, o ridică şi o aşeză pe umerii lui. Poate că o vedere mai bună asupra mulţimii avea să o facă să nu mai fie atât de tentată să fugă.

— Cu plăcere, micuţă domnişoară, chicoti Beals. Deşi nu cred că doamna Potts o să se bucure că un pisoi îi aleargă printre picioare, adăugă el, făcând confidenţial cu ochiul.

St. John reuşi să zâmbească din colţul gurii, deşi vorbele brutarului ridicară o întrebare incomodă în mintea sa.

Ce fel de viitor îşi imagina pentru acest copil care ar fi putut fi al lui?

Ar putea să se întoarcă şi să îi spună mamei lui vitrege că nu reuşise să o găsească pe Sarah şi nici safirele Sutliffe. Să se cufunde în viaţa londoneză – singur, pentru că, chiar dacă se prefăcea că accepta povestea cu moartea lui Sarah, nu se putea niciodată căsători cu o alta ştiind ce ştia. Să le lase pe soţia lui şi pe fiica ei în Haverhythe, la Primrose Cottage, în pace, aşa cum îl rugase ea odată.

Dorea să creadă că un astfel de aranjament ar fi fost de ajutor şi pentru liniştea lui.

Dar începea să se întrebe dacă aceasta nu avea să fie, cumva, distrusă.

Sau ar fi putut să îşi ducă soţia înapoi şi să revendice copilul ca fiind al lui. Dar, fără dovada nevinovăţiei lui Sarah, ar fi fost nevoiţi să se lupte cu limbile bârfitoare ale celor din Mayfair. Indiferent de ceea ce avea să spună sau să facă, aveau să existe întotdeauna întrebări, îndoieli.

Dintr-odată, simţi mirosul lui Sarah în aer, strecurându-se printre mirosurile festivalului, de mâncare, bere şi de trupuri. Se întoarse brusc, ca un ogar pe urmele prăzii sale, şi o văzu pe doamna Kittery stând în apropiere, dezvelind un săpun frumos pentru a-l arăta trecătorilor.

Strângând braţul în jurul genunchilor Clarissei, merse cu paşi mari către doamna Kittery, care îl întâmpină cu un zâmbet îngâmfat.

— Vai, locotenente, o zi bună şi dumitale! O privi pe Clarissa cu un entuziasm considerabil mai mic. Cât de generos sunteţi faţă de copilă, domnule. Sper că doamna Fairfax apreciază pe deplin cât de norocoasă este. Puţini gentlemeni ar fi gata să treacă peste anumite… indiscreţii.

Ridică dintr-o sprânceană şi făcu sugestiv semn către Clarissa.

Deşi femeia dăduse glas acelor bănuieli negre în faţa lui şi mai înainte, când ea vorbi acum, el avu impresia clară că ceva se schimbase. Ori poate era faptul că ajunsese, în sfârşit, să înţeleagă puterea muşcătoare a bârfei atunci când era vorba despre un copil mic. Bucuros, poate pentru întâia oară în viaţa sa, de asemănarea pe care o avea cu tatăl lui, St. John o ţintui pe femeie cu cea mai rece privire de care era în stare.

Privirea lui o ului pe Fanny Kittery, exact aşa cum i se întâmplase şi lui de nenumărate ori când era un copil.

— Nu am plăcerea de a vă înţelege, doamnă, zise el cu răceală.

Dar se părea că doamna Kittery îl înţelesese perfect. Se albise la faţă.

— Eu... a... adică... mă gândeam doar că sunt unii domni care nu suportă să se afle în preajma celor mici, din păcate.

Ca şi cum căuta o protecţie modestă împotriva mâniei lui, ea păşi în spatele tejghelei şi începu să aşeze micile piramide de săpun. Ochii lui St. John căzură pe grămada care era cel mai aproape de el, cea din care se ridica mirosul înnebunitor de clopoţei.

Pescui din buzunarul hainei sale o monedă şi trânti o guinee de aur pe masa pe care el însuşi o bătuse în cuie cu doar câteva zile în urmă.

— Le voi lua eu pe toate, doamnă Kittery.

— P-poftim? se bâlbâi aceasta.

— Toate bucăţile de săpun cu clopoţei, vă rog.

Nu avea nici cea mai mică idee ce să facă el cu toate. Să le arunce de pe chei, poate. Ştia doar că nu putea suporta gândul mirosului aceluia pe pielea vreunei alte femei.

Chiar şi mai puţin dorea să se gândească la faptul că un alt bărbat avea să îl miroasă pe cea a lui Sarah.

Clarissa se foi şi se aplecă înainte, întinzând o mânuţă dolofană spre moneda strălucitoare şi lovindu-i pălăria pe o

parte. Ca să o împiedice, băgă mâna din nou în buzunar pentru o altă monedă şi i-o dădu. Clarissa jubilă, întorcând discul de aur către soare şi privind cum strălucea.

Ochii arzători ai doamnei Kittery urmăriră banii.

— Mai aveţi săpun din acesta în prăvălie? întrebă el.

— Păi, nu îmi amintesc, răspunse ea evaziv.

— Pentru banii aceia, cred că am dreptul să mă aştept la toate bucăţile, doamnă. *Toate* bucăţile. Şi, adăugă el, vârând din nou mâna în buzunar, vă voi fi recunoscător dacă nu îl veţi mai face niciodată.

— Dar este preferatul atâtor clienţi de-ai mei… protestă ea.

El aşeză o bancnotă de zece lire pe tejgheaua improvizată. Ochii lui Fanny Kittery se bulbucară.

— Cred că asta ar trebui să fie mai mult decât de ajuns pentru a vă recupera pagubele.

Când ea se întinse lacomă după bancnotă, St. John o ţintui cu un deget lung.

— Încă un lucru. După asta, nu va mai fi nevoie să vorbiţi cu – ori despre – doamna Fairfax şi fiica ei vreodată. Avem o înţelegere, doamnă Kittery?

Obrajii ei se înfierbântară.

— Desigur, locotenente.

— Foarte bine.

El apucă una dintre bucăţile de săpun şi i-o înmână Clarissei, schimbând-o pentru celălalt premiu chiar înainte ca moneda să îşi găsească drumul către gura ei.

Clarissa luă săpunul şi îl mirosi.

— Mmm.

St. John îşi înăbuşi un sunet între râset şi geamăt.

— Mmm, într-adevăr. Acum, zise el, îndreptându-şi pălăria, să mergem să o găsim.

Capitolul 15

Amurgul se lăsase peste Haverhythe şi mulţimea se

subţiase considerabil până când o găsi. Stătea la marginea unei săli de bal improvizate în aer liber, angajată într-o conversaţie cu doamna Norris, care era aşezată pe un scaun, în timp ce domnul Norris se învârtea prin apropiere.

Iar St. John îşi dădu seama cu surprindere că era posibil să o fi zărit pe Sarah de zece ori în ziua aceea şi să nu o fi recunoscut.

Poate era de vină noua rochie. Ori pălăriuţa modernă cocoţată neglijent în vârful unei grămezi de bucle lăsate liber. Poate chiar aerul cu care se mişca. Orice era, ea părea transformată. Nu ar fi fost dificil să ţi-o imaginezi într-o sală de bal din Londra, înconjurată de nobili.

Gerald Beals se apropie de ea, îşi plecă uşor capul şi întinse mâna. Spre surpriza lui St. John, Sarah zâmbi şi o luă, păşind pe ringul de dans fără ezitare. Înăbuşindu-şi un junghi de posesivitate, St. John cercetă celelalte feţe din jurul lui, căutând, la rândul său, o parteneră. Dar în apropiere se aflau foarte puţine doamne pe care le cunoştea. Doamna Potts o dusese de mult pe Clarissa acasă. Era limpede că doamna Norris nu avea de gând să danseze. Rămâneau astfel doamna Kittery şi stângacea Georgina Mackey.

St. John merse în faţa fiicei cârciumarului şi făcu o plecăciune.

— Îmi faceţi favoarea acestui dans, domnişoară Mackey?

Georgina se înroşi până la rădăcinile părului ei roşcovan.

— Nu credeam că dumneavoastră ori doamna F. Veţi mai dori să îmi vorbiţi vreodată.

— Dacă vă referi la nefericitul incident de pe chei, cu siguranţă că nu credeţi că dăm vina pe dumneavoastră?

Îşi întinse mâna, cu palma în sus, iar Georgina îşi aşează şovăind mâna în a lui.

Dansul ei fu mai bun decât sperase el, chiar dacă nu tocmai genul care să inspire poezia. Când dansul îi aduse din nou alături, ea chicoti emoţionată.

— Este teribil de amabil din partea dumneavoastră,

locotenente. Tata a fost de-a dreptul furios când a văzut ce s-a întâmplat cu Clarissa. M-a bătut zdravăn, să ştiţi.

Se despărţiră din nou şi, între timp, St, John înţelese pe deplin ce spusese partenera sa.

— Nu vrei să spui că tatăl tău te-a lovit, domnişoară Mackey, nu? întrebă când ea îi luă din nou mâna.

— A, ba da. Ridică din umeri. Nu mai mult decât meritam, cred.

— Căderea Clarissei a fost un accident, scrâşni St. John, aproape uitând paşii.

Crezuse că trei ani în Indiile de Vest îl făcuseră insensibil în faţa violenţei. Se înşelase.

— Până la urmă, nu ar fi trebuit să îi duc pe micuţi pe chei, spuse ea, clătinând din cap. Oricum, mai bine că a fost tata şi nu Henry.

— Henry este unul dintre fraţii tăi?

— Nu. Este logodnicul meu. Dar ştiu că niciun bărbat nu vrea o femeie care nu ştie să aibă grijă de cârd.

Norocul făcu ca paşii complicaţi ai dansului să o aducă pe Sarah în calea lui exact în clipa aceea şi încruntarea lui se abătu în întregime asupra ei. Nu avură timp nici să se salute cu o aplecare a capului, înainte de a se despărţi din nou, şi mâna Georginei Mackey fu iar pe braţul lui.

El se gândi pentru o clipă cât de eficient ar fi să-i plătească lui Colin Mackey cu aceeaşi monedă.

Dar ştia că asta nu avea să ajute la nimic. Fără îndoială, că puţini din sat ar fi înţeles mânia lui. Până şi Georgina părea nepăsătoare faţă de nedreptatea care i se făcuse. În lumea ei, o astfel de corecţie era privilegiul unui tată şi, apoi, al unui soţ.

Şi în lumea acesta era crescută drăguţa Clarissa.

Ce fel de tratament putea să aştepte să primească ea? se gândi la privirea plină de dispreţ a doamnei Kittery. Ce fel de tratament îndurase deja?

Ei bine, nu avea să continue astfel. Nu şi dacă el avea ceva de spus legat de asta – şi, pentru numele lui Dumnezeu, avea, chiar dacă era tatăl ei, chiar dacă nu. Orice mustrări avea să îndure din partea înaltei societăţi nu

puteau fi mai rele decât suspiciunile care urmăreau copila în acest sătuc de pescari înguşti la minte.

Când dansul luă sfârşit, o duse pe Georgina înapoi, lângă mama ei. Doamna Mackey, o femeie ştearsă trecută de mult de prima tinereţe, îi mulţumi de două ori pentru amabilitate. În graba lui de a scăpa de povara recunoştinţei ei, St. John intră cu spatele în domnul Gaffard.

— Seara bună, locotenente. Ţi-a plăcut festivalul?

— A avut momentele lui, spuse el, gândindu-se la micul său triumf asupra lui Fanny Kittery.

— Mă bucur să aud asta, zise Gaffard. Aproape că nu îmi venea să întreb, date fiind zvonurile…

— Zvonurile?

Domnul Gaffard aruncă o privire către cicatricea lui St. John.

— Nu sunt sigur că ar trebui să spun mai multe. Ştiu cum vă place vouă, militarilor, să vă rezolvaţi neînţelegerile, zise. Dar, când St. John se încruntă, îşi drese glasul. Doamna Kittery spune că nu v-aţi dus la Excelenţa Sa pentru a discuta în legătură cu festivalul, ci mai degrabă pentru că este magistratul. Că aţi acuzat-o pe doamna Fairfax de furt şi… de ceva mai rău.

Trăsăturile partenerului de dans al lui Sarah înotară prin faţa ochilor lui St. John şi fură înlocuite de cele ale lui David Brice.

— O grămadă de prostii, aş zice, continuă Gaffard. Au *existat* întrebări legate de ea, desigur, prima oară când a venit în Haverhythe, dar sunt sigur că doamna F. nu ar fi făcut niciodată ceva ce nu se cuvine.

„Nu doamna Fairfax pe care ei au cunoscut-o, oricum”.

Dar dacă fusese întotdeauna doar una singură?

— Scuză-mă, Gaffard.

St. John se îndepărta deja de negustorul neliniştit. Ştia ce trebuia să facă.

— Zău, locotenente, strigă Gaffard după el. Nu am dus bârfa asta niciun pas mai departe decât ajunsese deja.

Dar St. John încetase să asculte. Ca un glonţ lansat

dintr-un pistol, traversă ringul de dans din patru paşi mari.

— Doamnă Norris. Norris. Beals. Doamnă, spuse el, cu o plecăciune scurtă către fiecare dintre ei, dar cu ochi numai pentru soţia sa.

Sarah se îmbujoră.

— Lo-locotenente Fairfax.

Fusese cât pe ce să îi spună „Lord Fairfax”. Şi, în clipa aceasta, acea greşeală l-ar fi bucurat. Era obosit de atâta prefăcătorie.

— Cred că este dansul meu, doamnă Fairfax. Dacă ne scuzaţi, spuse el către ceilalţi.

— Ah, desigur, zise doamna Norris, acoperind stânjeneala cu voie bună.

Sarah îşi aşează vârfurile degetelor pe braţul lui. Nu îndrăznea să îl privească în ochi.

Când muzicienii îşi luară instrumentele, St. John privi către celelalte cupluri care se adunau de o parte şi de alta şi se opri brusc.

— Dacă mă gândesc mai bine, doamnă Fairfax, cred că aş prefera o plimbare.

*

Sunetele festivalului îi urmăriră pe strada pavată şi tocmai începuseră să scadă, când zgomotul şi lumina izbucniră de la Blue Herring, acolo unde se adunaseră cei care aleseseră să nu danseze. Şi, mai departe, strada era liniştită şi întunecată. Ici şi colo, Sarah văzu câte o lumânare licărind în fereastra vreunei căsuţe, dar nu întâlniră pe nimeni. Ea dădu drumul braţului pe care îl luase doar de dragul bunelor maniere şi îşi încleştă mâinile la spate.

Sentimentul de uşurare şi de libertate cu care întâmpinase ziua dispăruse. Pentru o clipă nesăbuită, avusese încredere în St. John, iar el răsplătise încrederea aceea fără experienţă mergând la Haverty Court şi demascând-o ca fiind o hoaţă şi o desfrânată. Cu Fanny Kittery implicată, cât timp avea să treacă înainte ca toate

piesele lipsă a misterului care fusese identitatea ei să se aranjeze la locul lor? Viaţa pe care o construise aici, cu atâta grijă, era pe cale să se destrame.

Pentru ochii neavizaţi, ea îşi petrecuse seara glumind cu domnul Gaffard, se agitase în jurul doamnei Norris şi dansase cu domnul Beals, dar, sub faţada aceea calmă, mintea ei se învârtise, căutând o cale de scăpare, un loc în care să o poată duce pe Clarissa şi să o ia de la început. Ridică recunoscătoare privirea către luna aproape plină. La lumina ei, Bert Thomas putea să le treacă dincolo de golf în siguranţă în noaptea aceasta, după ce veselia avea să înceteze. Ei îi displăcuse profund să se poarte ca şi cum acesta îi era dator pentru ajutorul pe care îl dăduse ea familiei lui, dar nu mai avea nimic de valoare pe care să i-l ofere în schimbul călătoriei.

Nici măcar nu ştia dacă părinţii ei aveau să o primească.

În cele din urmă, St. John vorbi:

— Trebuie să fii mulţumită de succesul festivalului.

Festivalul? Îngropându-şi unghiile unei mâini în palma celeilalte, reuşi să răspundă civilizat.

— Sunt mulţumită că atâţia oameni aflaţi în nevoie vor primi ajutor, da.

— Şi te-ai distrat? o întrebă.

Sarah clătină din cap.

— Distracţia mea nu are nicio importanţă.

— Acesta nu este un răspuns la întrebarea mea, Sarah.

Uşoara iritare din glasul lui alimentă enervarea ei.

— Foarte bine, atunci. Nu, se răsti ea. Nu m-am distrat.

— Îmi pare rău să aud asta, răspunse el. Toţi ceilalţi au găsit că a fost foarte distractiv, se pare.

Mai făcură câţiva paşi în tăcere şi se opriră când ajunseră la arcada care ducea la aleea din spatele lungului şir de căsuţe de pe malul mării.

— Cum ai putut? strigă ea. Ai promis că nu te vei amesteca. Cum ai putut să mergi la conte?

— Cum am putut…?

Scutură din cap, ca şi cum ar fi încercat să îşi scoată din minte ecoul izbucnirii ei.

— Am mers pentru oamenii din Haverhythe. Am mers ca să îţi salvez festivalul, Sarah, zise el, cu glas moale, ca şi cum nu prea credea nici el acea explicaţie. Am mers… pentru tine.

„Pentru mine?” Nu îşi mai putea imagina că el intenţionase să fie amabil, dar, chiar dacă aşa era, nu prea mai avea importanţă. Rezultatele aveau să fie nemiloase, oricum.

— Nu te-ai gândit că, deconspirându-te, mă expuneai şi pe mine?

— Eu şi Harold Bessmer am fost la aceeaşi şcoală. Mi-am imaginat că puteam să… îl conving să facă lucrul corect. Făcu o pauză. *Văduva* Fairfax îi era perfect străină – încă îi este, nu mă îndoiesc. Dar, din nefericire, şi-a amintit prea bine ce a făcut cu trei ani în urmă *Lady* Fairfax, soţia mea.

Ea reîncepu să meargă, de parcă putea să fugă de logica simplă a explicaţiei lui.

— Ei bine, acum, doamna Kittery ştie şi, în curând, întregul sat va auzi despre ceea ce se crede că am făcut. Până mâine-dimineaţă, nu va mai rămâne nimic pentru mine în Haverhythe, în afară de chipuri reci şi vorbe tăioase.

Avea de gând să nu accepte din nou acea soartă – şi nici să nu îşi supună vreodată fiica la asta.

— Ştiu. Degetele lui lungi se încolăciră în jurul cotului ei, încetinindu-i paşii agitaţi. Gaffard mi-a spus ce a auzit şi am ghicit ce trebuie să se fi întâmplat. Te rog să crezi că nu asta a fost intenţia mea, nici măcar o clipă. Îmi pare rău.

Ea îngheţă când auzi scuzele neaşteptate.

— Ce se întâmplă acum?

Mai pusese o dată întrebarea aceasta – oare el avea să îi dea acelaşi răspuns?

— M-am gândit toată ziua care este cel mai bun lucru pe care să îl facem. Aproape mă hotărâsem să vă las aici –

să vă las „în pace”, aşa cum ai cerut.

Împotriva voinţei sale, Sarah oftă. Oare asta era în continuare ceea ce îşi dorea?

— Dar, chiar înainte de a afla ce făcuse doamna Kittery, continuă el, strecurându-i braţul pe sub al lui şi mergând în timp ce vorbea, ajunsesem la concluzia că Haverhythe nu este un loc potrivit pentru Clarissa. El făcu o pauză, dar ea nu îşi putu da seama care era motivul şovăielii. Nici pentru tine, se pare. Mă gândeam că, poate, te-ai simţi mai confortabil în Hampshire…?

— La Lynscombe? şopti ea.

Ajunseseră până aproape de uşa din spate de la Primrose Cottage.

Bărbia lui se ridică într-o încuviinţare precaută.

Ea aproape uită să respire. Oare el chiar se oferea să le ducă pe ea şi pe Clarissa la casa lui părintească? Să îşi accepte copilul?

Care avea să fie rolul ei în acest nou aranjament?

*

— Şi, începu ea, fără să fie sigură de cum să întrebe ce dorea să afle. Eu aş… adică… noi am…

El deschise gura ca să vorbească, de parcă i-ar fi anticipat întrebarea. Dar, înainte ca vorbele să apuce să îi iasă de pe buze, se împiedică în semiîntunericul de pe alee. Cu vârful cizmei, împinse la lumină un obiect mare şi greu, ca să poată vedea ce era.

Banda de alamă a cufărului ei de călătorie luci în lumina stelelor. St. John lăsă să-i scape un fluierat uşor.

— Măi, măi, ce avem noi aici? Bănuiesc că, până la urmă, Harold Bessmer nu este cel mai mare prost din Haverhythe.

Se întoarse ca să o înfrunte şi, în lumina lunii, ochii îi erau la fel de şterşi ca sticla de mare.

— Aşteptai oferta mea, doamnă, ori ţi-a făcut altcineva una mai bună? Când ea nu răspunse, el împinse cufărul lângă perete mormăind o înjurătură şi se apropie şi

mai mult de ea. Spune-mi, Sarah, ai prefera să fii altundeva?

Frica îi ţâşnii de-a lungul coloanei vertebrale.

— Nu am vrut... eram mânioasă şi înspăimântată şi am...

— Şi aveai de gând să fugi, exact cum ai mai făcut-o, încheie el.

Ea putu simţi căldura trupului lui prin muselina subţire a rochiei sale.

— Ştii, preţ de câteva momente foarte scurte, mi-am imaginat că am zărit-o pe femeia care erai cu adevărat: generoasă, creativă, loială. Chiar m-am temut că te judecasem greşit, mărturisi el clătinând ironic din cap. Dar acum, îmi amintesc de ce îmi venea greu să mă încred în tine. Ridicând o mână, o împinse în lături. Ei bine, atunci, pleacă. Fă cum doreşti, Sarah.

El începu să se îndepărteze pe alee.

Ea avea să supravieţuiască. Supravieţuise şi o luase de la capăt şi mai înainte, deşi nu credea că ar fi putut dacă nu ar fi fost fiica ei.

Apoi, el rosti vorbele de care ea se temuse încă de la început:

— Dar Clarissa vine cu mine.

Limba fricii se transformă în dinţi. O durere cum nu mai simţise vreodată, pură şi epuizantă, sfâşie inima lui Sarah. Fugi să îl prindă din urmă, întinzând o mână pentru a se apuca de mâneca hainei lui.

— Nu! se rugă ea. Nu o poţi lua de lângă mine.

Paşii lui şovăiră imperceptibil.

— Ba pot şi o voi face.

El avea dreptate, desigur – sau, cel puţin, avea dreptul. Legea nu le lăsa femeilor niciun cuvânt de spus cu privire la ceea ce se întâmpla cu copiii lor, mai ales femeilor care fuseseră acuzate de fărădelegi.

Iar singura fărădelege de care Sarah chiar era vinovată era că ţinuse un nobil departe de copilul lui.

— Pretinzi că este a mea, zise el, privind-o de sus, fără pic de milă. Ţi-ai imaginat că, odată ce am aflat de

existenţa ei, aş putea îngădui ca ea să crească la Primrose Cottage, să îşi trăiască viaţa în Haverhythe, fără să ştie vreodată adevărul?

„Nu”.

Dar o parte din ea sperase.

Pe de altă parte, era corect să condamni fiica unui nobil la o viaţă de sărăcie într-un obscur sat de pescari? Era hotărâtă să facă orice era necesar pentru a-şi păstra copila, dar asta nu însemna că nu se întrebase niciodată cum ar fi fost ca, într-o zi, să privească o tânără frumoasă, care ar fi putut deveni cinstea lumii bune, căsătorindu-se, în schimb, cu Bertie Thomas ori cu unul dintre băieţii Mackey şi apoi plimbându-se noaptea pe chei, visând la ceva mai bun.

Sarah clătină din cap.

— Ceea ce propun va fi cel mai bine pentru ea, conchise St. John, pe un ton ce nu admitea contrazicere.

— Cum poate fi cel mai bine pentru ea să fie separată de mama ei?

Se legăna pe marginea isteriei, dar reuşi, cumva, să se împiedice să ţipe, ştiind că vecinii puteau auzi fiecare vorbă.

Putea să jure că el tresărise la auzul cuvintelor ei, dar, când el răspunse, vocea îi fu la fel de rece:

— Acţiunile tale au hotărât cum vor sta lucrurile, zise el.

El îşi ţinuse promisiunea pe care i-o făcuse în ceea ce privea festivalul. Nu ceruse nimic în schimb.

Dar acum sosise ziua socotelii.

Prinzându-se de braţul lui, ea îşi aminti de acuzaţiile crude ale lui Fanny Kittery. În ciuda noii sale rochii, se simţi murdară şi zdrenţăroasă. Nu mai avea niciun rost să se lupte cu el. Nu putea rămâne în Haverhythe. Nu putea să îşi abandoneze fiica. Ce altă alegere avea?

— Te rog, şopti ea. Ia-mă cu tine.

Capitolul 16

— Nu îmi vine să cred, doamnă F. Nu am crezut vreodată să apuc ziua în care să arunc o privire la ceea ce se află dincolo de Haverhythe – ba chiar în caleaşca cu patru cai a lui Lord Haverty, cu locotenentul Fairfax ca escortă călare.

Emily Dawlish îşi întoarse de la fereastră ochii strălucitori destul cât să-i zâmbească lui Sarah, apoi se răsuci imediat.

— Nu doresc să par neprietenoasă, Emily, începu Sarah. Şi, într-adevăr, era foarte bucuroasă de companie şi de ajutor în această îngrozitoare călătorie. Dar cum se face că locotenentul Fairfax a venit să îţi ceară să ne însoţeşti?

Emily se smulse, în sfârşit, de sub vraja peisajului pe lângă care treceau, şi locul ei la fereastră fu iute luat de Clarissa.

— Păi, aseară, după festival, am dat peste locotenent, în vreme ce se plimba. Părea prost dispus. Mânios. O mânie dintr-aceea rece – m-au trecut fiori doar privindu-l, ştiţi?

Sarah încuviinţă din cap. Expresia aceea îi era foarte familiară.

— Însă, cu toate astea, m-a întrebat ce fac, politicos ca întotdeauna. Să fiu sinceră, şi eu eram furioasă şi cred că eram atât de tulburată, că am început să pălăvrăgesc, i-am spus că *unii* oameni cred că sunt prea necoaptă ca să înţeleg cum merge lumea, prea tânără ca să ştiu ce vreau – să îmi cunosc inima.

— Cine ar fi putut să îţi spună aşa ceva, Emily?

Prima presupunere a lui Sarah fu mama fetei, a cărei ranchiună faţă de darurile fiicei sale era, uneori, slab voalată. Dar ceva din îmbujorarea lui Emily o făcu pe Sarah să creadă că, de data asta, cuvintele grele veniseră din partea altcuiva, că un bărbat reuşise, în sfârşit, să sucească minţile frumoasei tinere croitorese – în vreme ce ale lui rămăsese neafectate. Sărmana Emily.

— Vai, nu vă faceţi griji acum pentru asta, doamnă. De fapt, nu am crezut că locotenentul Fairfax mă asculta pălăvrăgind. Dar apoi, m-a oprit şi mi-a zis: „Domnişoară

Dawlish” – nu „domnişoară Emily”, ci „domnişoară Dawlish”, adică aşa cum se cuvine –, „Domnişoară Dawlish, mi-aţi dat o idee”. Măi să fie! Nu îmi imaginam cum se putea una ca asta, dar am spus: „Da, domnule?” Şi îmi zice că s-a întâmplat ceva important şi că pleca de urgenţă din Haverhythe, într-o călătorie lungă. Se ducea să ceară de la Excelenţa Sa o trăsură. Dar era îngrijorat de ce avea a face cu aia mică. „Dacă dumneata, domnişoară Dawlish”, a zis el, „ai dori să vii cu noi, s-ar rezolva problema, s-ar rezolva. Fetei i-ar plăcea să aibă lângă ea o faţă cunoscută”. Emily îşi coborî bărbia către Clarissa. „Şi, apoi, asta ţi-ar da ocazia să vezi un pic mai mult din lume”.

Era ceva aproape amuzant în a auzi vocea perfect aristocrată a lui St. John imitată de Emily Dawlish. Dar Sarah nu zâmbi.

— Şi iată-ne, spuse.

Oare el o angajase pe Emily ca bonă pentru că se temea că Sarah nu avea să ajungă până la capătul călătoriei?

— Da, iată-mă. Emily îşi trecu cu grijă mâna curioasă peste luxoasa băncuţă a trăsurii. Apoi, locotenentul mi-a spus să merg acasă, şi am început să cred că fusese doar o mare glumă. Dar azi-dimineaţă, la prima oră, înainte chiar ca soarele să se ridice, a venit un lacheu de la Haverty Court şi a bătut la uşă, spunându-mi să îl urmez! Mi-a cărat bagajul şi toate cele!

— Ah. Ce amabil!

— A venit şi după lucrurile dumneavoastră, doamnă? întrebă ea, cu ochii luminoşi şi naivi.

— Nu. Locotenentul Fairfax a fost… a… destul de amabil încât să îmi care el însuşi cufărul, mărturisi Sarah, amintindu-şi de felul în care acesta îşi aruncase cufărul pe umăr pe alee în seara trecută şi plecase către Blue Herring, fără să arunce o privire înapoi. Ea o luase ca fiind răspunsul lui la rugămintea ei.

Epuizată dintr-odată, se lăsă pe perne şi închise ochii, simţindu-se ca şi cum mai făcuse o dată această călătorie – în urmă cu trei ani, mai exact. Şi atunci se întrebase şi îşi

făcuse griji în legătură cu ce se afla la capătul drumului.

Ce îl făcuse pe St. John să se înduplece şi să fie de acord să o ia cu el? Bănuia că avea de gând să divorţeze de ea, aşa cum sugerase în seara sosirii lui. Îndepărtând-o de Haverhythe, el se asigurase că războiul avea să fie purtat în arena aleasă de el, cu prietenii şi familia orânduiţi pentru bătălie alături de el.

Un divorţ avea să îi rănească pe amândoi, dar, pentru ea, cicatricile aveau să ţie permanente. Trebuia să se resemneze că avea să îşi trăiască viaţa dispreţuită şi dispreţuind. Poate singură. Cu siguranţă, alienată.

Şi copilul ei? Oare el avea să o ţină pe Clarissa cu el, să o accepte ca fiind a lui? Sau avea să o expedieze undeva, lăsând-o în grija cuiva – a lui Emily Dawlish, poate?

Îşi permisese să îşi imagineze că anii îl schimbaseră. Dar aceasta era răceala familiară, lipsa de inimă familiară la care ajunsese să se aştepte din partea lui. S-ar fi putut convinge singură că intimităţile pe care le împărtăşiseră în coliba de veghe fuseseră doar o altă nebunie a viselor ei dacă ar fi ştiut vreodată destul cât să viseze la asemenea lucruri.

Câteva ore mai târziu, simţi că trăsura încetineşte pe măsură ce se apropiau de un han, iar Clarissa ţipă când St. John se ivi la trap pe un armăsar cenuşiu.

— Uite, mamă! Sijin!

— Ce este aia? întrebă Emily, privind peste umăr.

— Soţul meu, explică Sarah dând din cap când el trecu la trap.

Se simţi un pic nemulţumită de faptul că atenţia îi fusese atrasă de silueta lui călare.

— *St. John* este numele lui de botez.

Emily căscă ochii.

— Vai, nu am auzit niciodată aşa ceva, domnişoară Clarissa. De ce nu îi zici „tată”?

Clarissa se întoarse şi aruncă o privire întrebătoare.

— Tată?

Desigur, era mult peste înţelegerea copilului. Unii dintre tovarăşii ei de joacă aveau taţi. Alţii nu. Pur şi simplu,

aşa stăteau lucrurile. Odată, Susan Kittery întrebase inocent de tatăl Clarissei şi i se spusese de către mama sa, ca să audă atât Clarissa, cât şi Sarah, că domnul Fairfax – dacă, într-adevăr, existase vreodată o astfel de persoană – fusese probabil un ticălos. Sarah nu o contrazisese.

Dar acum îşi dădu seama că nu mai putea să păstreze tăcerea. Emily merita să ştie o parte din trecutul femeii de care se legase. Merita să ştie unde mergea.

Iar Clarissa merita să îşi cunoască tatăl.

Sarah îşi drese uşor glasul.

— Cred, Emily, că sunt câteva lucruri pe care ar trebui să ţi le spun, înainte de a ajunge la han.

*

Când deschise uşa trăsurii, fu lovit din plin în piept de o ghiulea cu păr buclat cântărind cu totul douăsprezece kilograme, şi se lăsă pe spate, surprins.

Dar abia când o auzi vorbind fu cât pe ce să îşi piardă echilibrul.

— Tată! strigă Clarissa, aruncându-i-se de gât şi bolborosind despre calul lui, despre caii de la trăsură, despre toţi caii din curtea hanului.

Presupuse că trebuia să se aştepte la asta. Copila nu prea putea continua să îl strige după numele lui de botez. Şi avu o bucurie la care nu se aşteptase când o auzi pe Clarissa numindu-l „tată”.

Dar bucuria pe care o simţi fu însoţită de un fel curios de presiune în piept care era aproape, dar nu tocmai, durere. Oare faptul că o luase din Haverhythe avea să îi protejeze cu adevărat pe amândoi de suferinţă?

Următoarea care ieşi fu domnişoara Dawlish, ferindu-şi capul şi aplecându-se într-o reverenţă atât de adâncă, încât aproape se prăbuşi în nămol.

— Excelenţă, bâigui ea.

Aşadar, zilele lui ca „locotenent Fairfax” luaseră sfârşit. Ei bine, nu putea spune că îi părea rău. Fusese un joc nebunesc şi periculos şi era norocos să fi scăpat cu doar

câteva cicatrici în plus faţă de cele cu care pornise.

În sfârşit, Sarah trecu prin uşa trăsurii, fără să îi atingă mâna ori să îi întâlnească privirea.

— Am aranjat să avem camere peste noapte şi ceva de mâncare, îi spuse el. Dar, întrucât nu va fi gata decât peste o jumătate de oră, propun să facem o plimbare în sat. Le făcu semn să se depărteze de aglomeraţia din curtea hanului. Clarissa trebuie să fie sătulă de cât a stat închisă.

— Ah, da, aprobă cu ardoare Emily Dawlish, luând-o pe Clarissa de mână. Iar eu mor de nerăbdare să îmi dezmorţesc picioarele.

Cu o lipsă de entuziasm evidentă, Sarah luă braţul pe care el i-l oferise, şi porniră cu toţii către spaţiul verde.

— A fost amabil din partea ta să sugerezi o plimbare. Este întotdeauna greu pentru copii să stea închişi, spuse ea după o clipă, făcând semn din cap către Clarissa, care se zbenguia în faţă, cu domnişoara Dawlish, şi acum se învârtea în iarbă, până când se prăbuşi râzând într-o grămăjoară ameţită. Dar nu era nevoie să mergi cu noi, după ce ai călărit toată ziua, adăugă, eliberându-i braţul.

Era limpede că îl voia plecat, dar St. John continuă să meargă alături. După o altă perioadă de tăcere, ea vorbi din nou, dar părea hotărâtă să treacă dincolo de simple amabilităţi.

— Cât timp a trecut de când aţi fost ultima oară la Lynscombe, milord?

— Mai mult de cincisprezece ani, răspunse el fără ezitare.

Nu putu să îi vadă expresia, căci faţa ei era ascunsă privirii lui de borul bonetei. Dar surprinderea el fu evidentă în glas.

— Atât de mult? Mă întreb dacă doreşti să te întorci acum.

Adevărul era că nu. Sentimentele lui pentru Lynscombe erau… Ei bine, îşi imagină că nu erau diferite de amintirile inspirate de lucrurile pe care Sarah le păstra în cufărul acela al ei. Preţioase şi dureroase în acelaşi timp. Mai degrabă, le ţinea ferecate bine.

— Am petrecut o copilărie fericită acolo, doamnă. „Sau, cel puţin, o parte”. Sper că va fi la fel şi pentru Clarissa.

— Dar eu…?

El auzi din nou tremurul indiscutabil din glasul ei, acelaşi sunet care îi surprinsese urechea în noaptea aceea, pe chei.

— Mi se va permite să împărtăşesc cu ea ceva din toate astea?

El se opri din mers.

— Asta este dorinţa ta?

— Ah, da. Este. Ezită imperceptibil. Dar tu…?

— Eu mă voi întoarce la Londra de îndată ce amândouă veţi fi stabilite la Lynscombe.

Deşi ea nu îl mai atingea, putu să simtă cum tensiunea din trupul lui Sarah scăzu.

— Pentru cât timp, milord?

Răspunse şoaptei ei cu fermitate:

— Pentru totdeauna, doamnă. Familia mea deţine mai multe case. Nu văd nicio nevoie deosebită pentru ca noi să împărţim una. Aşadar, aşa cum am făcut în ultimii trei ani, eu îmi voi trăi viaţa mea, iar tu ţi-o poţi trăi pe a ta – în Hampshire, dacă doreşti. Lady Clarissa Sutliffe însă va rămâne la Lynscombe până când va sosi vremea să îşi facă debutul în înalta societate.

Nu era oferta pe care fusese cât pe ce să o facă nu mai departe de noaptea trecută.

Acum, era a doua oară când soarta intervenise şi îl împiedicase să facă o greşeală nechibzuită în ceea ce o privea pe Sarah. Cu trei ani în urmă, tocmai când începuse să îşi dea seama că ea nu era genul de femeie pe care îşi imaginase că tatăl lui i-ar fi ales-o şi începuse să simtă o scânteie de interes faţă de ea, începuse să bănuiască – nu, să se teamă – că ar fi putut să ţină la ea, ea fusese găsită în braţele unui alt bărbat şi apoi dispăruse într-un nor de scandal. Iar el se bucurase de această lipsă.

Săptămâna trecută însă, descoperise că încă nu scăpase de pericol. Ceva i se părea incontestabil atrăgător

la femeia pe care o descoperise în Haverhythe – extraordinarul ei talent muzical, grija ei pentru oamenii din sat, dragostea ei sălbatică faţă de fiica ei. Toate sugerau o fire adânc pasională, genul pe care nu şi-o imaginase vreodată la femeia pe care o luase de soţie. Şi, pentru o clipă, se lăsase atras de acea pasiune. Ca o molie către flacără.

Din fericire, se împiedicase de cufărul ei în aleea de la Primrose Cottage, înainte de a apuca să sugereze să încerce să scoată ceva din căsătoria lor. Ea avea de gând să îl părăsească fără o vorbă, să dispară din nou, exact aşa cum o făcuse şi înainte.

Ar fi trebuit să fie uşurat de acea descoperire. Deşi poate că nu era o hoaţă, încă nu putea avea încredere în ea. Dacă şi-ar fi îngăduit să se apropie mai mult de ea şi de copila ei, în mod inevitabil ar fi fost rănit.

Şi totuşi, nu prea putea să descrie ca *uşurare* ceea ce simţea în acel moment.

Auzi cum buzele lui Sarah se deschid, auzi cum ea inspiră rapid. La început însă, nu ieşi nicio vorbă. În cele din urmă, spuse:

— Atunci, nu intenţionezi să ceri divorţul.

— Ai de gând să îmi oferi dovada necesară? întrebă el rece.

— Te referi la nestemate, bănuiesc, zise ea, ridicând, în sfârşit, privirea către el.

— Sau altceva.

Ştiind că ochii ei erau aţintiţi asupra lui, îşi lăsă privirea să umble de-a lungul ierbii întunecate şi să se oprească asupra copilei.

Cu coada ochiului, văzu cum ea îşi pleacă uşor capul.

— Nu, milord.

— Atunci, se pare că nu prea am de ales. Căsnicia noastră nu va fi prima trăită separat, nici ultima, pun pariu.

— Bănuiesc că nu, recunoscu ea, cu o notă în glas foarte asemănătoare tristeţii. Şi nu vei… dori un moştenitor?

El înţepeni. Cu totul, Dumnezeu să-l ajute.

— Dacă o astfel de nevoie devine presantă, stai liniştită, milady, vei fi prima care va afla.

Emily Dawlish alese acel moment pentru a lua mâna Clarissei şi îşi începură urcarea pantei. Profitând de ocazie, St. John făcu brusc o plecăciune.

— Sper că vei găsi satisfăcătoare aranjamentele de la han. Plecăm din nou la primele raze de lumină, spuse, întorcându-se şi depărtându-se.

Capitolul 17

Nu anticipase faptul că avea să fie nevoit să facă faţă unui grup care să îl întâmpine când ajungeau la conacul Lynscombe. Sfârşit de oboseală, nu dorea nimic mai mult decât să dispară în camera lui până când avea şansa să analizeze situaţia şi împrejurimile.

Dar se părea că nu avea să se poată.

— Fairfax!

Vocea copilăroasă a mamei sale vitrege răsună din tavanul înalt şi din podelele de marmură ale holului de la intrare.

— Serios, dragul meu, ţi-a luat o veşnicie să ajungi.

Îi scrisese să îi spună despre planul lui de a merge în Hampshire din Devonshire, dar nu avea nici cea mai mică idee că ea urma să ia asta ca pe o invitaţie de a i se alătura.

— Nu era deloc necesar să veniţi, doamnă, răspunse el în timp ce îi dădu haina şi pălăria lui Jarrell, majordomul. Ştiu ce părere aveţi despre provincie.

— Dar tatăl tău a insistat, pur şi simplu.

St. John se legănă pe călcâie, oprindu-se pe trepte.

— Tata este aici?

— O, da. Ea încuviinţă cu putere din cap, făcând ca dantela bonetei să fluture. Când i-am spus despre scrisoarea ta, a fost hotărât să te întâlnească aici.

Nu voia ca mama lui vitregă să se agite în jurul lui.

Şi, cu siguranţă, nu dorea să discute cu tatăl lui.

Înainte să poată scăpa însă, tatăl lui veni din spatele casei, etalând cizme de vânătoare şi o lungă gabardină cenuşie.

— Ai ajuns, în sfârşit, Fairfax?

Când ochii lui şterşi ajunseră la Sarah şi Clarissa, aceştia nu trădară nicio urmă de surpriză. St. John se întrebă cât de multe îi dezvăluise mama lui vitregă – şi cât de mult se apropiase de adevăr.

— Bine ai venit la Lynscombe, Lady Fairfax, spuse acesta, îndreptându-se către ea şi întinzându-şi mâinile către ale ei. Iar aceasta trebuie să fie…

— Clarissa, o prezentă Sarah.

Buzele ei erau strânse într-o linie subţire, ca pentru a bloca vorbe care cereau să fie rostite. Dar, serios, ce mai era de spus?

Tatăl lui se lăsă într-un genunchi ca să privească scrutător copila, ochii lui cutreierând micul chip în aceeaşi căutare disperată a vreunei trăsături familiare – cum făcuse şi St. John. Urmată, fără îndoială, de aceeaşi dezamăgire.

Dar, la vederea cârlionţilor şi a ochilor violeţi ai Clarissei, tatăl ei păru să scoată un oftat de uşurare.

— Bun venit şi ţie, draga mea.

Clarissa făcu o reverenţă timidă în timp ce strângea mâna lui Emily Dawlish.

— Jarrell, ordonă mama lui vitregă, du copila şi lucrurile ei în odaia pentru copii.

— Da, doamnă, spuse cu o plecăciune servitorul cu păr alb.

Hotărând, aparent, că Sarah şi Emily făceau parte dintre „lucrurile” Clarissei, Jarrell le conduse pe toate către scările din spate ale servitorilor.

St. John deschise gura ca să corecteze eroarea, dar mama lui vitregă îl împiedică.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici, Fairfax, spuse aceasta, împletindu-şi braţul cu al lui. Ştii că, mai presus de toate, urăsc plictiseala, iar Estley pare să aibă ideea caraghioasă de a sta câteva săptămâni…

— Mă gândeam că, măcar o dată, ar fi drăguţ să îmi împuşc propriile păsări, zise tatăl lui.

— Şi a insistat să vin şi eu. Serios, ce ar putea fi mai plictisitor? Dar, din fericire, domnişoara Harrington s-a oferit să mă însoţească, adăugă ea, cu un zâmbet destul de nesigur.

— Eliza se află aici?

— La Wyldewood, explică ea. Dar sunt sigură că va fi aici cu orice ocazie.

El încuviinţă din cap. Moşia lui Lord Harrington se afla la doar câţiva kilometri depărtare.

Când zgomotul paşilor lui Sarah, ai lui Emily şi ai Clarissei se stinse, tatăl lui le întrerupse conversaţia:

— Trebuie să discutăm. În biroul meu, Fairfax.

Vechea împotrivire faţă de controlul tatălui său se aprinse în pieptul lui St. John. Dar era o conversaţie care nu putea fi evitată. După un moment de ezitare, îl urmă pe tatăl său pe coridor, deşi cu siguranţă nu uitase drumul, în ciuda trecerii timpului.

Biroul marchizului de Estley era o etalare pur masculină de mobilier greu şi lambriuri întunecate. Săgeata palidă a unei raze de soare de după-amiază trecu printr-o carafă de cristal de pe birou, dar nu avu prea mult succes în a străbate întunericul.

El asocia locul acela mai ales cu pedepsele pe care fusese uneori silit să le înfrunte, când Jarrell nu reuşea să îi acopere greşelile ori când indulgenţa mamei lui nu putea învinge. Păşind peste prag, se simţi ca şi cum ar fi păşit înapoi în timp, ca şi cum chemările tatălui său aveau capacitatea de a-l transforma, din nou, într-un băiat lipsit de putere.

Stătură cu pupitrul între ei, în timp ce tatăl lui aprinse o lampă, flacăra ridicându-se pentru a arunca umbre sub ochii care îl făcură, dintr-odată, să pară mai bătrân şi mai trist. Spre şocul lui, tatăl său luă carafa şi turnă o măsură de coniac în două pahare. Îi întinse unul fiului său, făcându-i semn să ia loc pe un scaun şi apoi cocoţându-se pe marginea pupitrului, ridicând paharul într-un fel de salut.

— Bine ai venit acasă, Fairfax, zise şi bău.

Venind din partea tatălui său, vorbele acestea fură aproape entuziaste. Dar, pe de altă parte, Lynscombe era singurul loc în care St. John simţise vreodată vreun sentiment de apropiere faţă de părintele lui. De-a lungul anilor, distanţa dintre ei devenise de netrecut – atât de mare, încât nici măcar lăţimea Atlanticului nu contase prea mult.

Când el nu răspunse nimic, tatăl său întrebă:

— Ei bine?

St. John ezită, gândindu-se la cum era cel mai bine să abordeze situaţia, întrebându-se ce capcane stăteau ascunse dincolo de ea.

— Nu prea ştiu de unde să încep, domnule, zise el, în cele din urmă.

— De la început, dacă se poate.

Deşi era teribil de tentat să înceapă cu insistenţele tatălui său de a-l căsători pentru avere – ori poate chiar de mai înapoi, cu decizia tatălui său de a se căsători cu o cheltuitoare, se răzgândi.

— Sper că soţia ta ţi-a spus unde am fost şi poate chiar şi motivul.

— Te referi la faptul că a fost şantajată să o ajute pe Lady Fairfax să fugă într-un sat de pescari din Devonshire? Da, mi-a spus, îşi drese aspru gâtlejul. Cu puţină… a… încurajare. Şi ai găsit acolo safirele Sutliffe?

— Nu, tată, mărturisi el clătinând din cap, alungând amintirea nepoftită a ochilor trişti şi pătrunzători ai lui Sarah când îi dăduse cheia cufărului ei aproape gol. Nu le-am găsit. De fapt, am început să mă îndoiesc că s-au aflat vreodată în posesia ei.

— Nu pot spune că sunt surprins, interveni tatăl lui. Eu, personal, l-am bănuit întotdeauna pe tipul acela, soldatul. Dar Amelia susţinea că Sarah era cea vinovată. Făcu o pauză ca să ia o altă gură de coniac. Ei bine, şantaj sau nu, ceea ce contează acum este că ţi-ai găsit soţia şi că răul făcut de aceste mici… aventuri poate fi reparat.

St. John roti lichidul în pahar, dar nu îl gustă.

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă. În ciuda incertitudinilor care o înconjoară pe Clarissa, se aventură el, am hotărât să o accept ca fiind a mea.

O încruntare de surpriză încreţi spaţiul dintre sprâncenele tatălui său.

— Incertitudini?

— În privinţa paternităţii. Niciun bărbat nu ar putea fi sigur după ce a văzut ceea ce am văzut eu – ceea ce cu toţii am văzut – în noaptea aceea. Scutură din cap, încercând să alunge amintirea lui Sarah în braţele altui bărbat. Şi trebuie să recunoşti că decizia de a ţine secretă naşterea copilei nu vine pentru a susţine fidelitatea soţiei mele.

— Dumnezeule, şopti tatăl lui, aproape ca pentru sine. Se poate să nu îţi aminteşti? Uit că draga ta mamă este, probabil, doar o umbră pentru tine.

Draga lui mamă? Femeia pe care tatăl lui o înlocuise în doar câteva luni? St. John trânti paharul pe colţul pupitrului.

— Te asigur *că eu* nu am uitat-o.

Tatăl lui se ridică şi merse către o tapiserie care împodobea peretele opus pupitrului.

— Nu am vrut să spun că ai uitat-o *pe ea.* Dar, din ceea ce ai spus, nu poţi, cred, să îţi aminteşti *asta,* explică el, trăgând la o parte tapiseria, cu o mână surprinzător de nesigură.

În spatele draperiei era atârnat un mic portret pe care el nu îşi amintea să îl fi văzut vreodată. Deşi ocazia pentru tablou fusese, fără îndoială, sărbătorirea naşterii copilului, a moştenitorului, noua mamă captivase în mod limpede atenţia artistului. Aceasta era aşezată în centru, cu poalele rochiei adunate în jurul picioarelor şi cu braţele zvelte înfăşurate drăgăstos în jurul pruncului ei.

În jurul lui.

Imaginea mamei sale, pe care o păstrase în inima şi în mintea lui, se estompase şi se înceţoşase odată cu trecerea timpului. În anii care se scurseseră de la moartea ei, nu văzuse niciun alt tablou şi se gândise că fuseseră distruse

toate de către un bărbat hotărât să şteargă imaginea ei din viaţa lui.

Zâmbetul ei era reţinut, dar obrajii îi erau trandafirii, completarea perfectă pentru bogăţia de bucle castanii-aurii. Putea să jure că râsul ca un clinchet al mamei sale şi atingerea ei blândă îl inundară, odată cu un val de vinovăţie că nimic legat de ea nu putea fi uitat vreodată.

Cu atât mai puţin, desigur, strălucirea poznaşă din remarcabilii ei ochi violeţi.

Ochii Clarissei.

Era dovada clară a obârşiei ei, pe care înalta societate avea să o ceară. Cât privea propria lui nevoie de certitudini? Ei bine, o parte din el ştiuse tot timpul adevărul. Dar, chiar dacă revelaţia nu îl şocă, nici nu îi aduse consolare.

— Fetiţa aceea frumoasă a ta te va avea la degetul ei mic în curând, îl avertiză tatăl lui, cu un sentimentalism neobişnuit încălzindu-i glasul. Dragostea faţă de un copil îl determină pe un bărbat să facă lucruri nebuneşti, băiatul meu.

St. John se zbârli.

— Ce ştii tu despre dragostea faţă de un copil, tată?

Nu simţi remuşcări aruncând cuvintele acelea tăioase şi nici satisfacţie când le văzu atingându-şi ţinta.

Urmă o tăcere împietrită, spartă doar atunci când tatăl lui întrebă:

— De ce ai venit aici?

— Aş putea la fel de bine să te întreb ce te-a ţinut pe tine departe, răspunse el răstit. Mie mi se pare un loc potrivit în care să cresc un copil – copilul meu.

— Atunci, ai de gând să rămâi?

— Nu. Nu pot. Luându-şi din nou paharul, urmări marginile cu vârful degetului. Poate că soţia mea este nevinovată de nelegiuirile de care a fost acuzată în urmă cu trei ani, dar găsesc că suntem în continuare… incompatibili. Ar fi cel mai bine pentru toată lumea dacă am continua să trăim separat. Sarah va sta aici, cu Clarissa. Eu mă voi întoarce în oraş.

— De neimaginat, spuse tatăl lui, înghiţind afirmaţia cu ce mai rămăsese în paharul lui, semănând din nou cu bărbatul pe care şi-l amintea St. John.

— Nu este treaba ta să te pronunţi.

— Spune-mi, Fairfax, zise acesta după un lung moment de tăcere, cu ochii şterşi fixaţi asupra paharului gol din mâna sa, cât de mult din sat ai văzut când ai sosit?

St. John tresări la schimbarea bruscă a subiectului.

— Deloc. Am venit călare, prin pajiştea de la vest.

— Ei bine, mâine-dimineaţă, devreme, mergi la o plimbare – în jurul moşiei, prin sat. Înălţă carafa, făcând semn cu ea. După aceea, spune-mi din nou cum intenţionezi să te descotoroseşti de Lady Fairfax.

— Ce are ea de a face cu asta? întrebă St. John.

Tatăl lui izbucni într-un râs amar.

— Totul.

— Pot avea asigurarea ta că zestrea soţiei mele nu a fost risipită în totalitate?

Vorbele se strecurară în ciuda maxilarului încleştat.

Carafa grea de cristal întâlni suprafaţa lustruită a pupitrului cu o *bubuitură.*

— Tu, dragul meu băiat, eşti pe cale să culegi ce ai semănat. În aroganţa ta – *neascultarea* ta –, m-ai lăsat să negociez aranjamentele căsătoriei. Pevensey a fost o pasăre vicleană. A vrut să se asigure că fiica lui avea să fie bine îngrijită. A aranjat ca zestrea ei să fie porţionată pe o anumită perioadă de ani.

Transpiraţia neaşteptată de pe palmele lui St. John îl făcu să fie la un pas de a scăpa din mâini paharul.

— Ea ştie?

— Pevensey a refuzat să îi spună. Se pare că ea avea nu ştiu ce idee prostească legată de o căsătorie din dragoste. Oftă şi clătină din cap, ca şi cum dispreţuia o asemenea prostie. Acesta a fost felul lui de a o lăsa să creadă că obţinuse ceea ce îşi dorea. O avere care să fie livrată, cu condiţia ca ea să fie fericită.

— Fericită? Strângerea din pieptul lui St. John crescu până la durere. Şi cum avea să fie măsurat un astfel de

lucru?

— El părea să creadă că fericirea ei avea să fie asigurată dacă locuiaţi sub acelaşi acoperiş. Am încercat să îl conving că, din experienţa mea, un astfel de aranjament risca să aibă efectul opus, dar el s-a încăpăţânat. Şi, din moment ce lumea o credea pe Lady Fairfax moartă şi îngropată, iar fericirea ei într-o astfel de stare fiind imposibil de determinat, adăugă sarcastic tatăl lui, nu a fost primit niciun bănuţ.

În sfârşit, St. John luă o gură mare de coniac, care îi arse gâtlejul, fără vreo urmă din căldura reconfortantă a coniacului obţinut ilegal al Nebunei Martha.

— Dar acum, continuă tatăl său, totul poate fi adus la normal, băiatul meu, dacă o păstrezi pe soţia ta alături de tine. Ba şi mai aproape, de fapt, zise el, aplecându-se către fiul său. Pentru că există un bonus pentru un moştenitor. Lui Pevensey îi plăcea să se imagineze bunicul unui viitor marchiz.

St. John îşi coborî ochii în podea, refuzând să întâlnească privirea tatălui său.

— I-am scris deja. Va fi nerăbdător să îşi revadă fiica – ce mai, probabil se află pe drum chiar acum, spuse tatăl lui peste umăr, în timp ce se pregătea să iasă din încăpere. Să sperăm că îşi aduce şi punga.

Când uşa se închise cu zgomot şi fu, în sfârşit, singur, St. John îi îngădui trupului său să se prăbuşească, dorind să poată avea încredere că mâna lui tremurătoare avea să-i ridice din nou paharul la buze.

*

Nu ştia câtă vreme stătuse în biroul tatălui său, ci doar că lumina lămpii scăzuse şi încăperea era cufundată în întuneric când se ridică şi lăsă paharul pe jumătate gol pe pupitru.

Pe coridor, îl găsi pe Jarrell.

— A, iată-vă, milord, spuse bărbatul. Lady Estley mi-a cerut să vă spun că cina va fi servită în salonul familiei într-

o jumătate de oră. Mi-am luat libertatea de a vă duce lucrurile în camera trandafirilor.

Apartamentul marchizului? De ce nu dormea tatăl lui acolo, cum făcea când St. John era copil?

— Mulţumesc, Jarrell. Şi trimite nişte apă fierbinte sus, te rog, adăugă uitându-se la hainele lui murdare în urma călătoriei.

— Desigur, domnule.

Când intră în dormitor, găsi un foc arzând strălucitor în cămin – o extravaganţă ridicolă, ordonată, cu siguranţă, de către mama lui vitregă, pentru că se plânsese el cândva că cei trei ani petrecuţi în Indiile de Vest îi subţiaseră sângele. Dezbrăcându-şi mantaua, o aruncă pe pat, apoi deschise o fereastră ca să răcorească încăperea supraîncălzită, oprindu-se să arunce o privire în jos, la grădinile care umpleau unghiul dintre aripile casei în formă de L. Mai departe, acolo unde cerul devenea neclar, se întindea Canalul Mânecii.

După ce tatăl lui îl alungase de la Lynscombe – pentru că aşa păruse la vremea aceea St. John petrecuse remarcabil de puţin timp întrebându-se cum evoluaseră lucrurile, imaginându-şi, aşa cum o făcea un copil, că totul avea să continue să fie la fel ca cum fusese întotdeauna. Atâta timp cât îşi primea la timp banii de buzunar, nu avea niciun motiv să se întrebe de unde veneau aceştia.

Cu siguranţă, timpul petrecut în Indiile de Vest, acolo unde aproape toate plantaţiile aparţineau vreunui bărbat absent şi erau lăsate pe seama unui vechil, ar fi trebuit să îl înveţe să vadă lucrurile diferit. Viaţa lucrătorilor, grija de pământ – totul depinsese de caracterul acelui singur bărbat, iar el învăţase rapid că puţini bărbaţi erau vrednici de o asemenea încredere.

Prin tradiţie, un marchizat era o zonă de frontieră, încredinţată de către coroană pentru apărarea împotriva oricărui invadator. Însă, cu toate acestea, lipsurile găsiseră o cale de a invada Lynscombe. Iar marchizul de Estley, în ciuda jurământului său, nu făcuse nimic să le pună capăt.

Adică nimic în afară de a face un târg cu diavolul – în

deghizarea lui Richard Pevensey.

Până la urmă, St. John era în continuare prizonierul alegerilor proaste ale tatălui său.

Când întoarse spatele priveliştii, văzu că haina îi alunecase de pe pat, pe podea. Aplecându-se să o ridice, conţinutul unuia dintre buzunare se revărsă: o piatră şlefuită de valuri şi o bucată diformă de săpun cu clopoţei. Premiile Clarissei, obţinute în ziua festivalului din Haverhythe.

Uitase cum strângeau copiii comori, uitase, undeva pe drum, cum dragostea unui copil putea transforma un obiect neimportant în ceva cu adevărat de preţ.

Luându-le de pe covor, le cântări pe amândouă în palmă înainte de a pune piatra pe noptieră. Apoi, în timp ce picioarele lui lipsite de astâmpăr îl duceau către uşă, aruncă în foc resturile din săpunul lui Fanny Kittery.

Fără să îşi dea seama, se trezi în elegantul salon care separa cele două dormitoare ale apartamentului. Draperii de voal cu modele aurii de catifea încadrau o pereche de ferestre înalte care dădeau în grădinile din spate. O canapea caramel şi două fotolii în stil franţuzesc erau aranjate în faţa unui şemineu de marmură. Lângă una din ferestre se afla o masă, cu un serviciu strălucitor din argint pe ea; lângă cealaltă se afla un minunat pian. Totul era impecabil, aşteptând-o pe stăpâna casei.

Nevăzând nicio lumină pe sub uşa opusă, se îmbărbătă şi intră în dormitorul care fusese al mamei sale.

Era ca o scenă scoasă dintr-o poveste gotică sinistră. Inspiră adânc şi rapid, şi mucegaiul îi înţepă nările. Cearşafuri de olandă fantomatice acopereau încă fiecare suprafaţă. Nicio fereastră nu fusese deschisă pentru a împrospăta aerul. Niciun foc nu fusese aprins pentru a alunga umezeala.

Se simţi inexplicabil de dezamăgit. Dar ce – ori pe cine – se aşteptase să găsească acolo?

Închizând uşa, se reîntoarse în dormitorul lui. Săpunul trosni şi şuieră în foc când uleiurile lui hrăniră flăcările. Aerul cald mirosea acum a clopoţei. Mormăind printre dinţi,

dispăru în garderoba lui.

— Mă scuzaţi, milord?

Jarrell ridică privirea de la urciorul cu apă fierbinte pe care o vărsa într-un lavoar. Când St. John nu răspunse, majordomul termină de aranjat lucrurile de pe lavoar şi începu să îşi facă de lucru, despachetând un cufăr cu haine care fusese, probabil, adus de la Londra.

— În momentul de faţă, casa nu prea are destui servitori bărbaţi. Aşadar, m-am gândit că este cel mai bine să vă asist personal, spuse Jarrell.

Neavând atâta timp un valet, St. John considera şi aceasta o extravaganţă ridicolă.

— Jarrell, spuse el, deschizându-şi briciul şi bărbierindu-se cu grijă peste cicatrice, unde este Lady Fairfax?

Chiar şi aici, mirosul ei se simţea puternic în aer.

— Milord?

Jarrell se opri din despachetat şi ridică întrebător din sprâncenele albe.

— Lady Fairfax. Soţia mea.

— Milord, nu aveam idee că *exista* o Lady Fairfax.

— A sosit cu mine azi după-amiază. La privirea tâmpă a lui Jarrell, adăugă: Femeia în negru.

Sarah fusese îmbrăcată în negru în ziua în care plecaseră din Haverhythe iar vesela muselină înfloratăă nu dăduse niciun semn că ar apărea din nou.

Majordomul îşi coborî ochii spre covor. Jarrell îl cunoştea pe St. John de prea multă vreme ca să fie slugarnic. Acum, era vorba de o stânjeneală adevărată.

— Am dus-o sus, în camera copiilor. Am crezut că este guvernanta.

— Ah.

Nu ar fi fost surprins dacă ea ar fi fost mulţumită să stea acolo. Şi poate că el ar fi şi mai mulţumit dacă ea rămânea acolo.

— Voi îndrepta situaţia imediat, milord, spuse Jarrell, înmânându-i lui St. John un prosop şi mergând către uşă.

— Jarrell, aşteaptă…

Bătrânul majordom se afla în slujba sa de prea mulţi ani pentru a arăta chiar şi cea mai mică surpriză. Cu faţa lipsită de orice expresie, se opri, gata să primească ordinele tânărului stăpân.

Era posibil să iubeşti un loc? Poate că da. Dacă un bărbat era în stare să simtă dragoste.

St. John fusese departe de Lynscombe timp de aproape douăzeci de ani, la început împotriva voinţei sale, era adevărat, dar în cele din urmă în mod deliberat. Îşi spusese iar şi iar că nu îi păsa absolut deloc de moşie. Lynscombe nu era încă responsabilitatea lui şi, cu voia lui Dumnezeu, nu avea să fie pentru încă o lungă vreme.

Cu toate astea, se căsătorise pentru bani, ca să salveze moşia – şi ştia, adânc în sinea lui, în locul pe care unii nesăbuiţi puteau fi tentaţi să îl numească inimă, că nu fusese un act pe care un bărbat indiferent l-ar fi făcut.

Exact aşa cum duelul cu David Brice nu fusese actul unui bărbat indiferent.

Atunci, se grăbise să creadă că soţia lui era o mincinoasă şi o hoaţă. Fusese o cărămidă foarte la îndemână din zidul pe care fusese hotărât să îl ridice între el şi femeia pe care nu dorise niciodată să o ia de soţie. Dar mortarul fusese întotdeauna un lucru destul de fragil, şi câteva zile în Haverhythe îl afectaseră grav. Acum, o jumătate de oră petrecută în biroul tatălui său dărâmase ce mai rămăsese din acel zid.

Nu prea putea să sugereze ca vicontesa Fairfax să rămână în camera copiilor în mod permanent. Epuizase orice scuză pe care o avusese de a o ţine la distanţă. Dar să o aducă pe Sarah în apartamentul cu trandafiri, să ştie că ea dormea la doar câţiva metri de el, când nici măcar kilometri nu ar fi fost de ajuns pentru…

— Milord? îl îmboldi Jarrell.

St. John se scutură de frământările lui.

— Se face târziu, Jarrell. Şi va dori să se asigure că fiica noastră este bine instalată. Mâine este în regulă.

— Foarte bine, domnule.

Dacă majordomul găsi un astfel de aranjament ca

fiind ciudat, nu o arătă în timp ce îşi termină treburile, ajutându-l pe St. John să îşi pună o cămaşă curată şi apoi aşezându-i umerii hainei de deasupra.

— Îmi permiteţi, milord? spuse el când, în sfârşit, se întoarse ca să iasă. Suntem cu toţii foarte bucuroşi să avem din nou familia acasă. Ca în vremurile vechi, aşa este, zise cu o expresie de satisfacţie ce aducea a zâmbet.

St. John încuviinţă scurt din cap, în semn de mulţumire.

Poate că tatăl lui exagerase în ceea ce privea situaţia disperată. Aşa cum i se sugerase, avea să plece călare devreme, să inspecteze moşia el însuşi. Apoi, după ce avea să vadă că lucrurile nu stăteau chiar atât de rău, urma să aibă tot dreptul de a se întoarce în Londra, aşa cum plănuise, şi de a face orice era nevoie pentru a uita totul şi pe toată lumea pe care o lăsa în urmă.

Capitolul 18

Tocul lui Sarah rămase suspendat deasupra pătratului de hârtie pentru pictat – nu o hârtie potrivită pentru scrisori, dar singura pe care reuşise să o găsească în urma scotocirii prin cele trei încăperi din mansardă, care alcătuiau camera copiilor. Ori, cel puţin, singura hârtie care nu fusese inscripţionată cu blazonul Sutliffe.

Un strop de cerneală atârna de vârful ascuţit al penei, ameninţând să păteze efortul câtorva ore. Începuse scrisoarea – ei bine, două scrisori – încă dinainte ca prima îmbujorare a zorilor să ofere suficientă lumină la care să scrie.

Prima, către Abigail Norris, fusese mai uşor de scris, dar numai pentru că se prefăcuse că scria cuiva total necunoscut. Sigur că bârfa se împrăştiase deja pretutindeni în Haverhythe, dar Sarah refuza să îşi permită să se gândească la reacţia lui Abby când aceasta avea să afle că bârfele erau adevărate.

Asupra celei de a doua scrisori zăbovise mult, dar, cu toate astea, nu reuşise să scrie decât câteva propoziţii. Aruncându-şi ochii peste cuvinte pentru ultima oară, admise, în cele din urmă, în sinea sa, că nu ştia ce altceva ar fi putut să spună – niciun mod mai bun de a spune ceea ce trebuia spus. În mijlocul paginii scrise „Iubitoarea voastră fiică, Sarah” şi puse tocul deoparte. Negăsind ceară pentru sigiliu în micul pupitru la care şedea, se ridică de pe scaun, îşi trase şalul zdrenţăros de lână în jurul umerilor şi traversă ceea ce trebuie să fi fost cândva camera guvernantei, mergând la ferestrele care aveau vedere către partea din faţă a casei.

Privirea îi cutreieră peste rondurile grădinii şi de-a lungul unei fâşii lungi de gazon. Satul, aflat mai jos, în depărtare, era aproape în întregime ascuns de o plantaţie de copaci aşezată cu grijă. Dar ceea ce văzuse din el ieri după-amiază era încă viu în amintirea ei.

La început, doar câteva cocioabe de pescari dărăpănate umbriseră peisajul coastei. Reprezentau o privelişte destul de obişnuită şi puteau fi explicate cu uşurinţă. Dar când acestea făcură curând loc străzilor prăfuite, vitrinelor abandonate şi caselor neîngrijite, singurele explicaţii pe care le putu găsi nu îi oferiră alinare, înţelesese că ea se căsătorise pentru a face cuiva viaţa mai bună, chiar dacă aceea nu era ea.

Ochi mohorâţi urmăriseră înaintarea trăsurii prin satul Lynscombe, aparent mânaţi mai degrabă de mişcare decât de curiozitate. Târşindu-şi picioarele de-a lungul străzii, o femeie tânără se chinuia cu greutatea unei grămezi de cârpe pe care o căra – nu, era un copil, îşi dăduse seama Sarah, şocată. Biserica, cu o gaură căscată în acoperişul de ardezie, părea că avea să fie dărâmată de o furtună puternică venită dinspre Canalul Mânecii. În curtea unui han numit Red Lion, conform unei plăcuţe care se decolorase către o nuanţă de roz cam bolnăvicioasă, câţiva tineri părea adunaţi fără vreun rost. Se întrebase dacă nu cumva căzuseră pradă vreunui ofiţer de recrutare care îi ademenise să se înroleze.

Pe parcursul întregii lor călătorii prin sat, nu fusese în stare să se retragă de la fereastra trăsurii. Acum însă, întoarse spatele amintirii cu un fior şi traversă coridorul către camera de joacă goală. Datorită luminii venite de la un alt rând de ferestre înalte şi înguste care dădeau spre grădinile din spatele casei, spaţiul de aici era luminos. Dar ciudat de liniştit. Clarissa dormea încă, epuizată de călătorie, iar Emily se trezise cu puţin timp în urmă şi coborâse să le aducă micul dejun. Când sosiseră, nu se zărea nicio jucărie, dar Clarissa mersese cu instinctul infailibil al unui copil la peretele cu sertare, într-o clipită, le golise de colecţia de blocuri de lemn şi de armatele de soldaţi de jucărie, şi o minge şi o bâtă de crichet zăceau acum pe podea.

Lăsându-se în genunchi în mijlocul încăperii, Sarah începu alene să pună lucrurile în ordine, deşi ştia că gestul era oarecum inutil dat fiind haosul care avea să se dezlănţuie destul de curând. Absentă, aranjă talmeş-balmeşul de soldaţi de lemn în rânduri ordonate, întrebându-se, în timp ce făcea asta, dacă St. John fusese ultimul copil care se jucase cu ei.

Dorea să îl dispreţuiască pentru răceala lui. Dar o parte din ea nu se putea împiedica să nu simtă milă faţă de copilul singuratic care trebuie să fi fost, crescând în casa aceasta, care părea o lume aparte faţă de cea care o înconjura.

Nu îl văzuse de când sosiseră, când atenţia îi fusese mai întâi acaparată complet de conacul Lynscombe, acel monument al prosperităţii a generaţii de Sutliffe, cu faţada sa elegantă şi simetrică din piatră de Portland, ca o perlă strălucind în peisajul ocru, de toamnă.

Diferenţa dintre casa şi satul de dedesubt îi străpunsese inima. Se părea că marchizul de Estley nu era cu nimic mai bun decât contele de Haverty.

Degetul ei mare frecă faţa pictată a unuia dintre soldaţi, ştearsă de timp şi de afecţiunea unui copil.

Rămânea de văzut dacă fiul lui avea să fie diferit.

Odată ajunsă în casă, se aşteptase ca tatăl lui St. John

să tune la el, la ea. Dar când, în cele din urmă, Lord Estley rupsese tăcerea, Sarah îşi conştientizase greşeala. Nu aveau să existe voci ridicate, niciodată. Marchizul vorbea cu o autoritate tăcută care era mult mai fioroasă.

Nimeni dintre cei care îi întâlneau pe cei doi bărbaţi nu putea să nu fie impresionat de asemănarea dintre ei. Când îi întâlnise pentru întâia oară pe St. John şi pe tatăl acestuia, se mândrise ca o fetişcană aflând că acel viitor soţ al ei avea să devină şi mai chipeş cu vârsta. Dar, până cu o zi în urmă, nu conştientizase niciodată cât de mult ura St. John asemănarea. Poate că aşa fusese întotdeauna – ea nu ştia.

Ceva din aplecarea neobişnuită a umerilor lui St. John în prezenţa tatălui său îi dăduse sentimentul că bătălia la care el era pe cale să se înhame îşi avea rădăcinile în trecutul îndepărtat, cu mult înainte ca Sarah să fi intrat în viaţa lui.

Ce poveste i se spusese tatălui lui St. John despre lunga ei absenţă şi despre reapariţia bruscă în viaţa lor? Şi care fusese reacţia acestuia? Le urase bun venit la Lynscombe ei şi Clarissei, dar ea nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu cumva urarea caldă avea să fie retrasă în curând.

Pierdută în gânduri, aproape că nu auzi uşa deschizându-se în spatele ei.

— Ai nevoie de ajutor cu tava? strigă peste umăr, crezând că Emily se întorsese.

— Vă cer scuze, doamnă. Un tânăr lacheu voinic roşi până la marginea perucii pudrate şi făcu o plecăciune. Am fost trimis să vă duc cufărul jos.

— Cufărul meu? repetă Sarah, ochii ţâşnindu-i către cealaltă încăpere, unde se afla acesta.

— Da, doamnă.

— Dar cine… de ce…?

Se chinui să ajungă până la el, dar nu apucă să o facă înainte ca lacheul să se fi aplecat ca să ia cufărul pe umăr.

— Nu fac decât să urmez ordinele domnului Jarrell, răspunse acesta întrebării ei parţial formulate, ieşind pe

uşă.

Poate că majordomul era cea mai înaltă autoritate a unui lacheu. Dar ordinele *acestuia* trebuiau să vină de la cineva cu o poziţie şi mai înaltă. Cineva din familie – Lord Estley. Era trimisă departe cu prima ocazie ivită, ruptă fără nicio ceremonie de fiica ei?

Cu lacrimile usturându-i ochii, îşi pipăi orbeşte drumul până la uşă, ieşind pe coridor la timp cât să vadă unde se dusese lacheul. Alergă după el, coborând un etaj sau poate două, printr-un labirint de coridoare şi uşi, într-o cu totul altă parte a casei. Când lacheul dispăru pe după un colţ, ea îl urmă, fără să se uite pe unde mergea. Se lovi de un umăr, ca de un perete, aproape căzând din picioare.

Apoi, peretele întinse mâna şi o ajută să îşi recapete echilibrul, iar ea o recunoscu imediat ca fiind a soţului ei.

— Fugi din nou, Sarah?

Prinsă de braţul lui şi lipită de el, simţi vorbele la fel de mult pe cât le auzi, căci bubuiră în pieptul lui şi ridicară firele de păr de lângă urechea ei.

— Nu, eu… *da,* insistă ea, încercând să se elibereze. Cufărul meu!

Ochii lui îl urmăriră pe lacheu când acesta deschise o uşă şi trecu mai departe.

— Nu trebuie să îţi faci griji în legătură cu bagajul tău, doamnă, insistă el, aşezând-o din nou în picioare. Lucrurile tale sunt doar mutate în nişte încăperi mai confortabile. Încăperi mai potrivite pentru vicontesa Fairfax.

— Vicontesa Fairfax? repetă ea, nesigură.

— Poate că în Haverhythe ai găsit modalităţi de a evita titlul, Sarah, spuse el, aruncând o privire dispreţuitoare către rochia ei neagră, dar te asigur că în Lynscombe trebuie să te aştepţi să îl auzi deseori. Şi că trebuie să îţi potriveşti comportamentul cu greutatea lui.

Sarah îşi îndreptă spinarea.

— Când, milord, am făcut altfel?

Lovitura unei cravaşe peste palma lui o făcu să tresară. El era îmbrăcat de călărie, îşi dădu ea seama când îşi lăsă ochii să se concentreze asupra lui. Corecţie: tocmai

se întorsese dintr-o plimbare călare. Noroiul îi stropise cizmele şi transpiraţia îi umezise părul. Şi mirosul exotic subtil al coloniei lui era acum amestecat cu cel de căldură şi de cai. El se trezise devreme, călărise din greu, după câte se părea, şi se întorcea în camerele lui ca să se împrospăteze înainte de micul dejun.

Camerele lui. Camerele vicontelui de Fairfax. Care erau, probabil, foarte aproape de…

Aruncă o privire către uşa prin care lacheul dispăruse cu bagajul ei.

Ah.

Nu îşi putu ascunde îmbujorarea, dar nu păru să conteze, pentru că el nu se uita la ea. Ochii lui şterşi erau aţintiţi asupra mâinilor lui. Totuşi, ea simţi, cumva, că şi gândurile lui mergeau în aceeaşi direcţie cu ale ei.

— Călăreşti, doamnă? întrebă el după un moment stânjenitor.

— Nu, milord. Tata considera asta o preocupare provincială.

O altă lovitură de piele pe carne.

— Prea bine, atunci. Vom merge pe jos.

Şi, fără vreo altă vorbă, porni pe culoar, în direcţia opusă celei din care venise Sarah.

Trăgând de şal pentru a-l aşeza la loc pe umeri, ea îl urmă.

*

Evitându-i privirea, St. John trecu pe după colţul casei, mărşăluind prin rămăşiţele degerate a ceea ce fusese cândva o grădină formală şi intrând într-o sălbăticie neîngrijită. Ochii lui căutară şi găsiră o cărare cândva familiară, deşi acum era atât de năpădită de buruieni, încât era aproape invizibilă. În urma lui, putea auzi sunetul paşilor poticniţi ai lui Sarah şi respiraţia ei grea. Mormăind o înjurătură, încetini şi îi oferi braţul lui.

Totuşi, nu vorbiră.

După câteva momente, ajunseră pe creasta micii

faleze care dădea spre Canalul Mânecii. Aici, doar câţiva arbori pitici, cei care fuseseră destul de puternici încât să reziste aerului sărat, punctau peisajul. Stătu alături de ea, ascultând pescăruşii şi studiind forma aparent întâmplătoare a valurilor care se formau, unul după altul, fiecare ştergând dovada a ceea ce fusese înaintea lui, ca visele preţuite şterse de amintiri obsedante.

Nu ştia de ce o invitase – poate că *ordonase* ar fi fost un cuvânt mai potrivit – să se plimbe alături de el. Ceea ce îi trebuia lui era un moment de linişte, lucru pe care timpul petrecut cu Sarah era puţin probabil să i-l ofere. Un lucru pe care plimbarea călare de dimineaţă cu siguranţă nu i-l oferise.

Locul era foarte diferit de felul în care şi-l amintea el. Dar ştia că nu se putea încrede în amintirea copilăriei sale. Poate că, în realitate, Lynscombe nu se schimbase absolut deloc de când îl văzuse ultima oară. Poate că întotdeauna fusese dărăpănat şi neglijat şi avusese nevoie de îndiguiri.

Ei bine, acum îi stătea în putere să schimbe lucrurile.

La bine şi la rău.

Treizeci de mii de lire aveau să îngăduie să fie plătite ipoteci, să fie făcute reparaţii şi încă multe altele. Putea salva moşia Lynscombe dacă era de acord să îşi readucă la viaţă căsnicia. Dacă avea să fie dispus să fie de acord cu schema lui Pevensey şi să îi spună soţiei sale că nu putea îndura să se separe de ea, până la urmă.

Dar în direcţia aceea, era foarte sigur, se afla nebunia. Dacă doar câteva zile împreună îi slăbiseră rezistenţa, ce putea face o lună de zile? Sau un an?

Experienţa îl învăţase că era de preferat să nu îi pese deloc decât să îi pese prea mult. Iar el nu voia să îi pese – nici de Lynscombe, nici de Clarissa, de nimic din toate astea. Mai ales nu de Sarah.

Nu *dorea* să îi pese, dar era din ce în ce mai dificil să nege că *îi păsa.*

Când trase adânc aer pe nări, ea aruncă o privire către el.

— Orice ai să îmi spui, milord, nu poate fi mai rău

decât tăcerea.

— Eşti sigură de asta, milady? ripostă el.

— Nu.

Vocea ei fusese atât de stinsă, încât, dacă nu s-ar fi uitat la ea, nici nu ar fi ştiut că rostise ceva. El înaintă câţiva paşi.

— Cărarea continuă de-a lungul acestei creste şi coboară către apă, explică el, arătându-i o cărare veche, tăiată în calcar, care cobora până la o întindere de plajă ferită. De pe marginea stâncii, puteau privi cum valurile care veneau sculptau râuri şi insule în nisip. O linie întunecată de-a lungul peretelui de cretă al falezei marca mareea, când mica limbă de pământ dispărea cu totul. Cândva, era locul preferat al unui băieţel care se credea pirat.

Prudentă, îşi lungi gâtul ca să cerceteze plaja de dedesubt şi se cutremură.

— Este dificil să mi te imaginez jucându-te aici. Crescând aici.

— A fost singurul cămin pe care l-am cunoscut până la aproape zece ani.

— Când a murit mama ta, se hazardă ea, având în glas mai degrabă certitudine decât o întrebare.

Nu dorea mila nimănui. Cu siguranţă, nu pe a lui Sarah.

— Da. Tata s-a căsătorit cu actuala Lady Estley la puţin timp după aceea – la prea puţin timp după, ar putea spune unii, recunoscu el, străduindu-se să pară realist. Mama mea prefera – preferă – Londra şi casa Sutliffe pe perioada tuturor anotimpurilor. Iar tata s-a mulţumit să îi facă pe plac. Cândva, demult, mi-am imaginat… Lovi cu cravaşa un smoc mare de iarbă, împrăştiindu-i seminţele în vânt. În mod limpede, lui nu îi pasă absolut deloc de locul acesta.

— Poate că există o altă explicaţie pentru absenţa lui. Făcu o pauză. Iartă-mă câte întreb asta, dar mama ta a murit aici?

— Da. După atât de mulţi ani, rana ar fi trebuit să se fi

vindecat, dar se simţea încă dureros de proaspătă. A căzut pe scările camerei copiilor după ce a venit într-o dimineaţă în sala de cursuri, ca să îmi asculte lecţiile. Şi-a frânt gâtul, spuse el, împingând cuvintele peste icnetul de groază al lui Sarah. Şi… şi copilul pe care îl purta în pântece a murit şi el. Desigur, la vremea respectivă, nu ştiam nimic.

— Suferinţa tatălui tău trebuie să fi fost îngrozitoare.

— Suferinţă, doamnă? spuse el batjocoritor.

— Nu este posibil ca tatăl tău să fi plecat pentru că nu putea îndura să mai stea în locul în care fusese cu ea? Poate că, plecând, a sperat să scape de suferinţa lui… şi de vină.

El îşi aminti de mâna tremurândă a tatălui său când dăduse la o parte tapiseria care păstra frumuseţea tinerească a răposatei sale soţii doar pentru ochii lui. Se gândi la hotărârea tatălui său de a alege să nu ocupe apartamentele pe care le împărţise cândva cu mama lui St. John. Suferinţă? Vină? Alungă acele amintiri.

— Eşti hotărâtă să persişti în iluzia aceasta că trecutul cuiva poate fi depăşit.

— Nu, protestă ea. Deşi cu siguranţă cineva ar putea fi tentat să încerce.

— Un bărbat îndurerat ar fi păstrat o perioadă decentă de doliu, insistă el, ridicând glasul fără să vrea. Un bărbat îndurerat nu s-ar fi căsătorit cu prima femeie prostuţă care s-a aruncat în calea lui, pentru ca apoi să îi ordone fiului lui să o numească „mamă”.

— Ba poate că da, îl contrazise cu blândeţe. Se ştie că durerea i-a dus la nebunie pe unii bărbaţi. Îmi pot imagina foarte bine un tată care speră să înlăture agonia unui copil mic exact aşa cum descrii tu – oricât de greşite ar fi acele metode, desigur.

— Te asigur, dispreţuieşte astfel de slăbiciune.

„Hai, hai, Fairfax, eşti aproape bărbat. Iar bărbaţii nu plâng”.

— Da, desigur. Ea făcu o pauză. Cei mai mulţi bărbaţi o fac.

Dorea să o întrebe ce voise să spună cu acea

remarcă, dar se temu că ştia deja. O altă tăcere grea se aşternu între ei, mascată de sunetul vântului şi al valurilor. Întorcându-şi din nou privirea către apă, el spuse în cele din urmă:

— Nu aş fi crezut vreodată, când eram copil, că într-o zi voi ajunge să văd un pirat în carne şi oase.

— În Indiile de Vest. Vorbele fură mormăite, ca şi cum buzele ei amorţiseră dintr-odată. Antigua şi Lynscombe erau acum împletite pentru el în feluri pe care nu era sigur că ştia să le explice. Dar se părea că Sarah nu avea nevoie de nicio explicaţie. Te-a schimbat locul acela.

— Da, recunoscu el fără tragere de inimă. Locul. Şi oamenii.

Când sosise pentru întâia oară la Harper’s Hill, Edward Cary îl măsurase din cap până în picioare cu o îndoială evidentă, ochii aprinzându-i-se când văzuse rana care traversa obrazul lui St. John, roşie încă din cauza tăieturii inflamate a lamei lui Brice, şi cusătura cu maţ de oaie pe care i-o făcuse Murray când închisese rana.

„— Ai vreo competenţă care ne trebuie aici?

— Nu, fusese St. John obligat să mărturisească. Dar nu – nu cer un salariu mare. Am nevoie doar…

— De ocupaţie? îi oferise Cary cuvântul cu o privire cu subînţeles.

— Da”.

Mult mai târziu, când St. John îşi anunţase intenţia de a se întoarce în Anglia, Cary îi studiase faţa îndelungat, ochii lui persistând asupra cicatricii subţiri şi albe, semnul cel mai vizibil al bărbatului care fusese cu aproape trei ani în urmă.

„Orice a fost ceea ce te-a trimis aici, mă bucur”, spusese Cary. „Dar, indiferent de ceea ce te cheamă acum acasă, aminteşte-ţi ce ai văzut, ce ştii. Aminteşte-ţi de diferenţa pe care o poate face un singur om”.

O mişcare pe care o zări cu colţul ochiului îl smulse înapoi în prezent. Sarah îşi îndesa degetele fără mănuşi în franjurile şalului ei.

— În toţi anii aceia în care ai servit ca… funcţionar,

zise ea, subliniind cu scepticism cuvântul pe care îl folosise el cândva ca să descrie munca lui de acolo, trebuie să fi învăţat foarte multe despre cum se conduc oamenii, despre administrarea pământului şi a banilor. Poate că o parte din toate astea pot fi folosite aici.

El putu să vadă cum vârfurile degetelor ei se învineţeau acolo unde firele de aţă îi tăiau în carne şi împiedicau curgerea sângelui.

— Acum, ai douăzeci şi şapte de ani, continuă ea ezitând, ca şi cum se aştepta ca el să o contrazică. Poate că este vremea să accepţi ceea ce va fi, într-o zi, al tău. Poate a sosit vremea să îl convingi pe tatăl tău că poţi face mai mult…

— Mai mult decât ce, Lady Fairfax? se răsti el. La urma urmelor, ea nu rostise decât adevărul. Dar el nu dorea să îl audă. Mai mult decât să mă culc cu o moştenitoare?

Ea se feri de cuvintele lui ca şi cum ar fi fost lovită. Dislocate de pasul ei, o mână de pietricele săriră şi o luară la vale către plajă. Instinctiv, degetele lui lungi îi înconjurară antebraţul.

— Ai grijă, Sarah, strigă el, trăgând-o cu putere la pieptul lui, la adăpost – deşi el însuşi se simţea într-un pericol considerabil mai mare cu ea în braţe. Inimile lor bubuiră la unison, un ritm incomod de intim. Ai fi putut…

Cu glasul răguşit de teamă, nu reuşi să termine propoziţia. Neliniştea se aprinse în ochii ei, care se mişcară de la mâna lui către pietrele de dedesubt.

Cu vântul sărat împletindu-i-se în păr, îi aminti de felul în care arătase în noaptea de pe cheiul din Haverhythe, groaza şi pasiunea războindu-se în aspectul ei.

Odată ce el îi eliberă braţul, ea se retrase de pe marginea stâncii, revenind la siguranţa relativă a cărării. Înainte ca el să apuce să vorbească, să îşi ceară scuze şi să îi explice, ea ţâşni în direcţia casei.

Mai exact, ce dorise să îi spună când o adusese aici?

Dacă i-ar fi mărturisit că se răzgândise în ceea ce privea căsnicia lor, oare ea i-ar fi primit cu bucurie

declaraţia? Sau măcar l-ar fi crezut? În urmă cu trei ani, el nu ascunsese faptul că nu dorise această căsătorie. Iar ea, la rândul ei, încercase să fugă de ea – nu doar o dată.

Care spunea adevărata poveste a sentimentelor ei pentru el: cufărul ascuns pe alee, aşteptând ocazia de a fugi? Ori miniatura atinsă atât de des ascunsă înăuntrul cufărului?

Clătinând din cap, o urmă, ţinându-se dinadins la distanţă de câţiva metri în urma ei, lovind cu cravaşa tufişurile pe lângă care trecea.

Începea să îşi cunoască propria inimă, dar, înainte să se simtă mai sigur de a ei, era mult mai înţelept să îşi ţină gura.

Când ajunse la conac, Sarah nu se zărea nicăieri. Pe alee se afla o cabrioletă elegantă. Când cel care o conducea coborî, tivurile unor fuste arămii apărură în faţa ochilor, urmate de vârful unei delicate ghete până la gleznă. Borul unei pălării stilate. Şi o cascadă de bucle roşii ca focul.

— Eliza! strigă el, înaintând ca să îi ofere mâna. Cât mă bucur să văd un chip prietenos!

Avea nevoie disperată de cineva care să nu se agite şi să nu îl mustre ori să îi sfărâme defensiva.

— Ah, Fairfax. Îi zâmbi. Tocmai te-ai întors de la plimbarea călare de dimineaţă? întrebă ea, în timp ce ochii de smarald îl priviră licărind.

El aruncă o privire în jos, către costumul dezordonat, aproape surprins să vadă că îl purta încă. Fire de iarbă lungi şi încâlcite i se lipiseră de vârful franjurat al cravaşei.

— Cam aşa, recunoscu el.

— Lady Estley a insistat să ajung dis-de-dimineaţă, zise ea în timp ce se apropiară de casă. Plănuieşte o petrecere pentru seara asta, în cinstea întoarcerii tale. Cină şi cărţi. Cu cele mai importante persoane ale locului, adăugă ea, cu un zâmbet sever arcuindu-i buzele.

El izbucni în râs.

— O mică petrecere, atunci. Păi, eşti bine-venită la Lynscombe, Eliza. În orice circumstanţe. Ajunşi la prima

treaptă, se opri. Ştii?

Nu adăugă cuvintele „despre soţia mea”. Putu să vadă după expresia ei că nu era nevoie să o facă.

— Lady Estley a fost destul de amabilă încât să îmi împărtăşească şocanta descoperire. Trei ani petrecuţi în ascunzătoare, făcând Dumnezeu ştie ce cu Dumnezeu ştie cine, un copil născut între timp…

Se întrerupse cutremurându-se teatral.

— Ai grijă, Eliza, o avertiză el. Prietenia lor îi îngăduia multe libertăţi, dar trebuia să înţeleagă cum stăteau lucrurile acum. Vorbeşti despre Lady Fairfax.

— *Lady Fairfax,* repetă ea. Să nu îmi spui că ai ajuns să ţii la fiica acelui negustor, care ţi-a devenit soţie? După tot ce a făcut? Vai, chiar înainte ca primul scandal să se iţte, mi-ai jurat că nu vei putea vreodată.

— Pevensey nu este deloc… începu el.

Dar slabul lui protest fu întrerupt de scrutătorii ei ochi verzi, în timp ce îi studia expresia, propria ei expresie se modifică uşurel, însă, înainte să apuce să o descifreze, ea îşi revenise şi ceva asemănător unui zâmbet îi curbă delicat buzele.

— Aparent, mai bine îmi aminteam că promisiunile sunt asemenea crustei unei plăcinte. Foarte fragile.

În capul scărilor, Jarrell deschise uşa ca la un semn.

— Bună dimineaţa, domnule. Doamnă, spuse acesta, invitându-i să intre cu o plecăciune. I-am dus pe ceilalţi oaspeţi în camera de primire verde.

— Oaspeţi?

Cuvântul răsună în holul gol. Majordomul îşi plecă din nou capul.

— Domnul şi doamna Richard Pevensey au sosit în urmă cu nicio jumătate de oră, milord.

Capitolul 19

Sarah urcă iute larga scară centrală până la primul

etaj. Dacă nu ar fi fost deja buimacă în urma ciudatei întâlniri de pe faleză, cu siguranţă anunţul majordomului ar fi zăpăcit-o. Se opri doar cât să îi îngăduie unui lacheu să deschidă uşile duble, apoi intră în marea şi impresionanta încăpere din spatele lor.

Înaintea unui cămin de marmură impunător aflat în mijlocul unei elegante încăperi verzi stătea un cuplu de vârstă mijlocie, în haine de călătorie. Se luară de mâini şi se întoarseră deodată către zgomotul făcut de ea când intră.

Femeia fu cea care înaintă prima, cu părul castaniu brăzdat cu cenuşiu, aşa cum nu fusese cu trei ani în urmă.

— Sarah? şopti aceasta, întinzând timid o mână către fiica ei.

— Ah, mamă.

Sarah îşi împleti degetele cu ale ei şi îşi trase mama până la cea mai apropiată canapea, temându-se că picioarele nu aveau să o ţină.

Oftând uşor, mama ţinu în poală mâinile lor împreunate şi le mângâie absentă pe ale lui Sarah, ochii ei cercetând chipul fiicei sale ca şi cum încerca să se asigure că aceasta nu era vreo nălucă.

În stilul lui energetic caracteristic, tatăl ei se plimba de colo-colo, mersul lui făcând draperiile să se mişte.

— Şi unde te-ai ascuns în tot timpul acesta, fata mea? o mustră.

— Am trăit într-un sat pescăresc de pe coasta nordică a Devonshire-ului.

— Atât de aproape? şopti mama ei.

Ochii lui Sarah se închiseră, de parcă încă simţeau încordarea de a privi peste ape, în căutarea unei licăriri a Bristolului în ceaţa orizontului.

— Atât de aproape. Când fu mai liniştită, îl privi din nou în ochi pe tatăl său. Le-am spus oamenilor de acolo că eram văduvă, explică ea, trăgând de fustă.

— Din ce ai trăit?

Mamei sale i se tăie răsuflarea.

— Am dat lecţii de pian unor copii din sat, răspunse Sarah, ridicând bărbia în timp ce vorbea, refuzând să fie

obiectul milei. Nu era mare lucru, dar am fost foarte chibzuită cu banii câştigaţi. Am stat în gazdă la văduva unui pescar. Am trăit simplu. M-am descurcat.

Tatăl ei se opri.

— Asta este foarte bine, draga mea, dar, serios, trei ani? Vocea îi sună aspru din cauza supărării. Nu înţeleg cum de ai putut să îţi laşi mama să se îngrijoreze astfel. Ştii care este starea sănătăţii ei.

— Da, recunoscu Sarah.

Sănătatea mamei fusese o sursă de îngrijorare de când îşi amintea Sarah, deşi nicio boală nu fusese vreodată specificată. Chiar şi acum, se gândi că mama ei nu arăta chiar atât de rău pe cât ar fi putut – obosită de călătorie, desigur, şi mai bătrână, dar nu tocmai bolnavă.

— Iartă-mă, tată. Am crezut că e mai bine să plec – că asta v-ar feri de durere şi de scandal.

Tatăl ei o privi neîncrezător.

— Totuşi, să ne laşi să credem că ai murit…?

Sarah simţi o tresărire de vină, dar o alungă. Ea hotărâse să plece, da. Dar fusese îndemnată să o facă.

— Îmi pare rău că aţi suferit, îmi pare rău că v-aţi făcut degeaba griji pentru mine. Dar poate că, dacă aş fi văzut măcar o urmă din acea îngrijorare în noaptea balului de nuntă, nu aş fi simţit că trebuia să plec.

Mama îşi retrase mâna, iar tatăl spuse cu reproş:

— Ce am fi putut noi face?

Ea era obişnuită să se gândească la mama ei ca fiind uşor intimidată. La urma urmei, tatăl era un bărbat voinic – înalt, cu pieptul mare, cu o voce pe măsură şi, în ciuda eforturilor croitorului său de a netezi acele asprimi ale clasei de negustor, acestea insistau să iasă la suprafaţă. Mama făcea rareori ceva care să atragă mânia acestuia. Cu siguranţă Sarah nu se gândise niciodată la tatăl ei ca fiind slab.

Până acum.

Când se uită la el, Sarah nu putu să vadă decât sentimentul lui greşit de inferioritate faţă de bărbaţii ca marchizul de Estley.

— Aţi fi putut să credeţi în mine. Aţi fi putut să îmi luaţi apărarea, zise ea încet.

— Am crezut că erai moartă, îi reaminti tatăl ei.

Mama oftă tăcută şi îşi ridică batista – o batistă cu marginile negre, observă Sarah cu o strângere de inimă – la un ochi. Tatăl păşi alături de soţia lui şi o bătu uşurel pe umăr, ca un fel de mustrare tăcută a fiicei lui.

— Dar înainte de asta? se avântă Sarah, înghiţindu-şi compasiunea – compasiunea pe care nimeni nu părea dornic să i-o acorde ei. Chiar aţi crezut că am furat safirele?

— Colierul acela vechi? Sigur că nu. Tatăl ei părea uimit. Cine ar fi putut crede un asemenea lucru? Dar părea foarte probabil să fi fost amăgită de cel care l-a furat.

Mama încuviinţă grav din cap.

— Situaţia cu ofiţerul acela arăta foarte rău. Oricine poate fi iertat pentru că a crezut că tu – că tu şi el – aţi…

Roşi şi îşi feri privirea.

— Cum ai putut să crezi aşa ceva despre mine? şopti Sarah. Niciunul dintre ei nu răspunse. Ei bine, *nu* am făcut-o, afirmă ea, cu demnitate. Dar a fost foarte limpede pentru mine faptul că toată lumea a crezut opusul. Aşa că am plecat.

Sarah aşteptă. Cu siguranţă mai erau şi alte vorbe de spus după atâţia ani. Dar, pentru o perioadă de timp îndelungă şi dureroasă, niciuna nu păru să vină. În cele din urmă, mama ei se ridică şi se plimbă prin încăpere, studiindu-i aspectul.

— Toate astea sunt în trecut, spuse ea în cele din urmă, cu ceea ce putea fi descris doar ca un sentiment de uşurare, ca şi cum o ordine perturbată mult timp fusese, în sfârşit, restabilită. Acum, te-ai întors, Sarah. Eşti acolo unde mi te-am imaginat întotdeauna: stăpâna moşiei unui nobil. Vicontesa Fairfax.

— Da, visul meu s-a adeverit, aprobă ea, străduindu-se să ţină nota sarcastică departe de glasul ei. Într-un fel.

— Ce vrei să spui cu „într-un fel”? întrebă tatăl ei.

— Lord Fairfax intenţionează ca în curând să se întoarcă să trăiască în Londra. Singur.

Mama ei se dădu înapoi. Tatăl ei se încruntă.

— Prostii.

— Vă asigur, aşa este.

— După ce am văzut cum stau lucrurile aici, draga mea, îndrăznesc să spun că a descoperit că nu îşi poate permite aşa ceva.

Sarah nu avea nici cea mai mică idee cât ar fi costat să întreţină două gospodării separate.

— Cu siguranţă familia lui nu a cheltuit întreaga mea zestre, le aminti ea.

— Zestrea ta?

Buzele tatălui ei zvâcniră într-un surâs.

— Da. Treizeci de mii de lire ar trebui să…

— Vai, da, îndrăznesc să cred că da, întrerupse el. Asta dacă Lord Fairfax ar fi avut mai mult decât *promisiunea* acelor treizeci de mii de lire.

— Ce vrei să spui, tată? Pulsul i-o luă razna. Soţul meu nu a primit zestrea mea când ne-am căsătorit?

— Ar fi primit-o dacă mama ta nu ar fi avut o sclipire de geniu exact când avocaţii mei schiţau aranjamentele.

Mama ei, care traversase încăperea ca să examineze nişte nimicuri de pe un raft aflat într-un colţ, zâmbi fără să ridice privirea.

De câte ori nu o rugase pe mama ei să intervină când tatăl ei se încăpăţânase în legătură cu planul lui de a asigura un titlu pentru fiica sa? Acum, se părea că ea fusese întotdeauna de acord să o mărite pe Sarah.

— Ce ai făcut, mamă?

Mama puse la loc obiectul din porţelan şi se întoarse din nou lângă Sarah.

— Ştiam că îţi era teamă de această căsătorie, draga mea. Aşa că am făcut ce am putut ca să încurajez afecţiunea soţului tău – să mă asigur că nu aveai să fii dată la o parte.

Sarah îşi arătă nedumerirea printr-o încruntare.

— Pur şi simplu, am sugerat ca banii să fie daţi pe durata mai multor ani, nu toţi odată – cu condiţia că aveau plăţile să continue atâta vreme cât tu şi soţul tău locuiaţi

sub acelaşi acoperiş.

„Nu”. Sarah formă cuvântul, dar niciun sunet nu ieşi de pe buzele ei.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să fiu mai explicită. Mama ei făcu semn către ferestre şi către peisajul rural de dincolo de ele. Cu siguranţă, nu doream ca tu să fii închisă în mijlocul pustietăţii.

— Lord Fairfax ştia de această… clauză?

Sarah forţă vorbele să iasă de pe buzele dintr-odată uscate. Asta ar explica, desigur, de ce el găsise că era prudent să o împiedice să cadă şi să moară.

Tatăl ei ridică din umeri.

— Nu pot spune ce ştia când v-aţi căsătorit. Părea destul de grăbit să semneze. Dar Lord Estley m-a asigurat în scrisoarea sa că fiul lui avea să fie făcut să înţeleagă implicaţiile aranjamentului.

— Sunt sigură că îşi dă seama că nu îşi poate permite să se separe acum de tine, dragă, în ciuda oricăror… erori de judecată din partea ta, o linişti mama sa.

Până în clipa aceea, Sarah nu îşi dăduse seama că o parte din ea, în adâncul ei, visase încă – visase la o rezolvare de poveste a dilemei cu care se confrunta, una în care soţul ei îi recunoştea valoarea şi reconfirma legătura dintre ei.

Până în clipa aceea, nu înţelesese pe deplin de ce minţile înţelepte sfătuiau adesea: „Ai grijă ce îţi doreşti”.

Oare cele câteva zile pe care le petrecuse acum cu soţul ei aveau să conteze cumva sau trebuia ca mai întâi să se revanşeze pentru cele aproape o mie petrecute departe? Nu avea nici cea mai mică idee care era formula folosită pentru astfel de calcule.

Din fericire, o bătaie în uşă o opri pe Sarah din nevoia de a găsi un răspuns.

— Intră! strigă, întrebându-se cât de multe fuseseră auzite dincolo de uşă din discuţia ei cu părinţii – şi de către cine.

Emily Dawlish intră în încăpere şi privi în jur nesigură, înainte de a o descoperi pe Sarah pe canapea, apoi făcu o

reverenţă întârziată.

— Domnul Jarrell a venit şi a spus că au sosit oaspeţi care poate ar dori să o vadă pe Rissa.

Emily duse o mână în spatele fustelor şi trase fata în faţă. Clarissa se agăţă cu o mână de Emily şi şi-o răsuci pe cealaltă în şorţuleţ.

— Mamă?

Sarah se lăsă în genunchi şi deschise braţele.

— Sunt chiar aici, drăguţo.

Clarissa alergă la ea cu un chicot plin de veselie.

— Şi aici sunt nişte oameni pe care nu îi cunoşti încă. Aceasta, zise, eliberând un braţ din îmbrăţişarea Clarissei pentru a face un semn în spatele ei, este bunica ta. Iar acest gentleman este bunicul tău. Simţi capul Clarissei ridicându-se din locul în care se odihnea pe umărul ei. Strângându-şi fiica în braţe, Sarah se ridică şi se întoarse cu faţa către părinţii ei. V-o prezint pe Lady Clarissa Sutliffe.

Clarissa se răsuci ca să poată studia chipurile necunoscute.

Mama lui Sarah întinse degete tremurânde ca să dea la o parte o buclă din părul castaniu-auriu al Clarissei.

— Vai, Sarah, şopti ea.

— Măi să fie!

Pieptul tatălui ei se umflă, bărbatul nemaiavând ochi decât pentru nepoata lui.

— Măi să fie, spuse el din nou.

Clarissa păru să vadă o oportunitate în admiraţia făţişă a acestuia.

— Adus cadou? întrebă ea, întorcându-şi ochii violeţi mari către el.

Sarah începu să clatine din cap a mustrare, dar tatăl ei nu făcu decât să chicotească.

— Ce spui? Un cadou pentru tine, micuţo? Regret să spun că nu m-am gândit să… Dar scăparea aceasta va fi corectată mâine-dimineaţă la prima oră!

Un zâmbet timid arcui buzele Clarissei.

— O duc înapoi în camera copiilor, doamnă? întrebă Emily, păşind în faţă.

— Da, Emily, te rog, aprobă Sarah. Voi urca de îndată ce terminăm aici.

Privirea iubitoare a tatălui lui Sarah o urmări pe Clarissa până la uşă.

— Păcat, totuşi, că nu este băiat. Oftă când uşa se închise în urma lor.

— Deloc, insistă mama lui Sarah. O fată este o binecuvântare.

Sarah se întoarse, ceva din tonul mamei sale făcând ca acele cuvinte să sune suspicios.

— Nu te contrazic, mamă, dar există vreun motiv special…?

Părinţii ei făcură un schimb de priviri.

— I-am promis lui Estley alte zece mii la naşterea unui fiu, explică tatăl ei, părând oarecum necăjit de propria şiretenie.

Sarah se prăbuşi pe canapea, iar mama ei ocupă din nou locul de lângă ea.

— Da, aprobă ea, şi, dacă Clarissa ar fi fost băiat, poate că ar fi existat… întrebări. Acum, ţi s-a dat o altă şansă, Sarah. El va dori un moştenitor. Se aplecă pentru a atinge obrazul fiicei sale cu un sărut rece şi sec şi şopti: Ai doar grijă ca, de data aceasta, să nu rămâi însărcinată atât de repede. Aminteşte-ţi, dragă, un gentleman nu se aşteaptă niciodată ca o lady să fie nerăbdătoare să intre în patul conjugal. Cu cât trebuie să aştepte mai mult un fiu, cu atât ai mai mult timp să îl legi.

Sarah se dădu înapoi la auzul sfatului nedorit şi începu să îşi pliseze fustele, încercând să îşi distragă atenţia de la amintirea atingerii lui St. John. De la căldura trupului acestuia când îl dezmierdase pe al ei.

De la răcoarea patului când el îl părăsea – o părăsea – în momentul în care actul era gata.

Amintindu-şi de discuţia lor de pe marginea stâncii, înţelese, în sfârşit, ce încercase el să îi spună cu acele cuvinte tăioase despre culcatul cu o moştenitoare. Fiindcă experienţele din Indiile de Vest treziseră în el nevoia de a-şi face datoria, el se hotărâse să se întoarcă la Lynscombe, în

ciuda durerii pe care era evident că întoarcerea i-o provoca. De dragul căminului său şi al oamenilor de acolo, avea să facă sacrificiile necesare.

Începând cu ea.

O căsătorie din iubire? Cu ani în urmă, se complăcuse într-o fantezie prostească. Fusese o copilă.

Acum, avea un copil.

Dacă ar fi fost liberă să acţioneze doar pentru ea însăşi, ar fi putut să refuze să fie mielul lui de sacrificiu. Dar, de dragul Clarissei, era nevoită să accepte această căsătorie. Şi tot ce venea odată cu ea.

— Serios, Sarah, zise mama ei şi oftă cu o clătinare teatrală de dispreţ, întinzând mâna să oprească degetele neliniştite ale lui Sarah. Negrul nu ţi se potriveşte deloc. Când vei trimite următoarea plată lui Fairfax, Richard, include ceva în plus pentru hainele fiicei tale. Să sperăm că satul are o croitoreasă acceptabilă. Dar materialele trebuie să vină de la oraş, cred…

Ce ar spune mama ei dacă ar şti ce se întâmplase cu ultimele rochii fine pe care banii tatălui ei le cumpărase?

Sarah deschise gura să protesteze, dar mama ei nu făcu decât să îi strângă mâinile mai ferm.

— Nu spune nu, dragă. Îi meriţi.

Obligându-şi buzele deschise să ia forma a ceea ce spera ea să treacă drept zâmbet, îşi înghiţi răspunsul.

„Încă nu. Dar în curând”.

Capitolul 20

Deşi Eliza îl avertizase în legătură cu planul mamei sale vitrege pentru o seară cu nobilimea din vecinătate, lui St. John nu îi venise să creadă că un astfel de eveniment urma să aibă într-adevăr loc până când nu se trezi cu o încăpere plină de oaspeţi.

Când intră în salonul de iarnă – numit astfel după o serie de peisaje cu fiecare anotimp care umplea cei patru

pereţi, dintre care cel mai mare înfăţişa conacul Lynscombe în timpul cel mai întunecat al anului –, ochii lui cercetară iute încăperea, în căutarea unor chipuri familiare. Tatăl lui şi Lord Harrington jucau cărţi cu alte două persoane. Eliza şi mama lui vitregă stăteau de vorbă în partea îndepărtată a încăperii, la distanţă de jucătorii de cărţi.

Pe canapeaua de lângă perete, Sarah şedea între părinţii ei, cei trei formând o fortificaţie împotriva intruşilor mai puternică decât reuşise vreodată St. John să construiască. Dorea să meargă la ea, dar, înainte să îşi poată convinge picioarele să se mişte în direcţia ei, un alt chip – acesta înrămat de o perucă cenuşie cârlionţată – se înseră în raza lui vizuală.

— Iată-te, băiete, spuse bărbatul în vârstă. Ce minunat este să te vedem din nou acasă!

— Doctore Quiller? spuse St. John, invocând dintr-un colţ îndepărtat al memoriei sale numele pastorului satului. Nu am crezut că mă va recunoaşte cineva după ce am fost plecat atâta vreme. Cât mă bucur să aflu că sunteţi încă aici!

Doctorul Quiller izbucni în râs.

— Încă aici? Unde altundeva m-aş duce?

Ruşinat, St. John deschise gura să încerce să explice, dar bătrânul clătină din cap.

— Nu te mai gândi la asta, băiete. Dar nu eram chiar atât de bătrân cum trebuie să îţi fi părut pe vremuri, când m-ai cunoscut. Îţi aminteşti de doamna Quiller, sper, spuse el, întorcându-se din nou către masă.

— Lord Fairfax, zise soţia pastorului, cu un zâmbet cald.

— Judecătorul Abernathy, continuă doctorul Quiller, făcând semn către un domn corpolent, care îşi plecă uşor capul.

St. John recunoscu numele prosperului fermier care stăpânea o suprafaţă de pământ destul de bună şi care despărţea Wyldewood de Lynscombe.

— Şi diaconul meu, Charles Pickard, adăugă doctorul Quiller, arătând spre cel de-al patrulea scaun.

Dar acesta era gol, căci ocupantul lui profitase de întrerupere pentru a fugi în partea cealaltă a încăperii.

St. John întrebă:

— Doriţi să îmi cunoaşteţi soţia, domnule?

Poate că prezenţa unui om al bisericii avea să îi netezească calea.

— Stimabilul dumitale tată a avut amabilitatea de a face prezentările, băiete. Dar voi…

— Poftim? întrebă doamna Quiller, făcându-şi palma căuş la ureche.

— Doamna Fairfax, explică pastorul, mai tare.

— O, da. Încuviinţă din cap cu ardoare. Încântătoare fată. Nici măcar nu ştiam că v-aţi luat mireasă, Lord Fairfax! exclamă ea. Şi se pare că a trecut ceva timp, după cum se aude.

— Ar fi fost de aşteptat că nunta dumitale să fi fost o ocazie pentru ca familia să facă o vizită în sat, milord, fu de părere domnul Abernathy, încruntându-se.

— Eu… începu St. John, căutând o scuză.

Dar doctorul Quiller îl salvă.

— Permite-mi să fac câţiva paşi cu tine şi să ţi-l prezint pe diaconul meu. Dacă nu aş şti mai bine, l-aş bănui pe Charley că încearcă să o dea gata pe minunata dumitale soţie, îl tachină el, dându-i lui St. John un ghiont cu cotul.

Acesta privi în direcţia indicată de pastor, care îi făcu cu ochiul. Domnul Pevensey se ridicase şi oferise locul său diaconului, care vorbea însufleţit cu Sarah. Ea zâmbea şi aproba din cap entuziasmată, în timp ce mama ei şedea dreaptă ca o prăjină, cu dezaprobarea evidentă în fiecare linie de pe trăsăturile ei.

— Dar, Arthur, mâna ta? îi reaminti soţia lui, făcând semn către jocul de cărţi abandonat.

El râse relaxat.

— Vin imediat.

St. John înclină capul către ceilalţi aflaţi la masă şi îi făcu semn doctorului Quiller să o ia înainte.

— Mă bucur foarte mult că vom avea din nou familia aici. Atât de mult timp, atât de mult… Dar toate acestea se

vor schimba acum, spuse doctorul Quiller în timp ce mergeau, plin de încredere. Apoi, se apropie şi îşi coborî glasul: Ştiu că a fost dureros pentru tatăl tău să se întoarcă de-a lungul anilor şi să vadă cum merg lucrurile.

St. John aproape se împiedică.

— Tatăl meu a fost aici? Nu de curând, nu?

— Ah, nu chiar atât de recent, bănuiesc. Pastorul păru să se gândească. Să spunem, şase luni, poate. Nu vine des, nici nu stă mult timp. De aia şi ştiu că îl doare să vadă locul acesta. Dar acum, toate astea se vor schimba, repetă el. Nu-i aşa, băiete?

Ajunseră la locul în care şedeau Sarah, doamna Pevensey şi diaconul, cruţându-l pe St. John de la obligaţia de a da un răspuns.

— Domnul Charles Pickard, milord.

Tânărul cu păr negru se ridicase şi acum făcu o plecăciune.

— Lord Fairfax. O plăcere.

— Pickard. Doamnă Pevensey.

St. John răspunse plecăciunii şi apoi îi oferi o alta soacrei sale, care se ridică şi făcu o reverenţă fără să îşi relaxeze vreun pic postura.

— L-ai cunoscut pe doctorul Quiller, înţeleg, îi spuse lui Sarah, care se ridicase şi ea. Bănuiesc că ţi-a spus că mi-a fost cândva tutore.

Nu ştia de ce se simţea mereu obligat ca în prezenţa ei să activeze amintirile copilăriei lui de la Lynscombe.

— Mi-a spus. Ce plăcere trebuie să fie să îţi vezi un fost elev aşa mare, zise ea, zâmbindu-i cu blândeţe bătrânului. Îmi amintesc de propriii mei instructori cu drag, dar cred că ei se întreabă adesea dacă am reuşit să stăpânesc lucrurile pe care eu fost atât de dornici să mi le predea.

— Aşa sunt profesorii, Lady Fairfax, răspunse doctorul Quiller cu un râs cu subînţeles. Dar cel puţin avem consolarea de a şti că întotdeauna va fi o nouă generaţie de elevi de care să avem grijă.

— Vorbind despre… începu domnul Pickard.

— Ascultă, băiete, îl mustră doctorul Quiller pe diaconul său, vom avea timp pentru asta mai târziu.

— Domnul Pickard tocmai îmi spunea despre speranţa dumnealui de a înfiinţa o şcoală în sat, explică Sarah.

— Nimic complicat, milord, îl asigură Pickard. Nu am vreo speranţă nebunească de a-i transforma pe fiii şi fiicele pescarilor în cărturari. Doar să ştie să citească şi să scrie, aritmetică şi poate principii de bază ale economiei casnice.

— Bănuiesc că asta sună destul de extrem? zise Sarah, aruncându-i lui St. John o privire nesigură.

Extrem? Cu siguranţă, mulţi ar spune asta. Dar, văzând scânteia de entuziasm din ochii lui Sarah, îşi lăsă la o parte ezitarea.

— Mie mi se pare un plan destul de rezonabil, genul pe care proprietarii de pământ responsabili l-ar putea pune în acţiune în multe sate din Anglia.

— Ar merge mai bine sub mâna călăuzitoare a unei lady, insinuă Pickard.

— Şi, din păcate, doamna Quiller nu se bucură de sănătatea necesară pentru a se implica, adăugă pastorul.

St. John încuviinţă din cap înţelegător.

— Poate o puteţi convinge pe Lady Fairfax să îşi acorde timpul acestei cauze.

— Aş fi onorată să ajut, domnule Pickard, spuse ea privind chiorâş către St. John.

Deşi părea aproape imposibil, doamna Pevensey se îmbătoşă şi mai mult la auzul vorbelor fiicei sale şi declară:

— Este puţin probabil ca Lord Estley să fie de acord.

— Îi voi vorbi eu, spuse St. John.

Imediat, îşi dori să îşi fi putut retrage cuvintele. Cât trebuia să ofere, când nici măcar nu era sigur ce avea să accepte Sarah?

Mulţumit, diaconul îi permise doctorului Quiller să îl conducă înapoi la jocul de cărţi, deşi St. John putea să jure că tânărul mormăise printre dinţi ceva legat de faptul că doamna Quiller era isteaţă. Doamna Pevensey se relaxă destul cât să se alăture soţului ei în contemplarea priveliştii conacului Lynscombe primăvara, aflată pe cel mai apropiat

perete.

Lăsat singur în compania soţiei sale, St. John nu ştia care ar fi trebuit să fie următoarea lui mişcare. Jarrell îl informase că familia Pevensey petrecuse cea mai mare parte a zilei încuiată cu fiica lor. Fără îndoială că Pevensey îi spusese ori îi reamintise de termenii aranjamentului căsătoriei ei. Dacă St. John îi spunea acum că dorea să rămână cu ea, ea avea să presupună că o făcea pentru bani. Ori de dragul moşiei Lynscombe. Şi nu s-ar fi înşelat în întregime.

Dar nici nu ar fi avut pe deplin dreptate.

Aşadar, nu spuse absolut nimic. Oferindu-i braţul, merseră împreună în tăcere şi îi salutară pe ceilalţi oaspeţi şi pe tatăl lui.

Nu îi venea să creadă ce spusese doctorul Quiller despre vizitele regulate ale tatălui său la Lynscombe. Până cu o zi în urmă, ar fi fost mai tentat să îşi imagineze că omul bisericii minţise decât să creadă că tatăl lui era capabil să arate un asemenea ataşament faţă de acest loc.

Dar poate că fusese vinovat doar de atribuirea propriilor eşecuri unei alte persoane.

Când ajunseră la cea de a doua masă de jocuri de cărţi, domnii se ridicară pentru o altă rundă de prezentări.

— Doamna Abernathy, spuse Lord Harrington, şi fiul său cel mai mare, Philip.

Tânărul roşi şi făcu o plecăciune stângace.

— Înţeleg că Fairfax a fost în Indiile de Vest pentru o perioadă destul de lungă, spuse doamna Abernathy, în timp ce trase cărţile către ea. Nu ştiam că familia dumitale avea afaceri acolo. Ai călătorit cu el, Lady Fairfax?

— Nu.

Răspunsul păru să o mulţumească pe doamna Abernathy pentru moment.

— Nu pot să spun că te învinovăţesc. Atunci, ai rămas în Londra cât a fost dumnealui plecat?

— Eu… Eu am fost în vestul Angliei, răspunse Sarah.

— Cu părinţii dumitale.

Nu era o întrebare, şi nimeni din micul cerc nu păru

înclinat să corecteze presupunerea greşită a doamnei Abernathy.

— Ei bine, întoarcerea dumitale a stârnit un interes deloc nesemnificativ, Lady Fairfax, o asigură Lord Harrington. Sunt sigură că dumitale trebuie să îţi mulţumim pentru dorinţa neaşteptată a fiicei noastre de a veni în provincie. Îmi spune dintotdeauna că Wyldewood este plictisitor ca moartea.

— Vai, tată, îl mustră Eliza râzând, ridicându-se de pe locul ei şi venind către ei. Ştii că Lady Estley a insistat să o însoţesc.

St. John îşi aminti însă că mama lui vitregă descrisese lucrurile fix pe dos.

— Serios, ce altceva aş fi putut face? şuieră insistent mama lui vitregă din colţul îndepărtat. Nu suport să îmi petrec singură ziua şi ştiam că voi fi abandonată de soţul meu din clipa în care aveam să sosim.

— Poate că domnişoara Harrington aşteaptă cu nerăbdare balul de mâine-seară, sugeră judecătorul Abernathy de la cealaltă masă, aruncându-şi cărţile în timp ce vorbea. Sunt sigur că se găseşte pe aici măcar un tânăr necăsătorit care ar dori să danseze cu dumneaei.

Simţindu-se vizat, tânărul Abernathy cel cu faţa pătată chiţăi uşor, alarmat.

— Un bal? murmură Eliza. Ce palpitant!

— În realitate, mai degrabă o seară dansantă, corectă soţia judecătorului în timp ce trase o carte din mână şi o aşeză pe masă. În sala cea mare de la Red Lion. Pentru a sărbători recolta, ştiţi.

— Dansul recoltei, repetă tatăl lui St. John, părând gânditor. Se ţinea aici, la conac, când eram mic. Poate că anul viitor va începe din nou, sugeră, aruncând o privire către fiul său.

— *Aici,* milord? repetă alarmată mama vitregă a lui St. John. Serios, pe cine ai putea invita în afara celor prezenţi acum?

— Cu siguranţă, doamnă, cercul nostru de cunoştinţe, chiar şi în provincie, este ceva mai larg, comentă tatăl lui

ridicând dintr-o sprânceană.

— De cunoştinţe, da. Dar trebuie să fii atent cu invitaţiile la Lynscombe, care implică un grad de intimitate cu familia mai ridicat.

Doamna Abernathy, care trebuie să îşi fi recunoscut locul la marginea lăudatului cerc al mamei lui vitrege, nu păru să ştie dacă să aprobe sau să clatine din cap. Gura Elizei se ridică într-o expresie de amuzament care nu era tocmai un zâmbet.

Doctorul Quiller sugeră câteva familii, dar numele fură întâmpinate cu strâmbături de buze.

— Da, da. Sunt sigură că, în felul lor, sunt oameni foarte buni, admise mama lui vitregă, dar nu pot să îmi imaginez că s-ar simţi în largul lor în sala de bal de aici.

— Un bal al recoltei ar trebui ţinut acolo unde toţi cei care au avut vreo implicare în recoltă să se simtă bine-veniţi. Sarah vorbise atât de încet, încât, la început, nimeni nu păru să îşi dea seama de unde veniseră vorbele. Toţi ochii se întoarseră asupra ei. Dar nu ar fi posibil ca unii dintre membrii familiei să participe la balul din sat? continuă ea. Ca un gest de bunăvoinţă?

O linişte răsunătoare întâmpină sugestia. Ochii mamei lui vitrege erau largi din cauza şocului. Eliza înghiţi un zâmbet de dispreţ înainte de a arunca o privire de scepticism compătimitor către el. Restul oaspeţilor părură să fi căpătat un interes subit faţă de evantaiul de cărţi din faţa lor ori faţă de modelul covorului turcesc de la picioarele lor.

După un moment, tatăl lui spuse:

— Sunt intrigat, Lady Fairfax. Continuă!

— A vorbit fără să gândească, milord, interveni domnul Pevensey, înaintând. Îşi aminteşte cum se zbenguia la dansurile de Crăciun pe care la ţin pentru angajaţii mei, atâta tot.

„Nu”, dorea St. John să spună. Era sigur că Sarah se gândea la Haverhythe, la festival şi la propriile lui cuvinte despre cum dansul ar trebui ţinut acolo unde cu toţii s-ar simţi bine. Era însă mai puţin sigur de ceea ce trebuia să

înţeleagă din acea legătură. Îşi amintea ea, oare, şi despre conversaţia lor legată de obligaţiile unui proprietar de pământ faţă de arendaşii lui? După ceea ce văzuse, cu siguranţă nu mai putea fi destul de naivă încât să îşi imagineze că o apariţie la un dans sătesc avea să compenseze ani de zile de neglijenţă.

Doamna Pevensey se grăbi să susţină opinia soţului său:

— Nu este genul de amuzament care să fie obişnuit familiei dumneavoastră. Sarah trebuie să înveţe să nu fie atât de îndrăzneaţă cu opiniile ei, spuse ea cu o încruntare mustrătoare adresată fiicei sale.

Tatăl lui continuă să o privească pe Sarah cu ceea ce părea curiozitate un moment îndelungat şi tăcut înainte de a spune:

— Găsesc că este o sugestie excelentă, Lady Fairfax. Vom merge cu toţii, declară cu glasul acela care nu suporta vreo împotrivire.

Pentru o clipă, cu toţii rămaseră într-o tăcere împietrită.

Sarah îşi eliberă mâna şi zâmbi liniştit în sinea sa, în timp ce merse să examineze peisajul dezolant de iarnă care aproape umplea un perete.

Ştia că dansul era un lucru mărunt, mai ales în comparaţie cu o şcoală. Dar ambele reprezentau schimbări necesare dacă lucrurile din Lynscombe aveau să se îmbunătăţească. Poate că familia Sutliffe îşi imagina că zestrea ei era tot ce trebuia pentru a repara ceea ce fusese pierdut prin neglijarea de generaţii. Din experienţa ei însă, era nevoie de ceva în plus.

„Un strop de preocupare reală faţă de oamenii în cauză”, cum îi spusese odată lui St. John.

Cu alte cuvinte… *iubire.*

Suferind încă după ce plecase departe de Haverhythe şi de oamenii lui, nu ştia dacă era sau nu gata să îşi deschidă din nou inima. Cu timpul însă, putea învăţa să iubească locul acesta. Poate că şi St. John avea să o facă.

Nu era tocmai căsătoria din dragoste la care visase

cândva, un vis pentru a cărui moarte petrecuse cea mai mare parte a zilei jelind din nou.

Dar era o viaţă în care se putea simţi împlinită – poate chiar fericită, uneori.

Într-o lume în care atât de mulţi aveau atât de puţin, putea cu adevărat să ceară mai mult?

Şi urma să aibă o şcoală! Fusese cea mai mare dorinţă a ei să facă una în Haverhythe, dar o dorinţă mult prea mare pentru mijloacele limitate ale *doamnei* Fairfax. Însă, ca *Lady* Fairfax, era ceva ce nu putea face? O căsătorie ca asta putea avea avantajele ei, până la urmă, îşi imagină capete micuţe aplecate peste lecţii. Lecţii practice, desigur. Dar avea să se asigure că în planul de învăţământ avea să existe spaţiu pentru muzică…

În spatele ei, în încăpere începură din nou să se audă frânturi de conversaţie. Jocul de cărţi se încheie şi grupurile se destrămară, aşteptând cu toţii anunţul că masa era servită. Lord Estley, Lord Harrington, judecătorul Abernathy şi doctorul Quiller se adunară în unul din capetele încăperii, ca să discute despre distracţiile locale; atât St. John, cât şi tatăl ei stăteau lângă ei, dar niciunul din cei doi nu participă la conversaţie, nici nu începu una proprie. Mai aproape de foc, tânărul Philip Abernathy îi împuia urechile bietului domn Pickard.

Doamnele se adunară lângă locul în care stătea ea, în partea încăperii opusă celei în care se aflau domnii. Invocând o durere de cap dată de oboseala călătoriei, mama ei hotărâse să se retragă.

Lady Estley, care nu se mişcase din culcuşul ei confortabil, o trase pe Eliza alături de ea, jos, pe canapeaua din păr de cal, lată cât pentru două persoane.

— Dulce, dragă? întrebă marchiza, oferindu-i o cutie de ananas zaharisit. Fairfax le-a adus din Antigua, adăugă când Eliza alese. Sunt delicioase. Îmi doresc să îmi fi adus un mic paj negru care să mi le servească. Mă încântă acele tuşe exotice.

Sarah îşi muşcă limba, pentru că o zări pe doamna Quiller apropiindu-se.

— Trebuie să recunosc, draga mea, am găsit foarte interesantă sugestia dumitale ca familia să participe în sat la balul recoltei, spuse soţia pastorului cu voce scăzută.

Sau, mai degrabă, cu o voce care, fără îndoială, intenţionase să fie una scăzută. Dar, după cum Sarah îşi dăduse treptat seama pe parcursul serii, doamna Quiller era cam surdă, motiv pentru care tentativa ei de şoaptă era uşor auzită de celelalte doamne.

Lady Estley inspiră cu un icnet sonor.

— „Interesantă”? Eu, una, nu îmi pot imagina ce ar fi putut să o inspire să sugereze ca familia principală a acestor locuri să danseze în sălile publice din sat.

— Dar trebuie să recunoaşteţi, doamnă, spuse Eliza, balurile la care participă Lady Fairfax sunt întotdeauna *interesante.* Profitând de expresiile uluite ale doamnei Abernathy şi doamnei Quiller, îşi scutură zahărul de pe degete şi se aplecă de parcă ar fi împărtăşit un secret. Timpul nu estompase părul colorat ca focul al femeii şi nici licărul răutăcios din ochi. Ştiţi, la ultimul bal la care a participat Lady Fairfax, purta faimoasele safire Sutliffe, şi acestea, pur şi simplu… au dispărut.

Doamnei Abernathy i se tăie răsuflarea.

— Sfinte Dumnezeule, Lady Fairfax! Ce s-a întâmplat cu ele?

Întorcându-şi spatele către tablou, Sarah îşi îndoi mâinile la spate, pentru ca nimeni să nu îi poată vedea degetele neliniştite frământându-se.

— Din nefericire, doamnă, nu ştiu. Lady Estley părea să fie sigură că au fost furate.

Eliza îi aruncă o privire lui Lady Estley.

— Zece la unu că încuietoarea s-a rupt şi pur şi simplu nu ai observat, zise doamna Quiller, dând încurajator din cap, spre marele amuzament al lui Lady Estley.

— Poate, admise Sarah. În momentul acela eram un pic…

— Distrasă? completă sec marchiza.

Amintindu-şi de paharul de vin gol şi de paşii ei împiedicaţi pe podeaua bibliotecii, Sarah simţi cum faţa îi

luă foc.

— Avem de gând spun *tulburată.*

— Tulburată? o luă în râs soacra ei.

— Dumneata, care tocmai îl cuceriseşi pe cel mai dorit burlac al lumii bune? Ce Dumnezeu ar fi putut să te tulbure? comentă Eliza.

Amintirile retrăite deseori îi înţepau conştiinţa ca un ac: vorbele şoptite ale Elizei la urechea soţului ei. Regretul evident al lui Lord Estley pentru că trebuia ca fiul lui să se însoare cu cineva atât de nedemn de el. Presupunerea lui Lady Estley că Sarah fusese prea bătută în cap ca să îşi dea seama că era dispreţuită de toţi cei din jurul ei.

De data aceasta însă, Sarah alungă aceste amintiri. Era ridicol să continue să fie obsedată de lucruri care se întâmplaseră cu atât de mult timp în urmă. Oare nu se întâmplase nimic altceva, important şi interesant, în ultimii trei ani?

Poate că aşa stăteau lucrurile pentru Eliza ori pentru Lady Estley dar, slavă Domnului, Sarah nu putea spune acelaşi lucru.

Petrecuse mult timp în ultimele câteva zile contemplând felul în care trecerea timpului îl schimbase pe soţul ei. Aproape uitase că o schimbase şi pe ea.

Dacă chiar avea să fie din nou *Lady* Fairfax – cu toate privilegiile şi toate sacrificiile pe care le presupunea rolul acesta –, avea să fie nevoită să aducă un strop din duritatea *doamnei* Fairfax.

— Ştii, domnişoară Harrington, declară ea ridicând din umeri, pur şi simplu nu îmi amintesc.

Eliza deschise gura, dar, înainte ca răspunsul ei să iasă, o altă voce interveni:

— Lady Fairfax?

Sarah se întoarse şi îl descoperi pe marchizul de Estley la cotul ei, oferindu-se să o conducă la masă. Ridicând bărbia şi zâmbindu-i Elizei, făcu o reverenţă şi îi acceptă braţul.

Capitolul 21

Muzica venea de la pianul din salonul alăturat dormitorului lui. O sonată de Mozart. Piesa se potrivea cu tonul vesel al instrumentului. I se potrivea şi celei care cânta, cu ritmurile ei precise şi tiparul complicat – complexitate uluitoare deghizată ca simplitate.

Aşa cum se mai întâmplase o dată, felul în care cânta Sarah îl atrase la uşă. Pentru un moment îndelungat, stătu şi ascultă înainte de a duce mâna la mânerul uşii, pentru a intra.

Imediat, muzica încetă.

— Milord, zise ea, îndepărtându-se de instrument şi ridicându-se, cu ochii ca argintul-viu ţâşnind către el. Nu mă aşteptam să te văd.

El citea când muzica începuse. Sau, mai degrabă, răsfoia leneş un teanc de romane pe care cineva le lăsase pe noptieră. De îndată ce masa luase sfârşit, Sarah plecase ca să vadă ce făcea Clarissa. El zăbovise – la un pahar de vin de Porto, discutând, folosind orice scuză pe care o putuse găsi. Orice care să îl împiedice să cedeze tentaţiei de a traversa singura cameră care îi separa acum şi să vină la ea în seara aceea.

Se părea însă că somnul îi ocolise pe amândoi. Iată-l stând în picioare în halat, iar ea îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte, cu picioarele goale şi părul despletit căzându-i în cascadă peste umeri.

Ea îşi ridică sfidător bărbia sub privirea lui.

— Deşi ar fi trebuit să ghicesc că zece mii de lire în plus te vor chema la datorie.

Datorie. În nopţile care urmaseră nunţii lor, aceasta îl dusese în patul ei.

Ceea ce simţea el acum nu era datorie.

Era dorinţă. O flacără care fusese aprinsă – reaprinsă – într-o căsuţă abandonată din Haverhythe. În ciuda

reputaţiei lui de a fi de gheaţă, ea îl lăsase arzând. Şi, dacă se gândea la acea noapte pentru încă o secundă, ea avea să vadă exact cât de mult o dorea.

— Nu, şopti el, stăvilind fără milă focul acela, şi totuşi neîndrăznind să se apropie.

Nu trebuia să se întâmple nimic între ei până când nu era sigur că, şi pentru ea, era mai mult decât o datorie.

— Am venit datorită muzicii. Mai cânţi o dată? întrebă. Pentru mine?

La început, i se păru că ea avea de gând să refuze. Dar, după o clipă, ea se întoarse la instrument şi începu o melodie necunoscută. Nu putea găsi cuvintele care să o descrie – nu era tocmai frumoasă. Ci impunătoare. Obsedantă. Schimbătoare ca valurile. Dintr-odată, îşi dădu seama că ea cânta muzica pe care o simţise locuind în Primrose Cottage, ritmurile oceanului aflat în imediata apropiere. Şi înţelese că trebuia să fie o compoziţie proprie.

Ce alte comori mai ascundea această femeie? Tânjea după cheia care le descuia pe toate.

Tot ce fusese nevoit să îşi imagineze în timp ce trăgea cu urechea din pragul casei familiei Norris putu acum să observe personal: ochii ei luminoşi deschişi, dar fără să vadă, fără să privească măcar o dată către clape, degete arcuite care nu se poticneau niciodată, curba graţioasă a încheieturilor mâinilor şi a gâtului, uşoara roşeaţă a obrazului, felul în care întregul ei trup devenise una cu muzica.

— Eşti o artistă, spuse el când ea se opri.

Mâinile ei căzură pe clape, şi notele amare răsunară în încăperea altfel liniştită.

— *Eu* sunt fiica unui negustor din Bristol, şopti, ridicând în sfârşit ochii ca să îl privească. Cu siguranţă nu ai uitat, milord. Cândva, conta destul de mult pentru tine.

— Conta. Lipsa de onestitate nu avea să îl ducă nicăieri acum, şi nu putea nega adevărul vorbelor ei. Ea fusese aleasă drept mireasa lui datorită banilor tatălui ei. Şi, deşi se plânsese amarnic că fusese nevoit să se căsătorească cu cineva atât de nedemn de el, o parte din el

fusese recunoscătoare pentru distanţa dintre ei. Îşi imaginase că ar fi fost mai uşor să se ţină deoparte. Să nu o dorească. Să nu ţină la ea. Totuşi, nu este *tot* ce contează pentru mine.

Cu un acces de râs lipsit de umor, ea îşi trecu degetele peste clape, făcând să răsune câteva note răzleţe.

— Nu, sigur că nu. Dar mai este şi problema că sunt o hoaţă de bijuterii.

Vorbele îl izbiră, făcându-l să înainteze. Chiar dacă îi era teamă de ceea ce simţea, aceasta nu era o scuză pentru a se purta ca un laş. Nu putea continua să îi îngăduie să ia asupra ei vina a ceea ce se întâmplase între ei cu atâţia ani în urmă.

— Un hoţ de bijuterii încununat de succes s-ar fi descurcat mai bine decât să poarte rochia aceea neagră ieftină.

Pe măsură ce implicaţia vorbelor lui coborî peste ea, Sarah împietri.

— Cu siguranţă nu te aştepţi să cred că ceva te-a convins de nevinovăţia mea.

Ezitând doar preţ de o clipă, el traversă încăperea până lângă ea.

— *Tu* m-ai convins.

Când ea refuză să îl privească în ochi, el îngenunche pe podea, lângă scăunelul pe care şedea ea.

— Şi Primrose Cottage. Doamna Potts şi domnul Beals. Lecţiile de pian ale lui Susan Kittery. O femeie vinovată nu ar fi făcut tot ce îi stătea în putinţă pentru a îmbunătăţi viaţa tuturor celor din jurul ei. „Ah, dacă s-ar uita la mine!” Ca să nu mai pomenim, desigur, de Clarissa.

Capul ei se întoarse brusc, iar ochii îi ţâşniră către ai lui.

— Ce este cu Clarissa?

— Seamănă foarte mult cu mama mea. Mi-am reamintit de asta când am văzut, aici, un portret vechi. Dar, chiar şi înainte de acel moment, se grăbi el să o asigure, am ştiut că este a mea. Îşi puse mâna sub mâna ei care stătea pe clape şi o întoarse uşor, ca să îi poată aşeza

palma pe pieptul lui. Am simţit-o aici. Doamne, Dumnezeule, cum cântase atât de frumos cu degete de gheaţă? Iartă-mă, Sarah, şopti el, acoperindu-i mâna cu a lui. Iartă-mă că atunci am crezut tot ce era mai rău despre tine. M-am înşelat.

— Am fugit…

— Eu sunt cel care a fugit, spuse el. Nu tu. Oricum au fost aceşti ultimi trei ani…

Degetele ei se strânseră în mătasea halatului lui, ca şi cum căutau căldură.

— Au fost meniţi să fie pedeapsa mea, cred.

— Da, admise el cu un zâmbet amar. Sunt sigur că mama mea vitregă te-ar fi crezut dacă ai fi insistat că măritişul cu mine era o pedeapsă suficientă. La încruntarea ei nedumerită, el îi aminti de propriile ei cuvinte. În noaptea aceea, pe chei. Când te-am întrebat dacă îţi fusese teamă să îţi înfrunţi pedeapsa. Ai spus că lucrul de care te temeai cel mai tare era să îţi trăieşti viaţa…

— …fără dragoste. Da, am spus asta, şopti ea, cu o notă de mirare în glas. Iar tu ţi-ai amintit.

— În orice caz, sper că traiul la Lynscombe nu va fi o pedeapsă pentru tine, se aventură el. O vei avea pe fiica ta cu tine. Şi muzica, spuse, aşezându-şi cealaltă mână pe cutia pianului. Oricând doreşti, fără să trebuiască să mergi până la casa parohială. Ah, şi şcoala lui Pickard. Ştiu că nu îşi imagina lumina care pâlpâi în ochii ei când el pomeni despre asta. Este un plan potrivit pentru talentele tale – atât de potrivit, de fapt, încât regret că nu am fost eu cel care să se fi gândit la asta.

— Mulţumesc, răspunse ea precaut. Dar nu doresc să îmi fac speranţe prea mari. Mama avea dreptate. Este puţin probabil ca tatăl tău să fie de acord.

— Va fi, declară St. John, sperând că nu era nevoie să mai spună ceva.

Dar ea îl privi cu nerăbdare, curioasă de sursa încrederii lui.

— Plănuiesc ca mâine-dimineaţă, la prima oră, să mă întâlnesc cu intendentul tatălui meu şi să aflu cum stau cu

adevărat lucrurile. Să arunc un ochi peste înregistrări, să fac un tur al moşiei, să îi întâlnesc pe fermieri. Şi apoi, voi vorbi cu tatăl meu. Ezită. Intenţionez să îi cer să îmi cedeze mie administrarea moşiei Lynscombe. Mama mea vitregă va dori să se întoarcă în oraş nu peste mult timp, iar eu… ei bine, este vremea să se ocupe cineva de locul acesta.

Pentru că Sarah avea dreptate. În ciuda riscului, el nu putea continua să se ţină departe de oamenii şi de locurile care contau pentru el.

Degetele ei reci alunecară din strânsoarea lui.

— Aşadar, ai de gând să rămâi.

Lui îi plăcea să creadă că acţiona cu mintea, că acţiona în interesul celor a căror viaţă depindea de el. Dar nu putea pretinde că acţiona *doar* cu mintea. În ultimul timp, şi alte organe cereau să fie implicate în luarea deciziilor sale.

Poate chiar şi inima lui.

— Da. Fermitatea vocii sale îl surprins chiar şi pe el. Voi rămâne.

Coborându-şi încet privirea, ea făcu să răsune câteva note melancolice.

— Bănuiesc că termenii aranjamentului căsătoriei noastre nu prea îţi dau de ales.

— Chiar şi în cele mai dificile circumstanţe, tot avem alegeri, Sarah. Întinzând către ea o mână care spera să nu îi tremure, îşi alunecă degetele peste bărbia ei, făcând-o să se uite în ochii lui. Fac o alegere. „Una dificilă. Una dureroasă. Dar cea corectă”. Alegerea de a veni acasă.

Ochii ei îi cercetară pe ai lui atât de mult, încât se simţi pârjolit de intensitatea privirii ei. Aşteptând ca ea să vorbească, fu în schimb şocat când ea îşi lunecă mâinile în sus pe pieptul lui, se ridică pe vârful degetelor de la picioare şi îl sărută.

Într-un colţişor îndepărtat al creierului său, îşi aminti de promisiunea pe care şi-o făcuse lui însuşi. Trebuia să o aşeze înapoi pe picioarele ei şi să se întoarcă în camera lui. Spusese ceea ce venise să spună.

Dar, Dumnezeu să îl ajute, nu era atât de puternic.

O sărută la rândul lui.

*

Ea ştia că fusese, o dată în plus, îndrăzneaţă. Şi foarte probabil şi nesăbuită. Dar, dacă şi-ar fi păstrat privirea în ochii lui pentru încă o clipă doar, poate că el ar fi sărutat-o. Cel puţin, dacă ea îl sărutase prima, putea să îşi spună sieşi după aceea că asta se întâmplase pentru că ea şi-o dorise.

Şi, vai, cât de mult şi-o dorea! Dorea să creadă că el o considera cu adevărat nevinovată. Dorea să se încreadă în privirea pe care o zărise în ochii lui.

Îl dorea *pe el.*

Foamea ei o surprinse, şi, serios, ce speranţă avea că urma să îi fie satisfăcută în seara aceea – sau oricând? Pentru că foamea pe care o simţea nu era doar fizică.

Cu trei ani în urmă, în noaptea nunţii ei, nu ştiuse mai mult decât ceea ce îi spusese mama sa, iar mama ei nu îi zisese nimic despre plăcere, despre bucurie, despre felul în care atingerea unui bărbat putea transforma un moment de extaz într-o eternitate de pace şi lumină. Sarah mersese în patul conjugal fără să ştie îndeajuns cât să fie dezamăgită de răceala soţului ei.

Acum, însă, ştia. Ştia că el se abţinuse. Ştia ce îi fusese refuzat.

După acele momente păcătoase din căsuţa de pază, se întrebase cum ar fi fost să îşi amintească acea seară, să îşi amintească atingerea lui când era departe de ea. Ce putea fi mai rău decât amintirea unei plăceri care avea să îi fie pentru veşnicie refuzată? Ce putea fi mai rău decât să fii singur pentru totdeauna?

Dar acum se temea foarte tare că putea fi mai rău să fie împreună. Să îl simtă înăuntrul ei şi să se întrebe dacă o dispreţuia.

Să îl dorească în continuare şi să se dispreţuiască pe ea însăşi.

Apoi, St. John îşi încolăci braţele în jurul ei, alungându-i îndoielile. Peste o altă clipă, pierduse complet socoteala

locurilor în care săruturile lui începeau şi se sfârşeau. Când se lăsă pe fierbinţeala lui, el gemu şi o trase mai sus. Doar protestul ca un clinchet al pianului îi aduse, preţ de o clipă, în simţiri.

Cu braţele ei înfăşurate în jurul gâtului lui şi cu picioarele ei agăţându-se de şoldurile lui, el o cără în dormitorul lui şi o aşeză blând pe covor, în faţa unui foc care trosnea. Oare simţise şi el fiorul – de nesiguranţă, de nelinişte – care părea să fi pătruns până în oasele ei? Căldura bine-venită a focului îi relaxă muşchii, şi îşi simţi spinarea arcuindu-se când el îşi aşeză trupul peste al ei, lăsând-o cu grijă pe spate.

Dar asta nu era tocmai ceea ce îşi dorea ea.

Aşezându-şi mâinile pe pieptul lui, se sprijini pe genunchi, fără a întrerupe sărutul. Noua poziţie îi dădu un anumit avantaj. Acum, era la fel de înaltă ca el, poate chiar mai înaltă, şi putea împinge, îşi putea sprijini trupul de al lui, putea să îl simtă cedând, imperceptibil, în faţa voinţei ei.

Nu dorea să fie luată.

În noaptea aceasta, dorea să ia.

Trecându-şi degetele peste umerii lui lăţi, împinse la o parte halatul, dezgolindu-i pieptul. Departe de a se opune, St. John îşi întinse mâinile de o parte şi de alta a taliei ei, o mână ţinând-o, iar cealaltă cuprinzându-i un sân. Sfârcul ei se întări la mângâierea insistentă a degetului lui mare.

Sarah alungă orice rămăşiţă de nesiguranţă şi îşi trecu mâna peste pielea lui, urmărind curba sternului lui şi vârând degetele în stratul de păr de acolo, înainte de a-şi aluneca degetul mare peste cercul mic şi plat al sfârcului lui, curioasă să afle dacă atingerea ei putea avea un efect similar.

Uşorul lui geamăt de surpriză fu confirmarea pe care o dorea. Mâinile ei alunecară mai jos, pipăindu-i muşchi care se unduiau sub atingerea ei. Când vârfurile degetelor ei întâlniră, în sfârşit, cordonul halatului lui, se opri.

— Arată-mi, şopti ea, timidă dintr-odată. Arată-mi cum să te ating.

Drept răspuns, el gemu şi îşi ridică mâinile la chipul ei, aplecându-i gura din nou peste a lui, pentru un alt sărut.

— Dumnezeule, Sarah, respiră lipit de obrazul ei, cu glasul ca o şoaptă răguşită. Aş vrea să nu.

Afectată de refuzul lui, Sarah îşi retrase mâinile de pe trupul lui şi le încolăci în poală.

„Aminteşte-ţi, dragă, un gentleman nu se aşteaptă niciodată ca o lady să fie nerăbdătoare să intre în patul conjugal”.

Poate că mama ei avusese dreptate.

Mâinile lui St. John le găsiră pe ale ei şi îi descleştă degetele până când reuşi să îi mângâie palmele cu degetele lui mari.

— Nu mă înţelege greşit, îi murmură el în ureche. Nu tânjesc la nimic mai mult decât la atingerea ta. Îi trase uşor una din mâini către el, până când aceasta atinse lungimea rigidă a erecţiei lui. Deşi atingerea nu prea putea să îl ia prin surprindere, el se cutremură şi îi îndepărtă iute mâna. Nu m-am mai gândit la altceva din seara aceea petrecută în căsuţa de pază.

Ei i se tăie răsuflarea când limba lui îi urmă conturul urechii.

— Îţi aminteşti când mi-ai spus că nu voi avea parte de satisfacţie în Haverhythe? Când el se opri, ea reuşi să dea din cap imperceptibil, iar el continuă cu o voce care îi trimise fiori pe şira spinării. În noaptea asta, am de gând să îmi capăt satisfacţia, Sarah. Şi, dacă mă atingi acum, mă tem… ei bine…

Ea nu reuşi să îşi înăbuşe râsul nervos care i se ridică pe buze atunci când înţelese.

— Ah.

Poate că mama ei se înşelase. În legătură cu multe lucruri.

Urmărindu-i conturul bărbiei cu buzele, el se opri din nou la urechea ei.

— În schimb, lasă-mă pe mine să te ating. Lasă-mă să intru în tine.

Simţi că ar fi trebuit să se îmbujoreze la auzul unor

astfel de cuvinte, dar fierbinţeala care i se împrăştia acum pe piele nu avea nimic de a face cu ruşinea. Trăgându-şi mâinile dintre ale lui, le ridică să îşi înlăture cămăşuţa cu degete tremurânde.

— Lasă-mă pe mine, murmură el, trăgând de funda dintre sânii ei şi alunecând bumbacul subţire peste umerii ei.

O flacără neaşteptată de căldură şi de lumină trecu peste ea când fu, în sfârşit, goală sub privirea lui, ochii lui călătorind fără grabă peste fiecare centimetru de came pe care degetele lui o descoperise.

Când el îşi întinse halatul peste covorul de lângă cămin, ea îşi dădu seama că el avea de gând să se culce cu ea acolo, în faţa focului. Trebuia să îngăduie un astfel de lucru depravat cu un pat adevărat aflat la doar câţiva metri? Momentul era prea magic pentru a fi întrerupt.

Întinzându-se cu spatele pe mătase, îşi deschise braţele pentru el, întâmpinând greutatea lui şi felul în care se simţea pielea lui peste a ei. Fiecare senzaţie era nouă şi acută: înţepătura ciudat de plăcută a covorului de lână de sub spinarea ei, estompată doar puţin de halatul lui, părul de pe pieptul lui care îi gâdila şi îi tachina sânii dureroşi, atingerea părului uşor mai aspru pe coapsele ei interioare când el îi despărţi picioarele cu unul de-al lui.

Şi toate acestea, toate scăldate în lumina pâlpâitoare a focului.

Privi – fascinaţia ei fiind amestecată cu jenă – cum buzele lui îi urmăriră clavicula şi coborâtă pe un sân, oprindu-se pentru a trage între ele vârful acestuia şi apoi sugând-o cu putere. Un geamăt se înălţă în gâtlejul ei, şi şoldurile i se ridicară, aparent din propria lor voinţă, îndemnându-i dâmbul să se frece de muşchiul tare al coapsei lui.

Răspunzând rugăminţii ei nerostite, St. John se mută mai jos pe trupul ei, buzele lui urmărind marginea pieptului, curba taliei şi panta ridicată a abdomenului. Limba îi pătrunse în adâncitura buricului ei, o promisiune chinuitoare a ceea ce avea să urmeze, iar ea rămase fără

suflu dorindu-şi să fi avut curajul să îşi încovoaie degetele în părul lui şi să îi forţeze capul să coboare şi mai mult.

Dar asta, se părea, nu era plăcerea deosebită pe care o avea el în minte.

Sprijinindu-şi greutatea pe un singur braţ, îl alunecă pe celălalt de-a lungul ei, obligând-o să îşi coboare şoldurile înapoi pe covor, şi îşi strecură mâna printre trupurile lor, cuprinzând-o cu palma lui şi apăsându-şi podul palmei în locul sensibilizat de săruturile lui.

— De asta ai nevoie, Sarah? Ori poate de asta?

Un deget lung îi ciufuli cârlionţii întunecaţi şi încercui alene deschiderea spre fiinţa ei, până când ea simţi că se umezeşte, iar şoldurile începură din nou să i se ridice.

— Ah, atâtea alte delicii de învăţat, şopti el, privindu-şi mâna în timp ce o satisfăcea.

În ceaţa dorinţei care se aşternuse peste creierul ei, ea nu putu să decidă dacă el se imagina elev sau profesor. Şi apoi, degetul acela care se rotea alunecă înăuntrul ei, făcând ca întrebarea ei neînsemnată să devină irelevantă.

El o conducea din nou în ascensiunea aceea încă nefamiliară către nebunie. Dar traseul pe care îl alesese era atât de diferit, încât la început ea nu îl recunoscuse. Era conştientă doar de pulsul care îi bubuia între coapse, de respiraţia care îi intra şi ieşea întretăiat din plămâni şi de certitudinea că era pe cale să moară.

Şi, câteva momente mai târziu, când St. John îşi mută mâna imperceptibil, chiar muri.

Gura lui se năpusti peste a ei, înghiţindu-i strigătul de extaz şi, înainte ca ea să aibă timp se adune bucăţile împrăştiate ale fiinţei ei, el îngenunche între coapsele ei depărtate şi o pătrunse dintr-o singură mişcare adâncă, umplând-o.

Când el se retrase uşurel şi se pregăti să împingă din nou, ea îşi înclină instinctiv şoldurile, ieşind în întâmpinarea lui. O dată. De două ori.

— Ah, Dumnezeule, Sarah, gemu el, ţintuind-o cu greutatea lui în aşa fel încât ea să nu se poată mişca odată cu el. O peliculă fină de transpiraţie se formase pe fruntea

lui când se chinui să reţină revărsarea care dădea năvală. Urmă o rafală de penetrări frenetice. Halatul lui alunecă pe covorul de sub ei pe măsură ce el se împingea în ea. Ea putu să îi audă respiraţia grea în ureche şi să simtă umezeala alunecoasă a împerecherii lor. Şi, în sfârşit, simţi valul cunoscut de căldură din miezul fiinţei ei în timp ce sămânţa lui se vărsă înăuntrul ei.

El se prăbuşi deasupra ei râzând autoironie.

— Ruşinos, zise când îşi recăpătă suflul. Din cale-afară de ruşinos. Dar data viitoare va fi mai bine.

„Data viitoare?”

Sigur că avea să existe o dată viitoare. El îşi anunţase decizia de a rămâne la Lynscombe, şi nu asta era ceea ce ea îşi dorise, ca el să îşi asume responsabilitatea pentru moştenirea lui, să arate că se schimbase cu adevărat? Şi, dacă era să trăiască împreună, reluarea relaţiilor dintre ei era inevitabilă; chiar şi fără îngrozitoarea ofertă a tatălui ei atârnând deasupra capetelor lor, St. John avea să se aştepte la un moştenitor.

A face dragoste, îi spun oamenii. Îşi îngăduise să zboare către el, fără să păstreze ceva. Nu trupul ei. Cu siguranţă, nu inima ei.

Ar fi fost ridicol să continue să se gândească la unirea trupurilor lor ca la un sacrificiu ori o pedeapsă, când, în curând, aceasta ar putea să îi ofere un alt copil – copii, dacă primul nu era băiat. Şi, cel puţin în noaptea aceasta, îi adusese, de asemenea, căldură. Intimitate. Plăcere.

Chiar dacă nu putea să aibă vreodată inima lui, putea avea asta.

Numai un nebun s-ar fi plâns.

— Data viitoare, şopti el în timp ce se rostogoli şi o luă cu el, legănând-o pe pieptul lui, voi fi al tău, să faci ce doreşti.

— Doar al meu?

Sarah îşi lipi obrazul de umărul lui, ascunzând lacrimile care ameninţau să i se reverse. Tentaţia de a spera era prea puternică.

— Cândva, o să te fac să te ţii de promisiunea asta.

*

Când St. John se trezi în patul lui, câteva ore mai târziu, nu îşi aminti cum ajunsese acolo. Încăperea era întunecată, cu excepţia sclipirii tăciunilor muribunzi din şemineu.

Şi ceva îi gâdila coapsa.

— Te-am trezit? întrebă Sarah, ieşind de sub cuverturi. Îmi pare foarte rău.

Expresia ei nu era deloc una smerită.

— Dar ai spus…

El îşi trecu mâinile peste umerii ei, trăgând-o uşor în sus, până când putu să îi captureze gura într-un sărut răscolitor.

— Aşa este. Apoi, se întinse pe spate, închise ochii şi o lăsă să îşi satisfacă pe deplin curiozitatea, recunoscător pentru această dovadă a dorinţei ei. Sunt în mâinile tale.

Spre marea lui surpriză, ea începu să îşi treacă degetele prin părul lui şi apoi îi trasă conturul chipului, de-a lungul sprâncenei, în jurul bărbiei, peste cicatrice. Când încercă să se ferească de examinarea ei, ea ţâţâi nemulţumită.

— Dă chipului tău personalitate, insistă ea. Îmi aminteşte de curajul tău.

St. John îşi înăbuşi râsul batjocoritor care i se ridica pe buze.

— Şi de nesăbuinţa ta, adăugă ea, aproape ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Pe măsură ce cobora pe trupul lui, mângâie şi apoi sărută tot ce îi era la îndemână, cercetându-l aşa cum nicio altă femeie nu o făcuse vreodată.

Pasiunea el fu un cadou neaşteptat. Nu era ca şi cum nu ar fi văzut semnele. Pasiunea era acolo, în devotamentul feroce faţă de fiica ei, în minunata muzică ce curgea din vârfurile degetelor ei şi chiar, bănuia el, în furia pe care şi-o revărsase asupra lui o dată sau de două ori.

Dar nu îşi imaginase niciodată că explozia ei avea să

se extindă şi în dormitor.

Când gura ei ajunse pe abdomenul lui, părul ei despletit îi gâdilă din nou vintrea. Apoi, ea se opri. O simţi mişcându-şi greutatea şi îşi dădu seama că ea nu îl mai atingea. Riscând o privire, o surprinse studiindu-i bărbăţia, cu ochi plini de uimire, cum creştea şi se întărea sub privirea ei.

— Atinge-mă, zise când nu mai putu să reziste, apoi adăugă grăbit: Dacă doreşti.

Ea întinse timid degetele. În nesiguranţa ei, îl tachină şi îl chinui – deşi era sigur că nu o făcea special – până când el cedă propriei nevoi disperate şi îi arătă cum să îl ţină şi să îl mângâie. Închizându-şi din nou ochii, se abandonă senzaţiei atingerii ei.

Apoi, simţi buzele ei pe el – *acolo.* Sărutările blânde pe care le înşiruia pe lungimea lui întărită erau mai degrabă dulci decât senzuale. Totuşi, senzaţia gurii unei femei pe mădularul lui nu fusese o experienţă de care să fi avut parte atât de des încât să fi devenit nepăsător faţă de ea. Absent, se gândi dacă ar trebui să o oprească. Cu siguranţă, un gentleman nu i-ar permite unei lady să…

Apoi, ea îl primi în căldura umedă a gurii ei, şi toate gândurile de a o opri se împrăştiară cu un geamăt adânc.

Sarah ridică privirea către el, cu ochi neliniştiţi şi nesiguri.

— Da, şuieră el răspunsul la întrebarea ei nerostită.

Răsucindu-şi degetele în părul ei, o îndemnă, în cea mai lipsită de maniere modalitate, să revină la ceea ce făcea.

Din fericire, Sarah nu păru deranjată.

Micile neajunsuri ale tehnicii erau suplinite de entuziasmul ei, şi, după o clipă, St. John îşi încleştă degetele de cearşaf, într-o încercare disperată de a păstra o urmă de autocontrol. O rostogolise deja pe afurisitul de covor din faţa căminului, pentru numele lui Dumnezeu, comportându-se ca un şcolar neexperimentat. Şi acum, asta?

Şi totuşi, nu reuşi decât să îi cuprindă umerii şi să îi

ridice gura până la a lui, pentru un sărut ceva mai convenţional.

— A fost…? întrebă ea ezitând când se despărţiră.

El îi puse un deget pe buze.

— A fost perfect. Prea bine.

Sub vârful degetului lui, gura ei se curbă în cea mai delicioasă bosumflare.

— Dar ai spus că pot face orice doresc.

St. John nu îi putu contrazice logica. Aşa că, în schimb, o sărută, delectându-se cu greutatea ei caldă, în timp ce ea stătea lungită pe pieptul lui. Îi mângâie curba spatelui şi bombarea feselor. Era în genunchi pe pat, lângă el, cu fundul dezgolit ridicat, ca să îi poată răspunde la sărut.

Ducându-şi gura la urechea ei, el îi dădu o comandă şoptită.

— Urcă-te peste mine, o îndemnă în timp ce degetele i se adânciră în golul dintre coapsele ei.

Sarah îi aruncă o privire sceptică, dar îşi propti mâinile pe umerii lui şi h încalecă şoldurile.

El îşi schimbă uşor poziţia, destul cât capul mădularului lui să dea un ghiont cârlionţilor ei umezi.

Ochii ei se măriră.

— Ah.

Aşezându-şi mâinile de o parte şi de alta a pelvisului ei, o ajută să coboare uşor pe mădularul lui.

— Cred că, dacă tot îţi vei duce viaţa în provincie, Lady Fairfax, a sosit vremea să înveţi să călăreşti, o tachină el când ea fu aşezată cum trebuia. Eşti gata să iei frâiele?

La început, se mişcă ezitant, obişnuindu-se cu senzaţiile produse de noua poziţie. Dar, în doar câteva momente, încrederea îi crescu. Îşi găsi un ritm potrivit, şi ochii ei începură să devină sticloşi.

El era hotărât să îi permită să îşi găsească propria plăcere, dar asta nu însemna că nu îi putea oferi un strop de ajutor de-a lungul drumului. Îşi înălţă capul şi prinse între buze unul din sfârcurile întărite; aşa cum se aşteptase, Sarah se aplecă în faţă ca să îl încurajeze să o sugă mai adânc, şi el descoperi, printr-un accident de-a dreptul

fericit, diferenţa pe care o uşoară schimbare a unghiului o putea aduce. Alunecând o mână peste şoldul şi peste abdomenul ei, îşi cuibări degetul mare pe clitorisul ei şi apoi îşi îndoi genunchii, adâncindu-şi penetrarea. Dar aşteptă până când fu sigur că ea era aproape de climax înainte să îşi ridice şoldurile ca să îi întâlnească apăsările, umplând-o în timp ce ea se freca de el.

Iar ea se fărâmiţă, tot trupul ei încleştându-se în jurul lui, în timp ce striga. El aşteptă ca tensiunea ei să cedeze înainte de a-i apuca şoldurile şi de a-şi obţine, şi el, plăcerea finală, înăbuşindu-şi propriul strigăt de capitulare lipit de umărul ei.

— Aşadar, îi murmură el la ureche un moment mai târziu, cum ţi s-a părut prima lecţie?

Răspunsul ei şoptit râzând fu gâtuit.

— Vei vedea că sunt un elev zelos.

Dintr-odată, el îşi dădu seama de ce era periculos să îngădui unei femei să preia frâiele. Avea să îi fie al naibii de greu să le recapete.

Şi avea să se bucure de fiecare moment în care încerca.

Prinzând cuverturile de pe pat cu o mână, le trase peste trupurile lor încă unite. Îşi cercetă inima şi mintea, în căutarea unor urme de neîncredere ori îndoială. Dar o nouă şi mai puternică emoţie le alungase.

Se îndrăgostea de soţia sa.

Iar acesta, era foarte sigur, era cel mai nebunesc – dar poate şi cel mai curajos – lucru pe care îl făcuse vreodată.

Capitolul 22

— Regret că nu pot participa la balul din seara aceasta, spuse mama lui Sarah, trăgând agitată de plapumă cu degete lungi şi zvelte.

— Este mai bine să nu te oboseşti, Laura, insistă tatăl

lui Sarah. Te vei simţi mai bine de dimineaţă.

— Ce încercare este să fi fost blestemată cu un trup aşa delicat.

De la poziţia ei la fereastra care dădea spre partea din faţă a casei, Sarah asculta conversaţia lor doar pe jumătate atentă. Se întreba cum decursese conversaţia lui St. John cu intendentul tatălui său. Şi, desigur, cea cu tatăl lui.

Nu ştia când plecase St. John de lângă ea de dimineaţă. Lumina soarelui se împrăştia pe perna ei când ea se trezise, dându-şi seama că era singură în patul acela mare.

Se mai trezise o dată, mai devreme, când lumina încă era cenuşie, ca să îi simtă trupul încolăcit protector în jurul trupului ei, ca două linguri cuibărite într-un sertar. Când se lipise mai mult de el, tânjind după căldura lui, îi simţise excitarea. Spre marea ei surpriză, o iubise pentru a treia oară, fără să spună nimic, doar mutându-i foarte puţin piciorul şi pătrunzând-o pe la spate. Ea nici măcar nu avusese habar că aşa ceva era posibil.

El îi promisese că avea să fie mai bine. Şi se ţinuse de cuvânt. De data aceasta, el impusese un ritm lent, care îi îngăduise ei să absoarbă fiecare senzaţie – împingerile lui puţin adânci şi blânde şi degetele lui cercetătoare o aduseseră la climax de două ori înainte ca el să se predea propriei explozii.

Înfierbântată din cauza amintirii, îşi sprijini fruntea de sticla rece, sperând să îşi ascundă îmbujorarea.

— Sarah! Mama ei o fixă cu nişte ochi remarcabil de ageri pentru cineva care se presupunea că era bolnav. Sper că te simţi bine. Eşti foarte roşie.

— Da, mamă. Ce ar fi spus mama ei dacă ar fi ştiut cât de meticulos îi fusese sfidat sfatul legat de patul conjugal? Întreaga zi, Sarah fu conştientă de câteva accese de durere nefamiliare – dacă nu chiar neplăcute. Trupul ei încă pulsa cu senzaţii neobişnuite, în vreme ce mintea ei se străduia să se lupte cu îndoielile inimii, încercând să o supună. Totul este perfect.

— Ei bine, pari remarcabil de distrasă astăzi. Cum

spuneam, sper că nimeni nu se va simţi ofensat de faptul că vei purta o rochie de zi în seara aceasta. Nu pare deloc potrivit pentru viitoarea marchiză de Estley.

— Mă rog lui Dumnezeu ca acele îndatoriri să nu fie ale mele pentru mulţi ani de aici înainte, spuse Sarah, aruncând o privire în jos, către rochia de mătase albastră cu verde pe care o păstrase în cufărul ei în toţi aceşti ani. Nu se gândise vreodată că urma să mai aibă ocazia să o poarte din nou. În orice caz, continuă ea, amintindu-şi de semnele de sărăcie lucie pe care le văzuse şi de greutăţile pe care diaconul i le descrisese, nu cred că în provincie se aşteaptă la rochii fastuoase. Banii necesari pentru acestea ar putea fi mai bine cheltuiţi pentru a diminua nevoi reale.

— Îndrăznesc să spun că plata restantă pe trei ani va fi de ajuns pentru a aduce îmbunătăţiri acelui sătuc trist.

Mama ei oftă, de parcă nu îşi putea imagina o cale mai îngrozitoare în care să fie cheltuită zestrea fiicei sale.

— Vorbind despre sat, spuse tatăl ei, aruncând o privire către soţia lui, care se încruntă şi îşi ţuguie buzele dezaprobator, când am fost azi-dimineaţă să caut un cadou pentru Clarissa, am văzut pe cineva la care nu mă aşteptam.

Sarah ridică din sprâncene.

— Da, pe cine?

— Pe căpitanul Brice.

La auzul numelui, pulsul ei se acceleră, dar bătaia haotică a inimii mânată mai degrabă de frică decât de fascinaţia pe care alţii presupuneau că o simţea.

— Eşti sigur? icni ea.

— Absolut, răspunse tatăl ei. Nu cred că voi uita vreodată chipul acela, chiar dacă arăta un pic mai rău după timpul petrecut printre francezi.

Putu vedea din expresia părinţilor ei că amândoi retrăiau ultima ocazie când îl văzuseră pe chipeşul tânăr ofiţer.

— Ce Dumnezeu caută aici, mă întreb? zise mama ei cu o privire tăioasă, ca şi cum încerca să descifreze ceva scris pe chipul fiicei sale.

Sarah coborî privirea în pământ şi clătină din cap.

— Nu am nici cea mai vagă idee, mamă. Nu am avut nicio legătură cu acel bărbat şi aş prefera să nu aud nimic despre el.

În sinea ei, se ruga ca tatăl ei să se fi înşelat. Şi, dacă nu, poate că prezenţa lui aici era doar o coincidenţă.

Dar ce afaceri putea avea un om precum căpitanul Brice într-un asemenea loc?

— Ar trebui să plec, spuse ea, întorcându-se de la fereastră. Trăsura va fi pe alee în orice clipă, şi nu aş vrea să îi fac pe ceilalţi să aştepte.

— Sigur că nu, încuviinţă mama ei. Vei prezenta scuzele noastre lui Lady Estley?

— Desigur.

— Şi îi vei spune lui Lord Estley pe cine am văzut? o iscodi tatăl ei. Când Sarah nu răspunse, el adăugă: Nu ai dori să pară că păstrezi asta secret.

— Nu, tată, aprobă ea, fără tragere de inimă.

Dacă prezenţa căpitanului Brice nu urma să fie divulgată şi ceva nedorit avea să se întâmple, ştia asupra cui aveau să se îndrepte suspiciunile. Umerii ei abia începuseră să se mai relaxeze după ce cărase povara aceea atât de mult timp.

Când coborî în camera de primire de lângă măreaţa intrare a conacului, nu se zărea niciun lacheu. Inspiră adânc pentru a se linişti şi deschise singură uşa.

Lady Estley şi Eliza Harrington şedeau împreună, după cum le era obiceiul, în vreme ce Lord Estley stătea în picioare în apropiere. St. John nu sosise încă. Îndreptându-şi spinarea, merse către Lady Estley şi făcu o reverenţă neglijentă.

— Bună ziua, doamnă. Am venit aducând regretele părinţilor mei. Mama s-a îmbolnăvit şi nu se simte în stare să ne însoţească.

— Bolnavă? Nimic serios, sper, interveni Lord Estley, venind mai aproape. Să chem un medic?

Din câte auzise, Sarah ar fi fost surprinsă să afle că în satul exista măcar un spiţer, dar oferi ceea ce spera că era

un zâmbet amabil şi refuză.

— Nu cred că va fi nevoie, domnule. Este doar o răceală urâtă, fără îndoială înrăutăţită de efortul călătoriei. Tocmai am lăsat-o să se odihnească, în grija tatălui meu.

— Păcat că tatăl tău va pierde distracţia serii, zise Lady Estley, părând uşor geloasă că altcineva găsise o scuză pentru asta.

— O seară de odihnă şi de linişte le va prinde bine amândurora, replică Sarah. Tata a petrecut cea mai mare parte a zilei în camera copiilor şi cred că e şi el epuizat.

— Ah, cu Lady Clarissa. Lord Estley zâmbi. Aşadar, expediţia lui în sat a fost încununată de succes?

Ea deschise gura să vorbească, să îi spună despre informaţia tulburătoare pe care tatăl ei i-o împărtăşise. Respiraţia îi trecu de buze şi apoi se retrase. Încuviinţă din cap.

Întorcându-se cu spatele la socrul său, înainte ca acesta să poată citi nesiguranţa de pe chipul ei, o văzu pe Eliza Harrington apropiindu-se, afişând un zâmbet care părea să fi fost fabricat pentru această ocazie.

— Trebuie să recunosc, Lady Fairfax, fermecătoarea dumitale rochie este perfectă pentru un dans provincial.

Sarah îşi trecu mâna peste rochie. Nu era o rochie de bal, cu siguranţă – aşa cum propria mamă îi reamintise cu niciun sfert de oră în urmă. Şi nu mai era la modă de câţiva ani. Dar era, într-adevăr, *o rochie.* Odată, demult, şi-o imaginase ca fiind foarte elegantă, într-o viaţă trecută, fusese preferata ei.

— Mulţumesc, răspunse, afişând propriul zâmbet fals.

— Dar nu te temi de aerul nopţii? întrebă Eliza. Poate ar trebui să trimiţi să ţi se aducă mantaua îmblănită.

În spatele ei, Lady Estley păru surprinsă de acea sugestie.

— Astăzi este cald ca într-o zi de vară, se opuse aceasta cu o fermitate neobişnuită. Şi, cu siguranţă, va fi foarte cald în sala de întruniri. Sunt sigură că nu are nevoie.

— Mai ales pe timpul acesta, se poate lăsa răcoarea pe neaşteptate, răspunse Eliza când St. John intră în

încăpere şi veni către ei.

— Poate că domnişoara Harrington are dreptate. Nu vrei să răceşti când ieşi afară după o seară de dans energic, insistă soţul ei cu un glas care o încălzi până în vârful degetelor de la picioare.

— Există un şal care ar trebui să meargă cu rochia asta, nu-i aşa, Lady Fairfax?

Desigur, el îl văzuse, şi chiar destul de recent – împăturit în cufărul ei. Ea încuviinţă din cap.

— Să îl aduc?

Lady Estley flutură degetele acoperite de bijuterii în direcţia lui.

— Prostii, Fairfax. Trimite o cameristă.

— Celor mai mulţi dintre servitorii de aici li s-a dat liber în seara asta. Fără îndoială că sunt deja la jumătatea drumului spre Red Lion. Va fi mai rapid dacă merg eu însumi.

O trase pe Sarah cu el către uşă şi, înainte să plece, îi ridică mâna la buze şi zise cu glas menit doar pentru urechile ei:

— Sper că ai avut o dimineaţă plăcută.

Focul se aprinse în obrajii lui Sarah.

— Şi o noapte, reuşi ea să glumească.

— Mă bucur să aud asta, murmură St. John, cu glasul plin de promisiunile nopţilor şi ale dimineţilor care aveau să vină.

— Dar tu? întrebă ea, curioasă de cum decurseseră întâlnirile lui.

Dar el aruncă o privire languroasă de-a lungul trupului ei, fapt ce îi făcu inima să o ia la goană. Cum puteau acei ochi reci să aibă atâta căldură?

— *Plăcut* nici măcar nu începe să o descrie, spuse moale, cu buzele curbate într-un zâmbet păcătos.

Sarah putea jura că simţea ochii Elizei aţintiţi asupra ei, dar, când se întoarse, domnişoara Harrington privea la un tablou aflat în partea opusă a încăperii. Ea şi Lady Estley puseseră capăt conversaţiei lor între patru ochi. În absenţa lui St. John, clipele trecură în tăcere. Lord Estley mersese să

privească prin uşile grădinii; soacra ei se mută pe un scaun mai aproape de căminul gol. Sarah îşi întrepătrunse degetele ca să se împiedice să şi le ascundă în fuste.

Când St. John reveni, cu şalul pe un braţ, rămase aşteptând în prag, ca şi cum ezita să îl treacă.

— Sarah?

Deşi vocea lui fu doar o şoaptă, ea auzi întrebarea din ea şi merse imediat la el. Căldura din ochii lui fusese înlocuită de ceva mai rece. Ceva asemănător cu mânia. Ezitând, luă şalul de la el. Franjurii mătăsii cu model de pene de fazan alunecară şi dezvăluiră palma lui întinsă.

Încolăcite pe ea, se aflau safirele Sutliffe.

Cu un ţipăt, ea trecu pe lângă el şi ieşi. Cu siguranţă putea fi iertată pentru că nu dorea să audă din nou acuzaţiile mult prea familiare. În orice caz, el nu făcu nicio mişcare pentru a o opri. În timp ce pleca, zări o altă emoţie indescifrabilă în ochii lui.

La ce se gândea el? Nu putea suporta să afle răspunsul.

Într-un moment liniştit şi intim, el susţinuse că o credea nevinovată. Îi ceruse să îl ierte. Şi, în ciuda hotărârii ei de a nu trăi într-o lume de basm, îşi îngăduise să spere că vorbele lui ar putea fi primii paşi într-o călătorie către ceva mai mult.

Dar puteau sentimentele lui să reziste în faţa familiei şi a prietenilor lui, care o crezuseră întotdeauna capabilă de lucruri îngrozitoare, chiar şi atunci când nu exista nicio dovadă? Pentru că acum aveau dovezi din belşug.

„Este o nesăbuinţă să fugi”, amintea mintea ei picioarelor care fugeau. „Fuga te face să pari vinovată”.

Nu. Colierul făcuse asta deja.

Safirele Sutliffe. Acele binecuvântate nestemate pe care fusese cândva atât de mândră să le poarte, pentru că le văzuse ca un semn al acceptării socrului ei – crezând, în naivitatea ei, că, dacă obţinea aprobarea lui Lord Estley, avea să şi-o asigure rapid şi pe a soţului ei.

— Frumoasă mama! exclamă Clarissa.

Sarah fu surprinsă să se trezească în camera copiilor.

Cum ajunsese aici? Luând în braţe copila de unde se afla pe podea, o strânse puternic la piept. Lacrimi fierbinţi şi tăcute se scurseră pe buclele ei castanii-aurii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Emily, învârtindu-se pe lângă ea.

Sarah clătină din cap. Era o întrebare excelentă – una la care nu avea niciun răspuns.

De unde apăruse colierul după atâta timp? Şi cum îşi făcuse apariţia printre lucrurile ei?

Când Clarissa se zbătu în îmbrăţişarea ei sufocantă, o lăsă jos şi îi îngădui să se întoarcă la joacă, servindu-şi păpuşa din delicatul set de ceai pe care bunicul ei îl găsise în sat.

— Mă tem că trebuie să îţi cer să îmi promiţi că vei sta cu ea, Emily, zise Sarah, întorcându-se către prietena ei cu răsuflarea întretăiată, într-un fel sau altul.

— Desigur, doamnă F, răspunse Emily, folosind adresarea mai familiară. Mergeţi undeva?

Peste un an, avea copila să îşi amintească de Haverhythe? Avea măcar să îşi aducă aminte de mama sa?

Sarah se ridică de pe podea şi traversă încăperea, apoi se întoarse din nou la Emily.

— Nu, gata cu fuga de o fărădelege pe care nu am comis-o. Voi rămâne exact aici, până când mă vor alunga. „Ceea ce probabil se va întâmpla în curând”, adăugă în sinea ei. Fuga este pentru cei vinovaţi.

Emily părea uluită, dar încuviinţă din cap.

— Foarte bine, doamnă.

Sarah se mută la fereastră. Privi la cerul senin de deasupra Canalului, apoi în jos, la grădina care se întuneca, unde lumina care se revărsa din încăperea pe care o părăsise cu doar câteva momente mai înainte arunca umbre zdrenţuite. O mişcare în apropierea casei îi atrase privirea.

Eliza se plimba pe terasa de lespezi. Singură.

Sarah putea să audă încă vorbele murmurate Elizei Harrington de către St. John în noaptea balului ei de nuntă. „Nu va putea niciodată să aibă inima mea. Iar tu ştii de ce”.

Sarah ştiuse mereu de ce. Inima lui aparţinuse Elizei. Dar Eliza dorise mai mult decât inima lui. Avea să obţină, în sfârşit, ceea ce voia?

În seara aceasta, când Sarah plecase de lângă St. John, Eliza fusese, cu siguranţă, pregătită să se strecoare în urma ei. Dar în mod sigur nu rămăsese mult acolo.

Ochii lui Sarah o urmăriră pe Eliza în timp ce aceasta coborî treptele şi se grăbi către grădină, atât cât îi îngăduiau papucii ei de dans. Unde Dumnezeu mergea femeia aceea? Părea să se afle în preajmă de fiecare dată când ceva rău i se întâmpla lui Sarah. Nu ar fi surprins-o deloc să vadă zâmbetul triumfător al Elizei în timp ce magistratul avea să o ia de acolo, târând-o.

În mod curios însă, Eliza nu rămăsese să fie martoră.

Poate, în circumstanţele date, ceilalţi renunţaseră la dans şi Eliza hotărâse să meargă fără ei. Fără îndoială că fermierii şi pescarii din Lynscombe nu văzuseră niciodată nimic asemănător rochiei verzi care complimenta tenul deschis al Elizei şi părul ei roşu. Decolteul ei îndrăzneţ oferea o privelişte grăitoare asupra sânilor ca zăpada, dar prea puţină protecţie împotriva aerului serii. „Ar fi trebuit să îşi urmeze propriul sfat şi să fi trimis după un şal”, se enervă Sarah în timp ce îl trase pe al ei, care atârna pe podea, şi îl înfăşură mai strâns în jurul umerilor.

Şalul

Colierul

Eliza.

Ceea ce la început păru doar o mâzgălitură pe un bileţel începu să capete formă în mintea lui Sarah. Privind-o pe acea femeie păşind pe cărarea care ducea la canal, se hotărî să o urmeze.

— Emily, trebuie să ies.

Fruntea lui Emily se încreţi.

— Dar aţi spus…

— Da, ştiu. Mă voi întoarce. Doar că… Clătină din cap. Nu am timp să îţi explic. Doar… Luă o bucată de hârtie groasă pentru pictură de pe masa joasă pe care Clarissa lua ceaiul şi, printre desenele amuzante pe care le făcuse mai

devreme ca să o distreze pe Clarissa, zgârie câteva cuvinte cu ciotul unui creion. Asigură-te doar ca tatăl meu să primească asta, bine?

Cu ochii mari, Emily luă biletul împăturit şi încuviinţă din cap.

Cu o privire drăgăstoasă către fiica ei, Sarah se strecură afară din camera copiilor şi coborî pe scările din spate. Nu ştia încă sigur ce rol jucase Eliza Harrington în reapariţia – ori dispariţia – safirelor Sutliffe. Dar avea să afle.

Nu avea de gând să renunţe la posibilitatea de a fi fericită. Cel puţin, nu fără să lupte.

Capitolul 23

Vag, St. John auzi mormăitul de surpriză al tatălui său şi icnirea mamei lui vitrege. Era ca o parodie prost jucată a nopţii aceleia de demult, din biblioteca de la casa Sutliffe.

Şi se adăuga zgomotul paşilor lui Sarah, care fugea.

— Am ştiut întotdeauna că era vinovată, insistă mama lui vitregă.

Tatăl lui încuviinţă reticent din cap.

— Cu siguranţă acum aşa pare, Amelia.

Eliza înaintă şi îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Îmi pare rău, Fairfax. Pot vedea că eşti dezamăgit. Dar este mai bine să afli adevărul.

Adevărul?

Da, descoperise adevărul, aşa cum descoperise colierul în cufărul lui Sarah, desigur.

Şi doar cu o noapte în urmă îşi imaginase că se îndrăgostea de soţia lui?

Ei bine, adevărul era că deja se îndrăgostise.

Era îndrăgostit de soţia lui. Testase acea emoţie în minte, aşa cum un bărbat testează un lac îngheţat, ca să vadă dacă îi suportă greutatea, temându-se de ceea ce se afla dedesubt. Făcuse ceea ce jurase să nu facă vreodată,

pentru că dragostea ducea, inevitabil, la pierderi.

Ţinea în mâna lui dovada vinei ei, nestematele după care mersese tocmai în Haverhythe. Dar descoperise ceva mult mai important în acel obscur sătuc.

Uneori, răsplata de a iubi pe cineva merita riscul asumat.

Strângându-şi degetele în jurul colierului, îl zvârli de-a lungul încăperii. Acesta se lovi de poliţa căminului cu un pocnet ascuţit, şi o ploaie strălucitoare de albastru şi auriu se scurse pe piatra din cămin. Mama lui vitregă tresări când bucăţile se împrăştiară pe podea.

— Fairfax!

Lătratul furios al tatălui său spintecă liniştea efemeră care se aşternuse în încăpere. St. John aproape că se aştepta ca următoarele vorbe să fie: „În biroul meu!” Dar nu avea importanţă. De data aceasta, indiferent de locul în care urma să aibă loc discuţia, intenţiona să rămână neclintit.

— Nu ştiu unde a stat ascuns colierul acela, spuse el, retrăgându-se din atingerea Elizei. Dar Sarah nu l-a furat niciodată. Este, şi aşa a fost întotdeauna, nevinovată.

Dar de ce, ah, de ce fugise?

— Nevinovată? repetă mama lui vitregă, nevenindu-i să creadă.

Eliza păru dezamăgită, dar îşi reveni iute.

— Aceasta este, cu adevărat, o problemă de familie. Voi… vai, văd că a mai rămas un pic de lumină afară. Uităm cât de devreme dansează şi iau cina fermierii şi pescarii. Voi face câţiva paşi pe terasă. Presupun că un pic de aer proaspăt îmi va prinde bine.

Traversă iute încăperea, până la uşile cu canaturi din sticlă. Când deschise una, un vânt rece umflă draperiile, amestecându-le cu fustele ei. Fără să arunce vreo privire înapoi, păşi afară şi închise uşile în urma ei.

— Cum ai putut face un asemenea lucru?

Tatăl lui mersese să îngenuncheze lângă vatră, cu ochii aţintiţi la bucăţile din colierul distrus, împrăştiate pretutindeni.

— Cum am putut…? Desigur. Colierul acela afurisit a fost întotdeauna mai important pentru tine decât am fost eu, se răsti St. John.

— Nu, susţinu tatăl lui, clătinând din cap.

Însă, în continuare, părea să nu îşi poată lua ochii de la nestemate.

— Este doar un *simbol,* tată, spuse St. John, apropiindu-se.

— Da, desigur. Tatăl lui se întoarse în sfârşit cu faţa spre el, chipul fiindu-i palid din cauza şocului şi a furiei abia ţinute în frâu. Un simbol al acestei familii. Şi, prin urmare, mă aşteptam să-l manevrezi cu mai multă grijă. În 1601, când un tânăr negustor londonez a ajutat la finanţarea primei călătorii a Companiei Indiilor de Est, a fost răsplătit cu aceste nestemate şi cu rangul de baron de Lyn.

St. John recunoscu numele ca unul dintre titlurile inferioare ale tatălui său.

— Aceste nestemate reprezintă îndrăzneala şi determinarea de care a fost nevoie pentru a ridica această familie deasupra originii ei, de a ne ridica deasupra…

— Oamenilor ca familia Pevensey? încheie St. John batjocoritor.

După ceea ce realizase primul baron de Lyn, ridicându-se deasupra maselor, descendenţii lui reuşiseră să se coboare din nou, iar acum, singurul lucru care îi putea salva era o infuzie de bani, în numerar. Bani din vistieria unui negustor din Bristol. Când tatăl lui pusese acele bijuterii în jurul gâtului lui Sarah, călătoria familiei se încheiase, ajungând de unde plecase.

Mama lui vitregă pufni uşor, mulţumită de sine, dar tatăl lui păru ruşinat.

— M-ai împovărat cu sarcina de a repara greşelile pe care le-aţi făcut. Ei bine, acum, este rândul meu, spuse St. John, arătând dispreţuitor cu bărbia în direcţia căminului. Lynscombe este bucata din istoria noastră de care îmi pasă, iar Sarah mă poate ajuta să o salvez.

— Banii tatălui ei te pot ajuta, vrei să spui.

— Nu, insistă el. Mă refer la soţia mea. Şi nu voi

îngădui unei vechi bijuterii să îmi dicteze viitorul alături de ea.

— Mama ta l-a urât şi ea.

Vocea tatălui său scăzuse până la o şoaptă jalnică – un sunet atât de necaracteristic, încât St. John fu sigur că auzise greşit ceea ce spusese bărbatul. Dar vorbele stinse continuară să iasă.

— Am încercat de multe ori să o conving să îl poarte. Dar nu a dorit niciodată. Zicea că îl simţea ca un şireang în jurul gâtului. Privirea tatălui lui coborâse din nou spre podea, dar nu la colierul rupt. Părea concentrată undeva mult mai departe în trecut. M-am gândit că, poate, dacă montam din nou nestematele, într-un stil modern, avea să se înduplece. Altfel, era întotdeauna gata să îmi facă pe plac.

Cu colţul ochiului, St. John o văzu pe mama lui vitregă ridicându-se nesigură de pe scaunul ei. Nu fu surprins. Ea detestase întotdeauna orice amintire legată de mama lui.

— Aşa că, într-o zi, continuă tatăl lui, vorbind mai degrabă pentru el însuşi, l-am luat din seiful de aici şi am pornit spre Londra. Nu i-am spus unde mergeam. Eram aproape de bijutier când m-a găsit mesagerul şi mi-a spus că ea avusese… un accident…

Liniştea care se aşternu fu întreruptă doar de târşâitul pe podea al papucilor mamei sale vitrege.

„Suferinţa tatălui tău trebuie să fi fost îngrozitoare.”

St. John încercă să se scuture de amintirea vorbelor lui Sarah. Tatăl lui nu simţea suferinţa. Nici vina. Tatăl lui era incapabil să simtă. St. John învăţase de la cel mai bun.

Sau nu?

— Tată, şopti el, făcând un pas către acesta, văzând pentru întâia oară un bărbat cu inima frântă, care îşi iubise soţia, mama copilului său.

Fără Sarah, St. John poate că nu ar fi înţeles niciodată cât de mult.

— Dacă aş fi fost undeva mai aproape, murmură tatăl lui, cercetând în continuare podeaua. Dacă aş fi fost *aici* aşa cum ar fi trebuit, poate că…

— Nu a fost vina nimănui, tată, insistă St. John, punând o mână pe umărul lui. Şi nimeni nu ar fi putut face nimic pentru a o salva.

Când vorbele lui de consolare părură să nu aibă niciun efect, scoase din buzunar o batistă şi se lăsă pe vine lângă vatră, adunând bucăţile rupte din colier pe pătratul de olandă.

— Iartă-mă, tată. Nu aveam nici cea mai mică idee. Cu siguranţă, voi avea grijă să repar colierul.

Imediat ce promisiunea îi trecu de buze, văzu o crăpătură mare într-una dintre nestemate. I se puse un nod în stomac. Apoi, în timp ce examină rămăşiţele împrăştiate pe podeaua din jurul lui, zări o altă bucăţică spartă, apoi o alta şi, în cele din urmă, cioburi de nestemate care nu erau mai mult decât praf albastru.

Studie pietrele distruse în palma lui, împingând una dintre ele cu vârful unui deget. Safire nepreţuite reduse la pudră? Aproape ca şi cum ar fi fost făcute din…

— Ce este?

Tatăl lui se aplecă pentru a examina ce ţinea în mână St. John.

— Vai, acelea nu sunt safirele Sutliffe! Nu este nimic altceva decât un strop de aliaj fără valoare, plus clei. Se răsuci. Ai auzit, Amelia?

Mama lui vitregă îngheţă la doar câţiva paşi de uşă.

— Sunt false? întrebă ea, întorcându-se cu faţa către ei, cu ochii măriţi. Cum se poate una ca asta? Vai, hoaţa aia mică şi ticăloasă trebuie să fi făcut o copie. Probabil a trăit bine de pe urma banilor obţinuţi din vânzarea originalului şi acum plănuia să intre în graţiile acestei familii făcându-ne să credem că acesta era cel adevărat.

— Aşa pare, consimţi şovăind tatăl lui, în timp ce se ridică.

Poate că părea o explicaţie rezonabilă, dar lui St. John nu îi venea să o creadă. Căci, mai presus de orice, el fusese în Haverhythe.

— Nu.

Mama lui vitregă sări când el vorbi, retrăgându-şi

mâna de pe mânerul uşii de parcă metalul era încins.

— Unde mergi, Amelia? o întrebă Lord Estley.

— Păi, eu… Nu este cu adevărat nevoie de mine aici, iar aerul din încăperea aceasta este pur şi simplu sufocant. Mă gândeam să mă alătur Elizei.

— Eliza este pe terasă.

St. John aruncă o privire către uşile prin care aceasta trecuse cu câteva momente în urmă, dar draperiile îl împiedicară să vadă ceva.

Ea chicoti.

— Desigur – ce caraghios din partea mea!

Dar nu făcu niciun pas în direcţia aceea.

El stătu o clipă locului şi se gândi.

— Când tata a anunţat că Sarah va purta safirele Sutliffe la balul nostru de nuntă, nu tu ai fost cea care i le-a dus?

— Eu, a… nu îmi amintesc. A trecut atâta timp…

Dar memoria tatălui lui nu suferea de o asemenea alterare.

— Ba da. În anii de dinainte, îl păstram întotdeauna în seiful meu personal, dar, într-un final, i-am îngăduit Ameliei să îl păstreze cu restul bijuteriilor ei. Îi plăcea tare mult să îl poarte.

— Da, aşa este, recunoscu mama lui vitregă, îndreptându-şi spatele pentru a lua o postură demnă. Spre deosebire de altele, eram mândră să le port. Le-am înţeles adevărata valoare, tot ce reprezintă.

— Da. Îmi amintesc că am văzut adesea nestematele în jurul gâtului tău, recunoscu St. John. Totuşi, nu este posibil să se fi întâmplat ceva colierului înainte de noaptea aceea? A fost întotdeauna în posesia ta? Poate a fost dus la reparat? Dacă da, e posibil ca înlocuirea să fi avut loc cu mult timp înainte. Tată, ai observat ceva neobişnuit la colier când ţi l-a adus în seara aceea?

Acesta clătină din cap.

— Nu. Dar mărturisesc că nu l-am cercetat cu atenţie.

— Chiar dacă ai fi făcut-o, este posibil să nu fi observat, insistă St. John, cântărind rămăşiţele din palma

lui. Pare să fi fost o copie de calitate. Cred că ar fi fost foarte dificil să îţi dai seama. Făcu o pauză ca să studieze expresia destul de speriată a mamei lui vitrege. Nu-i aşa, doamnă?

Tatăl lui privi de la unul la celălalt.

— Este cineva amabil să explice ce se întâmplă aici?

— Întreabă-ţi soţia, dacă ai încredere că va fi onestă, spuse rece St. John.

— Fairfax, icni mama lui vitregă, părând rănită.

— Ei bine, Amelia?

Tatăl lui îşi îndreptă privirea spre soţia lui.

— Refuz să iau asupra mea toată vina a ceea ce s-a întâmplat, şuieră mama lui vitregă, părăsindu-şi locul de lângă uşă şi venind către ei.

— Amelia, despre ce vorbeşti?

— Serios, Marcus, a fost mai ales vina ta.

Lord Estley se crispă.

— Cum aşa?

— Am înţeles nevoia unei curtări scurte, aşa că nu am protestat. La urma urmelor, erai încă în doliu şi aveai un copil mic la care să te gândeşti. Totuşi, aşa dor mi-a fost de vârtejul petrecerilor şi al balurilor! Mi-am imaginat ce impresie aş fi făcut ca marchiză de Estley. Rochiile, nestematele.

Oftă. Pentru întâia oară, St. John fu izbit de gândul că goliciunea aceea copilărească din ochii ei nu era în întregime prefăcută.

— Nu am visat niciodată că, chiar şi după ce doliul tău lua sfârşit, aveai să îmi refuzi acele plăceri simple, până chiar şi permisiunea de a-mi decora propriul cămin după gustul meu, continuă ea, clătinând din cap. Tot timpul îmi cereau să fiu atentă cu banii. Iar petrecerile la care am participat erau plictisitoare. Până când, într-o noapte, cineva – nu îmi amintesc cine – a sugerat că m-aş putea amuza în încăperea în care se jucau jocuri de cărţi.

— Ai… *pariat?* întrebă răguşit tatăl lui.

Ea făcu un gest dispreţuitor din mână.

— Trebuia să fac ceva ca să alung plictiseala. Şi să

sporesc banii de buzunar destul de puţini pe care mi-i dădeai. Şi s-a întâmplat să fiu foarte bună la asta, explică ea cu un oftat nostalgic. Prea bună pentru genul de jocuri pe care le întâlneşti în camera de jocuri de la un bal. Apoi, într-o seară, am fost invitată la o petrecere privată, unde mizele erau destul de mari. Am avut *un joc complicat,* cum spun filfizonii. Prea complicat, după cum s-a dovedit. Nu am crezut că un gentleman avea să ceară plata de la o lady. Dar aşa a fost. Ridică din umeri. Aveam nevoie de bani – şi, când ţi-am cerut, Marcus, ai insistat că nu mai erau.

— Stai să văd dacă am înţeles, zise tatăl lui după un moment de gândire.

O roşeaţă ştearsă se întinsese pe chipul acestuia.

— Ai amanetat safirele Sutliffe ca să plăteşti o datorie la jocuri?

— Dar mai întâi am făcut copia aceea desăvârşită, sublinie ea, ca şi cum asta ar fi scuzat ceea ce făcuse. Oricât de lipsit de valoare o fi fost, te asigur că a costat destul. Iar tu nu ai fost deloc mai înţelept.

— Asta explică de ce, când Sarah l-a furat, ai fost foarte bucuroasă să o ajuţi să dispară, spuse soţul ei. Asta a acoperit ceea ce tu făcuseşi.

— Sarah nu l-a furat, îi reaminti aspru St. John. Aşadar, ce s-a întâmplat cu adevărat în seara aceea? întrebă el în timp ce se întoarse către mama lui vitregă.

Ea se răţoi la el:

— Între soţia ta şi ofiţer? Cu siguranţă, nu ştiu. Poate că încuietoarea s-a rupt în timp ce… ei bine, ştii tu… şi colierul s-a pierdut în pernele fotoliului.

Vorbele ei treziră o fantomă veche: imaginea lui Sarah în braţele lui David Brice. Dar descoperi că era o imagine care nu mai avea puterea de a-l bântui.

— Cu siguranţă cineva a căutat…

— O, da. Încuviinţă din cap, întrerupându-l. Cineva a căutat.

— Şi cineva l-a găsit, nu-i aşa? Cine?

— Domnişoara Harrington.

— Eliza?!

— Da, într-adevăr. Chiar în noaptea aceea. Tu deja plecaseşi după Brice, explică ea. Tatăl tău se încuiase. Ea a venit şi mi l-a arătat. Dar, când am încercat să îl iau din mâna ei, a spus că poate ar trebui să i-l dea soţului meu. Atunci, mi-am dat seama că descoperise că era fals.

Piesele trecutului se lipiră cu o rapiditate uimitoare: notiţa mototolită pe care o scosese din pupitrul mamei lui vitrege; presupusele cereri de bani din partea lui Sarah; discrepanţa dintre suma de pe acea hârtie şi bancnotele din cufărul lui Sarah.

Faptul că Eliza nu era niciodată departe de mama lui vitregă.

— Eliza este cea care te-a şantajat – te-a ameninţat că va dezvălui adevărul despre colier dacă nu plăteai pentru tăcerea ei.

Mama lui vitregă încuviinţă din cap, fără să îl privească în ochi.

Partea din el care se agăţase cu o disperare naivă de ideea că Sarah era nevinovată oferi o rezistenţă surprinzătoare în faţa gândului că Eliza era vinovată.

Colierul dispărut fusese tot timpul în posesia Elizei. Şi acum, cea mai veche prietenă a lui – ori cel puţin aşa şi-o imaginase el întotdeauna – îl pusese în cufărul lui Sarah şi apoi sugerase să meargă cineva să îi aducă şalul, cu intenţia de a fi descoperit.

Aruncă o privire către terasă, întrebându-se de ce Eliza ar fi făcut un lucru atât de îngrozitor. Avea să afle. Dar, mai întâi…

— M-ai lăsat să sufăr – ai lăsat-o pe *Sarah* să sufere – în toţi anii aceştia…

— Să suferi? Şocul azvârli cuvântul din gura mamei lui vitrege. Tu oricum nu îţi doriseşi să te însori cu ea. Ieşiseşi bine din asta. Nu conta că acel colier nu era autentic, insistă ea. Nici măcar că nu îl furase ea. Cu toate astea, era o hoaţă în adâncul inimii, iar eu am ştiut. Dorea ceea ce nu trebuia niciodată să fie al ei. Şi, dacă ar fi fost cu adevărat nevinovată, nu ar fi fost niciodată atât de dornică să plece.

— Amelia, ce ai făcut?

Glasul tatălui său fu atât de moale, încât, la un alt bărbat, tonul ar fi putut fi înţeles greşit drept blândeţe.

— *Eu* sunt cea care a suferit. Se bosumflă, afundându-se înapoi în fotoliu. Din cauza ei, casa mea a fost răscolită de poliţişti. Dragul tău Fairfax şi-a riscat viaţa într-un duel şi apoi a plecat în exil. Am păstrat tăcerea îndurând toate astea. Dar, la fel ca Sarah, obosesc să ţin secrete. Dacă nu m-ai fi pus să promit să încep să ţin mai bine socoteala cheltuielilor mele, Marcus, adăugă ea clătinând amar din cap, fiul tău nu ar fi descoperit niciodată unde plecase ea.

— Dar am făcut-o, murmură St. John. Am găsit-o. Împături batista în jurul bucăţilor sparte de sticlă şi i-o întinse tatălui lui. Mă scuzaţi. Trebuie să merg la ea, spuse în timp ce traversa încăperea.

— St. John.

Se opri, aproape ajuns la uşă.

Nu credea să îşi fi auzit vreodată numele de botez pe buzele tatălui său – la urma urmei, fusese „Fairfax” din momentul naşterii sale. Nu, aceea era o intimitate rezervată mamei lui. În ultima vreme, în mod ciudat, fiicei lui. Şi poate că, într-o zi, dacă avea noroc, soţiei sale.

— Am făcut greşeli în ceea ce te priveşte, recunoscu tatăl lui aruncând o privire aspră către mama vitregă a lui St. John. Dar Sarah, cred, nu a fost niciodată una dintre ele.

St. John încuviinţă din cap. Înţelegea, în sfârşit. Abia aştepta ocazia să construiască o relaţie diferită cu tatăl lui.

Dar, mai întâi, trebuia să îşi oprească soţia înainte ca aceasta să fugă din viaţa lui pentru totdeauna. Făcu doar câţiva paşi dincolo de prag înainte să o ia el însuşi la fugă.

*

Când nu o găsi la pian, aşa cum sperase, ştiu unde trebuia să se fi dus. Alungându-şi emoţiile, o urmă. Aşa cum se temuse, să urce treptele abrupte către camera copiilor era ca şi cum ar fi urcat în trecutul lui. Fiecare pas, fiecare umbră îi erau familiare. Dar, de data aceasta, nu încercă să alunge acele amintiri. Le lăsă să se reverse asupra lui,

puterea lor vindecătoare amestecându-se cu suferinţa. Când, câteva momente mai târziu, dădu buzna pe uşă, ochii îi căzură mai întâi asupra Clarissei, care şedea pe podea cu păpuşa ei, şi inima îi sări în piept. În teama lui, nu se oprise niciodată să se gândească la cât de minunat ar fi fost să vadă un copil – copilul lui – jucându-se în locul în care el însuşi se jucase, cu mulţi ani în urmă.

Dar nu era nici urmă de soţia lui.

— Aşadar, a plecat.

Pierduse momente preţioase – ani – pentru că se temuse să îşi înfrunte sentimentele, se temuse să înfrunte adevărul.

Emily se sperie şi sări în picioare, broderia revărsându-i-se din poală pe podea.

— Aoleu, domnule! Ce spaimă ne-aţi tras. Credeam că sunteţi doamna F.

Clarissa merse împleticindu-se până la el şi îl trase de mână.

— Joacă-te cu mine, tată.

El îşi trecu o mână peste buclele ei.

— Nu pot acum, micuţo. Dar o voi face. A spus unde se duce, domnişoară Dawlish? A zis ceva înainte să plece?

— Era clar că s-a întâmplat ceva care să o supere. Dar nu a dorit să spună ce anume. Am întrebat dacă avea de gând să plece şi a jurat că nu. Emily clătină din cap. A spus că fuga este pentru oamenii vinovaţi.

Descurajat, St. John întrebă:

— Ce s-a întâmplat de s-a răzgândit?

— Nu ştiu, răspunse Emily, ridicând din umeri. Se plimba de colo-colo şi s-a oprit la fereastra aceea.

Ridicându-şi fiica în braţe, merse până în locul pe care îl indicase Emily, deşi ştia ce avea să vadă. Grădina din spate, stâncile şi canalul. Cea mai sigură rută de scăpare din Lynscombe – locul pe unde Sarah avea de gând să fugă.

— A luat ceva cu ea?

— Vai, nu. Doar… Vai şi amar, locotenente! ţipă Emily, ducându-şi mâna la piept şi scoţând o foaie de hârtie împăturită. Am uitat. A scris asta.

Cu o îmbrăţişare blândă, el o puse pe Clarissa înapoi pe podea cu păpuşa ei, înainte să apuce biletul din mâna lui Emily. Aceasta aduse mai aproape lumânarea, iar degetul lui pătă un desen copilăresc al unei pisici în timp ce desfăcu hârtia şi citi:

Tată...

Orice s-ar întâmpla, îţi cer să îi acorzi soţului meu întreaga mea zestre de îndată, de dragul fiicei noastre şi a satului Lynscombe.

Zestrea ei. Desigur. Ea credea că aceea era singura parte din ea de care el avea nevoie.

Privirea lui reveni către bilet. „Orice s-ar întâmpla”. Nu putea să îi fie pe plac implicaţia acelor cuvinte. Şi apoi, văzu că, în josul paginii, cu un scris mai tremurat, ea adăugase:

Cred că domnişoara Harrington a avut de-a face cu furtul acelui colier şi intenţionez să dovedesc asta.

Privind din nou pe fereastră, cercetă terasa după vreun semn că Sarah se afla acolo. Dar ea nu se zărea nicăieri. Apoi, privirea lui ţâşni spre cărarea neîngrijită care şerpuia către mare.

— Mulţumesc, domnişoară Dawlish, zise el, împăturind biletul şi strecurându-l în buzunarul hainei sale. Cred că ştiu unde să caut.

Spera doar că nu avea să ajungă prea târziu.

Capitolul 24

Departe de adăpostul casei, bătaia vântului se simţi mai tare, căldura lui văratică fiind înlocuită de răcoarea toamnei. Desfăcu părul lui Sarah din ace şi îl răsuci şi îl

încurcă în jurul feţei ei. Îşi strânse puternic şalul de mătase în jurul umerilor; vântul ameninţa să i-l smulgă în orice clipă din mâini şi să îl ducă departe.

Eliza nu privi în urma ei, dar Sarah păstră totuşi o distanţă precaută între ele. Când Eliza se opri ca să îşi strângă o copcă, Sarah se opri şi ea. Când Eliza dispăru din vedere la o curbă a cărării, Sarah grăbi pasul.

În curând, marea se întindea în faţa lor, apa cenuşie a canalului având o plapumă de spumă albă ca zăpada de la vânt. Iarbă de mare mărăcinoasă se agăţa de ciorapii lui Sarah; nici măcar trainicii ei pantofi – căci nu avea nicio pereche de papuci de dans – nu făcură faţă terenului accidentat. Dar ea continuă să înainteze, până la locul în care St. John îi dezvăluise motivul pentru care plecase de la Lynscombe şi poate începuse să priceapă de ce trebuia să vină, în sfârşit, acasă.

Eliza se opri pe marginea stâncii, cercetând orizontul, părul său roşu revărsându-se în urma ei.

Apoi, sări.

Vântul smulse un strigăt din gâtlejul lui Sarah înainte ca ea să îşi dea seama că Eliza nu făcuse decât să sară pe o terasă care făcea parte din cărarea care ducea jos, pe plajă. Când privi cu grijă peste marginea stâncii, aşteptându-se să vadă trupul Elizei pe stâncile de dedesubt, cealaltă femeie ridică privirea către ea de la doar câţiva metri depărtare şi izbucni în râs.

— Vai, ce surpriză plăcută, Lady Fairfax! Doreşti să mă însoţeşti la o plimbare pe plajă?

În ciuda perspectivei ameţitoare şi letale aflată înaintea ei, Sarah îşi înghiţi frica. Dorea răspunsuri la întrebări care o bântuiseră timp de trei ani lungi. O urmă pe Eliza.

Deşi cărarea nu era nici atât de îngustă, nici atât de abruptă cum păruse de sus, se agăţă de suprafaţa cretoasă a stâncii, asperitatea acesteia sfâşiindu-i rochia şi mănuşile.

Eliza se deplasa cu mai puţină dificultate, ca şi cum coborârea îi era familiară. Sarah o privi cum se mişca de-a lungul cărării şi evită locurile pe care paşii Elizei îi săriseră.

În doar câteva momente, cealaltă femeie se afla pe nisip, privind către apă.

Când, în cele din urmă, Sarah schimbă creta sfărâmicioasă cu un teren mai solid, respiraţia îi era neregulată, iar hainele – zdrenţe.

— Ce ai făcut, domnişoară Harrington? întrebă când, în sfârşit, fu în stare să vorbească.

— Ce am făcut? Doar am aranjat ca lucrurile să fie aşa cum trebuiau să fie de la început.

— Şi cum anume?

Buzele Elizei se arcuiră într-un zâmbet crud.

— Cred că ştii, Lady Fairfax. Ai auzit ce i-am spus soţului dumitale în noaptea balului vostru de nuntă. La urma urmei, am intenţionat să auzi, admise ea cu răceală. Ar fi trebuit să se fi căsătorit cu mine.

Era o mărturisire suficientă pentru a face inima lui Sarah să îi sară în gâtlej.

— Da, întotdeauna am dorit să fiu Lady Fairfax şi, în cele din urmă, marchiză de Estley.

Eliza începu să se plimbe de-a lungul plajei în timp ce explica. Sarah o urmă, fără tragere de inimă.

— Vezi dumneata, tatăl meu şi tatăl soţului dumitale sunt prieteni vechi şi vecini apropiaţi. Când m-am născut, tata a început să viseze că într-o zi avea să unească cele două familii. Am crescut crezând că viitorul îmi era deja stabilit.

Trecură pe sub o arcadă care fusese sculptată de apele mării, apoi peste o fâşie îngustă de nisip uscat aflată de-a lungul stâncii, unde un golfuleţ tăia malul. În spatele lui se afla o întindere mai lată de plajă. În depărtare, Sarah putu vedea o luntre abandonată, aruncată la mal. În timp ce se îndreptau către ea, Eliza îşi continuă povestea.

— Înţeleg că ai un copil, Lady Fairfax – o fiică.

Inima lui Sarah îi bubui nebuneşte în piept, iar ea aruncă o privire atentă peste umăr, deşi casa nu se zărea deloc, şi ştia că o lăsase pe Clarissa în siguranţa camerei copiilor.

— Îţi poţi imagina, dacă ai alege un soţ pentru ea

astăzi, ce va simţi pentru bărbatul acela când va fi femeie în toată firea?

Sarah clătină din cap.

— Nu pot.

— Bărbatul acesta, pe care l-a cunoscut de când era copil, insistă Eliza, cu care s-a jucat fix pe această întindere de plajă. Bărbatul acesta în jurul căruia a fost construit fiecare plan pentru viitorul ei. Primul care a sărutat-o, primul care... ah... Se opri la timp, cu un zâmbet răutăcios şi clătinând din cap. Dar asta ar însemna să spun poveşti, nu-i aşa?

Sarah roşi şi îşi feri privirea, încercând să nu îşi imagineze intimităţile pe care femeia aceasta le împărtăşise, probabil, cu soţul ei, simţind că inima i se rupea în două.

— L-ar iubi, sper.

Eliza încuviinţă din cap, apoi se opri, ca şi cum ar fi cântărit implicaţiile răspunsului lui Sarah.

— Aşadar, ce crezi că ar putea face când bărbatul pe care îl iubea ar fi răpit de o alta?

„Orice. Totul?”

Pentru întâia oară, Sarah începu să pună la îndoială înţelepciunea faptului că o urmase pe acea femeie într-un loc atât de izolat. Se opri şi se prefăcu a-şi cerceta pantoful, chinuindu-se să găsească o scuză pentru a scăpa.

Amabilă, Eliza se opri şi o aşteptă.

— Într-o dimineaţă, tata a venit la mine, sumbru, şi a spus că Lord Estley a găsit o altă soţie pentru fiul lui, una cu o avere mai potrivită pentru nevoile familiei, continuă ea când Sarah se ridică, în cele din urmă. În ciuda vuietului surd al valurilor, Sarah putu să audă iritarea din glasul ei. Aproape imediat, tata a început să vorbească despre o căsătorie cu domnul Abernathy, în schimb. Philip Abernathy, a cărui idee de conversaţie strălucită este o dezbatere despre cel mai bun soi de mere care trebuie pus într-o tartă. Eliza se întoarse şi o privi. Viitorul la care visasem mi-a fost smuls fără menajamente.

— Aşa că ai decis să lupţi pentru visul dumitale.

Sarah nu putea admira acţiunile Elizei. Dar începea să le înţeleagă.

Eliza încuviinţă din cap.

— Aşa este, deşi, mărturisesc, la început nu am ştiut cum. Însă, când i-am făcut o vizită lui Lady Estley, mi-a venit ideea. Era limpede că dispreţuia legătura voastră la fel de mult ca mine, deşi Dumnezeu ştie că era destul de nerăbdătoare să aibă banii dumitale la dispoziţia familie ei. Fiecare vorbă de-a ei exprima dispreţ faţă de dumneata, de naşterea şi de înfăţişarea dumitale. „Îţi vine să crezi”, spuse Eliza, imitând destul de bine vocea ascuţită a lui Lady Estley, „că Estley îşi imaginează că poate ascunde acele defecte acoperind-o cu bijuteriile familiei?”

Sarah îşi simţi gura căscându-i-se într-un „Ah!” moale, de înţelegere.

— O, da. Am sperat că, dacă puteam găsi o cale prin care să fac să pară că dumneata le furaseşi, lucrul acesta avea să fie suficient pentru a pune capăt căsătoriei voastre. Dar, cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi-am dat mai bine seama că aveam nevoie de ajutor pentru a-mi duce planul la bun sfârşit. Câteva nopţi mai târziu, s-a întâmplat să fiu la Vauxhall când am auzit câţiva ofiţeri care se plângeau de costul ridicat pentru cumpărarea unei avansări – cei care nu aveau fondurile necesare erau obligaţi să îşi rişte viaţa ca să avanseze. Desigur, exista şi foarte multă bravadă. Mai degrabă, aş zice că băuseră în exces, mărturisi ea în şoaptă, ca şi cum ar fi fost în apropiere cineva care să audă acuzaţia. Căpitanul Brice se afla printre ei. Când mi-a cerut să facem o plimbare pe una dintre alei, am acceptat. Am… discutat şi i-am dat de înţeles că e posibil să cunosc o modalitate de a-l ajuta să dobândească banii pe care îi dorea.

Fără să vrea, Sarah ridică mâna la gât, ca şi cum ar fi pipăit colierul.

— Aşa este, declară Eliza, cu un licăr diabolic în ochi. Ne-am întâlnit în secret de încă două ori, ca să facem un plan. Eu urma să mă ocup de distragerea atenţiei şi să te trimit în calea lui. Ştii deja cum am reuşit să fac exact asta,

adăugă ea cu un zâmbet usturător. Trebuia să facă orice ca să te aline. Cel mai important, trebuia să ia colierul şi să îl ascundă bine. I-am subliniat faptul că era esenţial să pretindă că acel colier lipsea deja când i te-ai alăturat în bibliotecă – altfel, suspiciunea putea să cadă cu uşurinţă asupra lui.

Sarah se strădui să absoarbă implicaţiile a tot ceea ce spunea Eliza.

— Dar planul vostru ar fi putut să eşueze totuşi dacă nu am fi fost descoperiţi… descoperiţi…

— Într-o poziţie compromiţătoare? Aşa este, aprobă ea. Nu ştiam dacă o acuzaţie de furt avea să fie de ajuns ca să scap de tine. De aceea era necesar să aduc un bărbat în planul meu. Fără unul, nu prea puteam să fac să pară că i-ai pus coarne lui Fairfax, izbucni în râs. Cred cu adevărat că pentru căpitanul Brice există posibilitatea unei cariere pe scenă când stagiul lui militar va lua sfârşit. Şi-a jucat perfect rolul. Iar dumneata, Lady Fairfax – ei bine, chiar ar trebui să fii mai grijulie cu vinul. Ţi se poate urca la cap, ştii, o avertiză, cu ochii mari, părând aproape onestă.

— M-ai… m-ai drogat?

Tulburarea ei, confuzia, durerea de cap de a doua zi dimineaţă, toate căpătau acum sens.

— Să zicem că te-am ajutat să te relaxezi. Şi, în vreme ce voi doi… ăă… eraţi ocupaţi în bibliotecă, eu l-am convins pe Fairfax să mă însoţească acolo pentru o ultimă întâlnire romantică. Aranjasem deja ca lacheii să livreze două mesaje în acelaşi timp: unul părinţilor tăi, informându-i că Lord Estley dorea să îi întâlnească; şi unul lui Lord şi lui Lady Estley, spunând că Fairfax trebuia să discute cu ei. *Et voilà!* Noua mireasă se afla în bibliotecă, împreună cu ofiţerul, în văzul tuturor, anunţă ea, făcând un semn cu mâna ca şi cum expunea tabloul pe care îl descria. Dar, din nefericire, fără bijuteriile familiei.

— Colierul a fost tot timpul în bibliotecă.

— Desigur. După ce camera s-a golit, m-am întors şi l-am recuperat din locul în care îl ascunsese el. Acela a fost momentul în care lucrurile au început să devină…

interesante, să spunem. Am părăsit sala de bal pentru a mă întâlni cu un bărbat de la Covent Garden. Poate că ştii la ce fel de bărbat mă refer?

Sarah încuviinţă din cap automat, abia fiind conştientă de ceea ce întrebase Eliza. Retrăia noaptea aceea, noaptea aceea îngrozitoare – chipurile nemiloase, ruşinea părinţilor ei. Indiferenţa rece a lui St. John. Dacă el anticipase o întâlnire între patru ochi cu domnişoara Harrington, atunci scena din bibliotecă trebuia să fi fost de două ori mai dezamăgitoare pentru el, îngrozitoarea amintire o absorbi în aşa hal, încât aproape că nu auzi următoarele vorbe ale Elizei.

— Imaginează-ţi surpriza mea când acesta mi-a spus că safirele Sutliffe nu erau mai mult decât un fals excelent.

— Nu era… adevărat? bâigui Sarah.

Dar, pe de altă parte, nimic din seara aceea nu fusese.

— Aproape lipsit de valoare. Eram înnebunită. Îi promisesem căpitanului Brice o sumă importantă de bani pentru rolul lui, iar acum nu aveam nimic cu care să îi cumpăr tăcerea. Planul meu perfect se prăbuşea în faţa ochilor mei. Ochii verzi ai Elizei rătăciră asupra peisajului marin. Atunci, s-a întâmplat să îmi amintesc de îngrijorarea lui Lady Estley în legătură cu faptul că aveai să porţi nestematele şi am început să mă întreb…

— Ştia că nestematele erau false?

— Într-adevăr. După cum se pare, ea era cea care făcuse copia – după ce amanetase originalul pentru a-şi acoperi datoriile la masa de cărţi de joc.

Fără voia ei, lui Sarah i se tăie răsuflarea când auzi dezvăluirea.

— Desigur, a fost nevoie de ceva muncă pentru a obţine adevărul din partea ei, continuă Eliza. Dar manifesta o reticenţă de înţeles faţă de ideea ca soţul ei să afle ce se întâmplase cu preţioasa lui moştenire de familie. M-a plătit foarte bine să îi păstrez secretul. Nu doar o dată, ci de multe ori.

— Ai păstrat colierul fals, zise Sarah, amintindu-şi

despre povestea pe care mama vitregă a lui St. John o ţesuse despre faptul că fusese şantajată din cauza bijuteriilor. Aşadar, fusese adevărată – doar că numele celei care o şantaja fusese schimbat.

— Nu sunt proastă, se enervă Eliza. De asemenea, am convins-o pe Lady Estley să te trimită departe, ştiind că asta avea să îţi confirme vina. Apoi, am aflat că te înecaseşi în încercarea de a scăpa – şi mai bine!

— Nu ţi-a spus că eram în viaţă? întrebă Sarah, surprinsă.

Aşadar, marchiza *chiar* reuşise să păstreze secretul – mai multe secrete, se părea.

— Nu. Mărturisirea păru să o doară. Dar, odată ce am aflat adevărul, mi-am dat seama că nu puteam lăsa mica problemă a supravieţuirii dumitale să stea în calea succesului meu.

Felul prozaic în care vorbea Eliza despre moartea altcuiva îi îngheţă sângele lui Sarah mult mai rău decât vântul aspru care venea dinspre apă. Trebuia să îşi fi dat seama că femeia aceea nu ar fi dezvăluit niciodată atât de multe dacă ar fi avut intenţia să îi permită să o repete altcuiva.

Frica începu să îi gonească prin tot corpul. Pe moment, nu se putu gândi la o altă metodă mai bună de a-i distrage atenţia Elizei decât să o facă să continue să vorbească.

— Ce s-a întâmplat cu căpitanul Brice?

Eliza flutură o mână, ca şi cum detaliul acesta era neînsemnat.

— A fost trimis într-o misiune periculoasă, din care nu părea prea probabil să se întoarcă. Şi, cum încă nu l-am plătit pentru rolul lui din mica noastră piesă, am atât colierul, cât şi banii.

De parcă erau cele mai bune prietene, îşi împleti braţul cu al lui Sarah şi reîncepu să meargă, trăgând-o pe aceasta către mica barcă. Doar când ajunseră, în sfârşit, Eliza îi eliberă braţul.

Valurile spălau pupa cu un ritm insistent. Sarah

aruncă o privire în mica ambarcaţiune, căutând ceva, orice, care i-ar fi fost de folos ca să se salveze. Putea oare să mânuiască una din vâslele grele ca să o doboare pe Eliza?

— Trebuia doar să aştept ca Fairfax să se întoarcă la mine, continuă Eliza în timp ce se sprijinea de copastie, împiedicând-o pe Sarah să vâre mâna în barcă. Ochii ei rătăciră de-a lungul plajei, în direcţia din care veniseră, şi zâmbi mulţumită de sine.

— Şi iată! Uite-l că vine.

Sarah se întoarse şi îl văzu pe St. John, îmbrăcat doar în cămaşă, înaintând cu hotărâre de-a lungul plajei.

Când acesta fu destul de aproape cât să o poată auzi peste zgomotul făcut de apă, Eliza îl strigă.

— Ar fi fost mai bine dacă nu ţi-ai fi pierdut cumpătul şi nu ai fi aruncat afurisitul ăla de colier. Când l-am auzit lovind peretele, mi-am dat seama că falsul avea să fie descoperit.

— Şi a fost, zise el.

— Aşadar, cum ai lăsat lucrurile acasă, dragul meu? întrebă Eliza, depărtându-se de barcă. Tatăl tău a înţeles acum ce a făcut neghioaba lui soţie?

— Da.

— Ar trebui să ştie şi că domnişoara Harrington a fost implicată, interveni Sarah, reuşind, cumva, să îşi păstreze vocea calmă. Ea este cea care a aranjat dispariţia colierului în noaptea balului. Cu ajutorul căpitanului Brice.

Informaţia nu păru să îl surprindă. Sau, dacă îl surprinsese, ochii lui nu o părăsiră oricum nicio clipă pe Eliza.

— De ce? De ce ai face un asemenea lucru?

Eliza păru suferindă, în mod limpede rănită de lipsa lui de înţelegere.

— Pentru a te salva, desigur. Pentru a te elibera.

— A mă elibera, repetă el.

— Am făcut toate astea pentru ca tu să îţi vezi soţia aşa cum este. O parvenită. O intrigantă. O…

— O hoaţă? sugeră el.

Eliza zâmbi atunci şi merse către el, cu mâinile întinse

în lături.

— Ah, ticălosule! Ce m-ai speriat! Trebuia să ştiu că nu vorbeai serios când ai spus că este nevinovată.

St. John păşi către Eliza şi îi luă mâinile în ale lui, ochii lui stinşi nepărăsind chipul acesteia nici măcar pentru o clipă.

Inima lui Sarah sări din piept, trasă în două direcţii diferite. El chiar îi luase apărarea, spusese că nu o credea vinovată, în ciuda dovezii? Dacă da, de ce nu venise lângă ea acum?

După spusele Elizei, acesta era un loc în care ei doi se jucaseră adesea în copilărie. Acum, în lumina slabă şi lângă marea strălucitoare, arătau, pentru toată lumea, ca doi iubiţi care se întâlneau pe plajă. Stând în locul în care se născuseră, meniţi să fie împreună. Privind adânc unul în ochii celuilalt, ţinându-se de mâini…

Privirea neliniştită a lui Sarah se abătu asupra perechii şi apoi rămase fixată asupra locului în care cei doi se atingeau.

St. John nu o ţinea de mâini pe Eliza. Ci îi ţintuia încheieturile.

Apoi, el clătină din cap, iar ea îl auzi întrebând:

— Eşti nebună?

*

Când privi în ochii Elizei, St. John îşi dădu seama că răspunsul la întrebarea lui era, foarte posibil, *da.*

Când le văzuse stând împreună pe plajă, primul lui sentiment fusese uşurarea. Nu ajunsese prea târziu – ori, cel puţin, nu încă.

Acum însă, înţelesese întreaga măsură a pericolului în care se aflau cu toţii.

Sarah era bine? Tânjea să o privească, să întindă mâna spre ea, să meargă la ea, dar se temea că, dacă ar fi făcut asta, ar fi atras şi mai mult mânia răzbunătoare a Elizei.

— Nu vorbeşti serios. Vino, dragostea mea, îl îndemnă

ea, arătând cu bărbia în direcţia bărcii. Aceasta este şansa noastră.

Stând atât de aproape, nu putu să nu fie izbit de frumuseţea Elizei. Dar acum putu să vadă şi faptul că frumuseţea ei era înconjurată de o duritate, ca un strat gros de gheaţă care încastra un trandafir de iarnă, distrugând ceea ce părea să protejeze. Nu reuşise să observe asta cu ani în urmă? Sau îşi făcuse această carapace mai recent?

— Pot înţelege, cu siguranţă, motivul pentru care eşti atât de disperată să fugi. Sarah făcu un pas către el în timp ce vorbea, dar ochii ei nu părăsiră deloc chipul Elizei. Acum, când căpitanul Brice te-a urmărit până la Lynscombe.

Sub obrajii aspriţi de vânt, Eliza păli ca de moarte.

— E-este *aici?*

Un fel de sălbăticie i se împrăştie pe trăsături, şi se smulse din temniţa mâinilor lui St. John.

— Da, confirmă Sarah. Tatăl meu l-a văzut în sat astăzi-dimineaţă.

În sat? St. John strânse mai tare mâinile Elizei. De ce nu spusese Sarah nimic mai devreme? Pentru că se temuse de ceea ce avea el să facă dacă afla? El îi spusese că o credea nevinovată, dar ea nu era încă gata să se încreadă în cuvintele lui, nu era încă pregătită să creadă că el îi spusese adevărul. Noaptea trecută, ea capitulase în faţa dorinţelor trupului ei şi a celor ale trupului lui. Dar, aparent, inima ei încă nu era a lui.

Ei bine, atunci avea să găsească o altă cale prin care să o câştige.

— Nu îmi puteam imagina ce l-a adus aici, spuse Sarah. Până acum. Ai spus că i-ai promis o sumă mare de bani pentru rolul său în furtul colierului – mai mult, presupun, decât a putut să furnizeze Lady Estley.

— Da, admise în silă Eliza. Când s-a întors din Franţa, i-am explicat cum stăteau lucrurile şi i-am dat banii pe care îi aveam. Dar, desigur, nu era nici pe departe ceea ce aştepta el. Mă vânează încă de atunci, ameninţându-mă că mă dă în vileag. Dar nu m-am gândit că mă va urma în afara Londrei.

— Ai pus nestematele în cufărul lui Sarah, sperând că nu va mai avea cu ce să te aibă el la mână, spuse St. John.

— Eram mai îngrijorată de faptul că te are ea la mână, spuse Eliza, ochii ţâşnindu-i când la Sarah, când la el. De ce ai făcut pe soţul gelos cu atâţia ani în urmă? Ai provocat la duel un ţintaş de seamă. Ai fi putut fi ucis, iar asta din cauza unei femei care nu putea să însemne nimic pentru tine! Ştii că am mers la el şi l-am implorat să aleagă săbiile, ca să îţi dea o şansă?

— Cât de… amabil din partea ta să intervii. În ciuda aerului rece, vechea cicatrice îl arse cu o căldură proaspătă. Şi cât de binevoitor din partea lui să fie de acord. Sper că voi avea ocazia să îmi exprim recunoştinţa personal.

— Pare să fi fost o mică scăpare în planul dumitale, domnişoară Harrington, observă rece Sarah, întrerupând şirul răzbunător al gândurilor lui St. John. Dacă atât Lady Estley, cât şi căpitanul Brice ştiau că dumneata ai nestematele şi acum sunt amândoi aici, să confirme, nu face asta destul limpede faptul că *dumneata* eşti cea vinovată, nu eu?

— Singura scăpare din planul meu este pe cale să fie îndreptată, se răsti Eliza. Haide să mergem, Fairfax. Împreună. Aşa cum am fost sortiţi. Nu ar trebui să îţi mai baţi capul cu ea. Aruncă peste umăr o privire dispreţuitoare către Sarah. Las-o aici, şi curând vei fi liber de ea, pentru totdeauna.

Cum apa se apropia din ce în ce mai mult, era foarte limpede ce dorea ea să spună. Oare putea Eliza – această femeie pe care o cunoscuse aproape toată viaţa lui – să fie cu adevărat atât de calculată, atât de crudă?

Dar ştia deja şi răspunsul acela.

— Nu pot.

— Sigur că poţi, insistă ea. După tot ce am făcut pentru tine, sigur nu ai de gând să mă respingi.

— Acesta este locul căruia îi aparţin, Eliza. La Lynscombe.

Privirea ei verde ca iarba trecu peste chipul lui.

— Bănuiesc că pot avea o oarecare consolare că sunt dată deoparte din cauza unui sat sărăcăcios, nu din cauza jerpelitei tale soţii. Mica barcă se cutremură şi se ridică de pe nisip datorită forţei valurilor care creşteau. Nu fi prost, Fairfax, zise Eliza, frica ascuţindu-i glasul în timp ce se zbătea în strânsoarea lui.

Atunci, Sarah vorbi cu o hotărâre liniştită:

— Dă-i drumul.

Ezitând, St. John dădu drumul încheieturilor mâinilor Elizei. Odată eliberată, Eliza se chinui să urce în bărcuţă şi luă vâslele.

— *Trebuie* să vii cu mine, Fairfax. *Acum.*

El clătină din cap.

Încruntarea Elizei de mută de el la Sarah şi înapoi.

— Înţeleg. Întotdeauna ai fost mult prea sentimental pentru Lynscombe. Ei bine, treaba ta. Râsul ei spart se revărsă peste el ca picături de ploaie îngheţată. Îţi urez să fii bucuros de alegerea făcută.

Şi se împinse cu o putere surprinzătoare, croindu-şi drum împotriva curentului.

St. John putea, în sfârşit, să întindă mâna după soţia lui.

Aceasta stătea la mai puţin de un braţ distanţă, degetele ei zvelte cutând fustele cu mişcări clare şi atente, mişcări pe care el şi le imaginase cândva ca fiind dovada unui calm calculat, dar pe care acum le recunoştea ca fiind un semn de nelinişte. Când păşi spre ea, îşi simţi pantoful umplându-se cu apă rece ca gheaţa.

În mod automat, privi în jos, deşi ştia ce însemna asta. Valurile mâncaseră din plajă, lăsând în urma lor bălţi şi râuleţe. Marea se retrase pentru o clipă, apoi înaintă din nou, învârtindu-se în jurul gleznelor lor şi udând tivul rochiei lui Sarah. Pericolul reprezentat de Eliza îi alungase pentru moment orice gând legat de marea care năvălea pe uscat.

Privi peste umăr. Nu văzu nici urmă de nisip.

Doar apă.

Nu îşi dăduse seama că merseră atât de departe. Chiar şi la cel mai jos nivel al mareei, partea de nisip care

dădea spre mare era îngustă şi mărginită la ambele capete de către aflorimente de piatră care ajungeau departe, în canal. În afară de cazul în care te apropiai dinspre mare, singura cale de a ajunge la mica limbă de plajă era să cobori de pe stâncă. Singura cale de scăpare era în sus. În locul în care se aflau însă, stânca era aproape perpendiculară. Cărarea frumos terasată pe care coborâseră era separată de ei de apă, care, în unele locuri, era deja până la talie şi creştea.

Aruncă o privire în urma lui, dar Eliza aproape dispăruse din vedere. Alungând îngrozitoarea conştientizare a faptului că aceasta era în stare să îi abandoneze ca să se salveze pe ea însăşi, luă mâna lui Sarah într-a lui.

Ea înţelese situaţia delicată în care se aflau. El putu să vadă asta dintr-o singură privire.

— Bănuiesc că ştii să înoţi, nu? întrebă el, forţând un fel de surâs să îi apară pe buze, în timp ce îşi scoase pantofii, îi aruncă cât colo şi încercă să nu şi-l imagineze pe tatăl lui fiind obligat să le identifice cadavrele.

— O altă îndeletnicire provincială, răspunse ea, clătinând din cap.

El îşi aminti de intenţia ei de a se arunca în apă după fiica ei. De curajul ei. De nesăbuinţa ei. Se strădui să răspundă cu un zâmbet.

— La primăvară, promise, cuprinzându-i chipul în palme şi apăsându-şi buzele pe ale ei, simţindu-le răceala şi gustul sărat. Te voi învăţa. Când vremea este caldă şi apa calmă, puţine sunt plăcerile care să egaleze asta.

În timp ce vorbea, îi trase şalul din mâini şi pipăi până când ajunse la capătul bucăţii late de mătase.

— Îmi pare rău, Sarah, spuse în timp ce o sfâşie pe lung, împărţind-o în două fâşii mai înguste, înnodându-le împreună şi apoi cufundând nodul în apă, udându-l ca să nu se desfacă.

Ea icni, dar nu protestă, nici chiar atunci când el legă un capăt al frânghiei improvizate în jurul taliei ei şi începu să o conducă în apele mai adânci, departe de pietrele de

care ar fi putut fi zdrobiţi, apucând capătul celălalt atât de tare, încât degetele începură în curând să-l doară.

Înaintară încet, ţelul lor părând să fie să se retragă cu fiecare pas, apa târându-i către ea înainte de a-i împinge înapoi şi crescând cu fiecare moment.

După estimarea lui, mareea era la cel mai înalt nivel. Pentru a ajunge acum la stâncă, trebuiau să traverseze linia ţărmului, acolo unde valurile se spărgeau şi se tulburau şi, învolburate, se întorceau înapoi în mare. Se îndoia de abilitatea lui Sarah de a lupta să înainteze, îngreunată cum era de fustele ei şi de temeri.

Nu vedea decât o soluţie.

Dând drumul capătului şalului, îşi puse ambele mâini pe umerii ei, apa clipocind peste degetele lui acolo unde o apucaseră.

— Ai încredere în mine?

Ea ezită. Nivelul mării crescu.

— Da, şopti ea, în cele din urmă.

Îi făcu semn să tragă adânc aer în piept.

Şi apoi, simţind cum i se sfâşie inima, o împinse sub apă.

Capitolul 25

Ţâşni la suprafaţa apei de gheaţă, împroşcând, înecându-se, oarbă. Dădu sălbatic din mâini şi din picioare, căutând ceva solid şi sigur, când, pe neaşteptate, îşi dădu seama că picioarele ei puteau atinge pământul. La fel şi mâinile, descoperi, când degetele ei amorţite zgâriară suprafaţa cretoasă a stâncii.

Când reuşi să se apuce cu mâinile şi fu sigură că era în picioare şi vie, îndrăzni să deschidă ochii şi să privească în jur. Se aştepta să îl găsească pe St. John alături de ea, ţinând capătul şalului ei.

Dar suprafaţa verde a şalului plutea liberă, dusă înainte şi înapoi de mişcarea apei, ca frunzele vreunei

varietăţi ciudate şi elegante de algă.

Relaxându-şi numai puţin strânsoarea mâinilor prinse de stâncă şi îşi lungi gâtul ca să îl caute în apa care creştea în urma ei.

Îl zări, în cele din urmă, mai departe decât se gândea că ar fi trebuit să se afle, dar înotând straşnic, cu mişcările acelea puternice care cândva salvaseră viaţa Clarissei. Însă, oricât de în forţă înota el, nu se apropia. Chiar şi atunci când valul venea către ea, apa părea să îl mătură şi să îl tragă înapoi. Faptul că o împinsese pe ea în siguranţă îl pusese pe el în pericol. De ce nu reuşea să îşi croiască drum până lângă ea?

Dintr-odată, Sarah îşi aminti cum descrisese prima oară Martha Potts felul în care se înecase soţul ei: „A înotat către ţărm, dar nu prea îşi dădea silinţa. Marea îl voia pentru ea, bănuiesc. În orice caz, trăgea şi tot trăgea de el, până când el nu a mai putut să lupte”.

Îşi aminti despre pescarii care vorbeau cu glasuri pline de uimire despre curentul invizibil care ţinea un bărbat pe loc, care îl trăgea sub apă dacă nu putea să scape de el, tachinându-l şi chinuindu-l aşa cum o pisică se joacă cu un şoricel pe care are de gând să îl mănânce la sfârşit.

— St. John! strigă. Înoată înapoi!

Îşi luă o mână de pe stâncă şi îi făcu semn să se îndepărteze, convinsă că el avea să o creadă nebună. Dar era cel mai sigur mod de a scăpa de curentul în care fusese prins, altfel avea să se înece la doar câţiva paşi de ţărm.

Gesturile ei disperate sau propria lui oboseală îl făcu să cedeze uşor, şi un val îl cără în afara curentului, ducându-l într-un loc în care putu să înoate mai uşor. După câteva rotiri de braţe, ajunse aproape de ea, dar atât de epuizat de efort, încât ea se temu că următorul val al mareei avea să îl înghită pentru totdeauna.

Dând drumul suprafeţei stâncii, se aplecă pentru a dezlega nodul aflat în talia ei, trăgând şi sfâşiind mătasea întărită de sare cu degete înnebunite, bâjbâind, până când acesta cedă. Îşi înfăşură un capăt în jurul încheieturii mâinii,

iar pe celălalt îl lăsă să plutească liber, întinzându-se deasupra apei, către soţul ei.

Cu un ultim efort, slăbit, St, John se repezi către el.

Vârfurile degetelor lui prinseră şi se încurcară în franjuri.

Cu rugăciuni fără cuvinte revărsându-i-se de pe buze, Sarah începu să îl tragă cu grijă către ţărm până când şi el avu pământ sub picioare. Se prăbuşi lângă ea, cu obrazul lipit de stâncă, unul mai alb decât celălalt.

După un timp îndelungat, pleoapele lui fluturară şi ochii săi albaştri se deschiseră şi se aţintiră asupra ei.

— Sarah, răsuflă el.

— St. John. Îşi simţi lacrimile curgându-i pe obraji şi amestecându-se cu apa sărată care îi înconjura. Slavă Domnului!

El zâmbi slab şi închise din nou ochii.

Strângând din dinţi ca să nu îi clănţăne, ea întrebă:

— Poţi să te caţări?

El încuviinţă din cap, şi, după ce îşi trase sufletul, începură să urce încet. Până ajunseră în vârf, ultima lumină a zilei dispăruse de pe cer. Vântul se potolise, dar aerul devenise mai rece, şi se întinseră în tufărişul ţepos, unul lângă altul, uzi leoarcă şi tremurând.

În cele din urmă, St. John se chinui să se ridice în capul oaselor.

— Crezi că reuşeşti să mergi până la casă?

Ea se ridică şi cercetă cărarea, la capătul căreia luceau luminile depărtate ale conacului Lynscombe.

— P-p-pot î-încerca, scrâşni printre dinţii care-i clănţăneau.

Dar niciunul din membrele ei nu părea dornic să onoreze acel angajament.

— Şocant, spuse St. John, întinzându-se pe pământ după haina pe care o aruncase înainte să coboare şi înfăşurând-o în jurul umerilor ei. Haide să vedem dacă nu putem să te încălzim mai întâi. Cu ochi scrutători, privi împrejurul lor şi apoi murmură, mai degrabă pentru sine decât către ea: Mă întreb…

Cuibărită în materialul binecuvântat de uscat, Sarah privi cum el se ridică, merse înapoi pe marginea stâncii şi se coborî pe margine. Curioasă, ea aproape se târî până într-un loc din care putea să vadă ce făcea el. St. John găsise o crăpătură adâncă în suprafaţa stâncii şi scotea câteva pietre răzleţe şi cuibul de pasăre abandonat care o umplea. Peste o clipă, descoperi un obiect maro micuţ, pe care i-l arătă nerăbdător.

— Nu îmi vine să cred că încă era acolo.

Ea se uită la micuţa cutie de lemn, cu balamalele ruginite, şi apoi ridică din nou privirea către St. John.

— Lada de comori a unui pirat, explică el. Iar înăuntru…

El o deschise şi îi dezvălui conţinutul, genul de lucruri care ar fi făcut ochii unui băiat să licărească: un cuţit tocit, diverşi nasturi, care arătau ca nişte monede, o bucată zdrenţuită de pergament şi… o cutie cu iască.

Apoi, adună resturi uscate de tufiş şi câteva beţe şi, în doar câteva momente, o scânteie plăpândă se aprinse, şi primele limbi de foc începură să apară de-a lungul lemnelor.

Mai apoi, flăcări mai puternice începură să lumineze cerul, alungând apusul şi făcând ca totul în jurul lor să pară şi mai întunecat. Ea urmări privirea lui St. John pe deasupra apei, în direcţia în care o luase barca Elizei.

— De ce mi-ai cerut să o las să plece? întrebă el. Nu crezi că ar trebui să înfrunte repercusiunile faptelor ei?

— A făcut-o deja, zise ea încetişor. L-a pierdut pe bărbatul pe care îl iubeşte.

El clătină din cap, negând cu asprime.

— Orice simte Eliza pentru mine sigur nu poate fi dragoste.

Sarah ridică din umeri.

— Dacă nu aş şti mai bine, zise el, înclinându-şi capul şi studiindu-i expresia, aş crede că ţi-a fost milă de ea.

— Şi este atât de ciudat?

Privirea lui rătăci din nou către mare.

— Nu mai ciudat, bănuiesc, decât mila pe care

descopăr că o simt pentru mama mea vitregă. Nu ştiu dacă o pot ierta pentru ce ţi-a făcut, dar în seara asta mi-am dat seama că nici viaţa ei nu a fost cum a sperat ea să fie.

Sarah simţi un junghi când inspiră mai adânc, adunându-şi curajul.

— Până nu mi-a spus Eliza, nu am ştiut că aţi fost logodiţi. Am crezut…

— Logodiţi? repetă el, cu umerii dintr-odată ţepeni, de parcă acel cuvânt era o acuzaţie. Nu am fost niciodată logodiţi, deşi ştiam cu toţii că asta era dorinţa cea mai mare a tatălui ei. Se opri, şi postura i se înmuie uşor, la fel ca glasul. Dar când eram mai mici, eram… foarte apropiaţi. Legătura dintre familiile noastre permitea anumite… libertăţi, cred că aşa ar putea fi numite. Eram mai intimi decât era, poate, înţelept.

Ea nu trebui să întrebe la ce se referea.

Degetele lui străbătură distanţa dintre ei până când le găsi pe ale ei, şi, împotriva raţiunii, ea îl lăsă să îi ia mâna. El îi întoarse palma spre lumina care pâlpâia, studiind pielea julită şi roşie, oprindu-se deasupra unei tăieturi adânci de care ea nici nu fusese conştientă. Cu cealaltă mână, el se întinse după legătura de la gâtul lui, eliberând materialul umed de sub guler şi înfăşurându-l cu blândeţe, dar ferm în jurul mâinii ei rănite.

Ea tresări când simţi presiunea, dar durerea pulsândă din mâna ei nu fu nimic pe lângă durerea din inima ei.

— În noaptea balului nunţii noastre, te-am auzit spunându-i Elizei că inima ta nu avea să fie niciodată a mea, şopti ea.

Vorbele lui îi fuseseră înfierate în creier. Nici măcar anii care trecuseră nu reuşiseră să le amuţească ecoul.

— Pentru că a fost întotdeauna a ei?

— Nu. Nu a fost niciodată a ei, insistă el. Ceea ce ai auzit în seara aceea, ceea ce ea şi-a imaginat că voiam să spun… Glasul lui se stinse, ca şi cum încerca să îşi amintească un detaliu din viaţa unui alt bărbat. Am spus că nu vei avea niciodată inima mea pentru că eram foarte sigur că nu aveam o inimă pe care să o dau. El aruncă o

privire în spatele ei, către casă, apoi către întinderea de apă şi de cer din faţa lor. Am fost născut aici, Sarah. Aici am cunoscut întâia oară dragostea. Şi apoi, mama mea a murit, iar eu am fost obligat să părăsesc locul acesta, şi m-am temut că abilitatea mea de a iubi m-a părăsit. În sfârşit, ochii lui albaştri se fixară asupra ei. Eliza a avut dreptate într-o privinţă. Când te-am văzut cu Brice, am fost gelos.

Ea nu se putu împiedica să nu tresară auzind dezvăluirea lui.

— Nu vorbi despre el, te rog. Jur că nu m-a… noi nu am…

— Ştiu, spuse el. Cred că o parte din mine a ştiut întotdeauna. Dar, cu toate astea, am descoperit ceva important în seara aceea. Ce am simţit când te-am văzut în braţele unui alt bărbat mi-a arătat cât de mult mă înşelasem. În legătură cu tine. În legătură cu mine însumi. Şi mi-a fost teamă de acele sentimente. Mi-am dat seama că asta nu putea să însemne decât că ţineam la tine mai mult decât intenţionasem. Aşa că am luptat împotriva sentimentelor. Apoi, ca un laş, am plecat.

Ea înţelegea cu greu ceea ce îi spunea el şi până unde mersese ca să se rupă de sentimentele lui. De trecutul lui.

De ea.

Luna răsărea, coarnele semilunii părând să se agaţe de ultimii nori delicaţi ai zilei. Ea privi cum aceasta se eliberă singură din strânsoarea lor şi îşi aruncă lumina slabă peste apă.

— Dar acum, te-ai întors, sublinie ea. Ai un sentiment reînnoit de responsabilitate faţă de acest loc, o responsabilitate pe care zestrea mea te poate ajuta să o duci la îndeplinire. Iar eu… eu mă bucur pentru asta, de dragul oamenilor de aici. Pipăi marginea zdrenţuită a fustei ei. I-am cerut tatii să îţi dea banii din zestrea mea, orice s-ar întâmpla.

— Te referi la biletul tău?

Întinzând din nou mâna către ea, îşi strecură o mână în buzunarul hainei şi scoase o bucată de hârtie familiară. Ea icni şi încercă să înşface biletul, dar, fără o vorbă, el îl

aruncă în foc. Într-o clipită, hârtia se transformă în cenuşă.

— „Orice s-ar întâmpla”? Eşti *soţia* mea.

Îi luă mâna într-a lui şi, cu un deget, atinse verigheta de aur pe care ea o purta, întorcând-o astfel încât să sclipească în lumină. Insistenţa din vocea lui o făcu din nou se să înfioare.

— Lynscombe are nevoie de banii tatălui tău, nu voi nega. Urmă o pauză. Dar *eu* am nevoie de *tine,* îşi ridică ochii, scrutându-i chipul. Te iubesc, Sarah.

— Mă… iubeşti?

— După noaptea trecută, te poţi îndoi?

Ea se smuci agitată din strânsoarea lui, dar el nu îi dădu drumul.

— Se pot face… astfel de lucruri şi se pot simţi astfel de lucruri şi fără dragoste, cred.

— Da, fu el de acord. E posibil Dar, noaptea trecută, pentru mine nu a fost aşa. Tinerii îşi spun în sinea lor că dragostea este un lucru lipsit de importanţă. Şi-o imaginează ca pe un sinonim slab pentru cochetărie, poftă trupească ori…

— Dorinţă, completă ea, şovăind. Eliza este foarte frumoasă.

— Da, aprobă el. Dar nu la fel de frumoasă ca tine.

Sarah pufni cu neîncredere.

— De ce negi asta? o înfruntă el. Frumuseţea ei este una exterioară. A ta, pe de altă parte, vine dintr-un loc din adâncul tău – atât de adânc, încât, la început, nu am putut să-l văd. Dacă nu aş şti, te-aş acuza că ai încercat să îl ascunzi de mine. Dar nu contează – acum, văd asta. Şi nu am de gând să îl mai scap vreodată din vedere.

Ea simţi fierbinţeala ridicându-i-se în obraji şi speră ca lumina blândă a focului să îi ascundă roşeaţa.

— Acestea sunt cuvinte frumoase, milord, dar…

El îi puse un deget lung pe buze, pentru a o opri.

— O, nu, Sarah. Nu încerca să te ascunzi în spatele unor astfel de formalităţi. Mi-ai spus pe nume o dată. Spune-o din nou.

Cum de reuşise el, în timp ce zăcea acolo, chinuindu-

se să tragă ceea ce ea se temuse că avea să fie ultima lui gură de aer, să aibă energia necesară pentru a observa scăparea aceea înşelătoare a limbii ei?

— Foarte bine, mormăi ea pe lângă degetul lui. *St, John.* Dar…

El clătină din cap.

— Încă o dată, spuse el, ridicându-şi degetul şi înlocuindu-l cu un sărut delicat, îndelung.

— St. John, şopti ea când buzele li se despărţiră.

Ea mai degrabă îi simţi decât îi văzu zâmbetul.

— Mai bine. Acum… ce spuneai?

Ce *spunea?* Clătină nesigur din cap.

— Eşti frumoasă pentru mine, zise el din nou, când ea nu răspunse. Şi ţi-aş fi recunoscător dacă nu te-ai contrazice cu mine în privinţa asta.

De undeva din adâncul ei, Sarah scoase la suprafaţă îndrăzneala de a răspunde:

— Da, milord.

St. John ridică dintr-o sprânceană şi clătină uşor din cap, mustrând-o.

— Ah, Lady Fairfax. Ce mă voi face eu cu tine?

Spre groaza ei, ceva din adâncul fiinţei ei tremură la întunecimea delicioasă din privirea lui. Dar, într-o clipă, un zâmbet trase de colţurile gurii lui şi îi spulberă demonstraţia de severitate.

Aceasta, se temu ea, era o slăbiciune pe care Clarissa avea să înveţe în curând să o exploateze.

Gândul la fiica lor trebuie să fi făcut ca o urmă de emoţie să apară pe chipul ei, pentru că expresia lui St. John se modifică din nou.

— Ah, Sarah. Îmi pare mai rău decât îţi poţi imagina pentru faptul că am irosit atât de mulţi ani din viaţa noastră. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, dar, dacă acele greşeli m-au învăţat cât de mult însemni pentru mine, nu pot regreta întru totul că le-am făcut.

— Chiar ai aruncat colierul şi l-ai distrus?

El încuviinţă din cap destul de stânjenit.

— De ce? continuă ea.

— Nu din motivele pe care ţi le imaginezi, spuse el. Ştiam că trebuia să existe un motiv pentru care se afla în cufărul tău. Te credeam în continuare nevinovată. Ochii lui căzură asupra mâinilor lor unite, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă bijuteriile acolo. Dar, în acelaşi timp, mi-am dat seama că nu ar fi contat pentru mine dacă erai vinovată. Te-aş fi iubit exact la fel. Bănuiesc că asta nu explică de ce am făcut-o…

— Ba explică mult mai bine decât îţi poţi da seama, îl asigură ea, amintindu-şi de curiosul amestec de emoţii pe care îl simţise când aruncase portretul lui în cealaltă parte a încăperii, în noaptea în care acesta sosise în Haverhythe.

— Vorbind despre cufărul tău, de ceva vreme tot vreau să te întreb ceva.

Se opri ca şi cum aştepta permisiunea ei, aşa că ea înclină aproape imperceptibil capul, acordându-i-o.

— Miniatura. Mi s-a părut că este un obiect care a primit foarte multă atenţie din partea ta. Şi mă întrebam cum ai dat de ea.

Oare el ghicise direcţia pe care o luaseră gândurile ei? Aproape putu să simtă muchia cutiei miniaturii apăsate în palma ei, aşa cum fusese în dimineaţa aceea, cu atâta timp în urmă.

— Am furat-o.

Strânsoarea lui pe mâna ei se înteţi.

— Dumnezeule mare, Sarah. De ce ai face un asemenea lucru?

— Voiam ceva care să îmi amintească de tine, şopti ea.

— Vai, Sarah…

Cuvintele ei îi dădură speranţă. Dar, privind cum ochii ei se umpleau de lacrimi, greutatea din pieptul lui începu să se mişte şi se scufundă ca marfa de contrabandă care scufundase barca lui John Potts.

— Când tatăl meu m-a anunţat că a aranjat o căsătorie pentru mine, spuse ea, ferindu-se de atingerea lui, la fel ca tine, m-am îngrozit de ceea ce avea să urmeze. Titlul tău – sau, mai degrabă, al tatălui tău – nu mă interesa

deloc. Nu aveam dorinţa de-a mă învârti prin cercurile lumii bune. Doream alt fel de viaţă. Apoi însă, te-am văzut. Atât de asemănător cu bărbatul din acel portret. Atât de chipeş. Atât de fermecător.

— Nu, negă el cu sobrietate. Cred că ştim amândoi că, în zilele acelea, nu m-am purtat deloc fermecător cu tine.

— Poate că nu, recunoscu ea. Dar nu am lăsat realitatea să se amestece cu basmul pe care îl născocisem, cel în care tu realizai că valoram mai mult decât zestrea mea. În care îţi cuceream inima, mărturisi ea în şoaptă.

— Ai făcut-o, insistă el.

Exista încă posibilitatea ca şi el să i-o fi cucerit pe a ei?

— Ştiam că erai doar premiul pe care averea tatălui meu îl cumpărase, contracara ea, clătinând din cap. Ştiam că nu aş fi putut vreodată să te câştig de una singură. Ştiam că nu eram cu adevărat făcută pentru a fi vicontesa Fairfax, în ciuda celor mai mari speranţe ale părinţilor mei şi a eforturilor lor sincere de a mă pregăti pentru acest rol.

— O guvernantă strictă, profesori de desen, lecţii de pian? Nu, acestea au fost într-adevăr pregătiri neînsemnate, recunoscu el în timp ce privea cum sprâncenele ei se ridică. Cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată ca să dovedeşti că eşti demnă de a fi Lady Fairfax a fost să fugi.

De pe buzele ei năvăli un sunet de neîncredere, dar el ridică un deget, pentru a o împiedica să vorbească.

— Lasă-mă să termin. Pentru că, dacă nu ai fi plecat niciodată în Haverhythe, nu aş fi fost niciodată nevoit să te găsesc. Poate că nu mi-aş fi dat seama niciodată că eşti în stare să faci miracole. *Tu* poate că nu ţi-ai fi dat vreodată seama că poţi face miracole. Ridicând mâna, îi cuprinse delicat chipul. Poate că ai fi continuat să te crezi nedemnă de a avea propriile visuri – şi de a ţi le îndeplini.

Ea îşi închise ochii sub privirea lui stăruitoare.

— În toţi acei ani, indiferent de ce alegea inima mea să creadă, mintea îmi spunea că nu erai eroul de poveste. Dar nu prea am reuşit niciodată să îţi dau drumul…

— Nu o face, şopti el. Cu siguranţă că tu, dintre toţi oamenii, nu mi-ai refuza finalul fericit de poveste?

— Viaţa nu este o poveste, zise ea, deschizându-şi ochii şi clătinând din cap. Acum, ştiu asta. Acel „pentru totdeauna” nu este întotdeauna unul fericit. Vor fi vremuri de tristeţe. Cu greutăţi.

— Da, fu el de acord.

Acelea erau lucrurile de care se temuse cel mai mult atunci când refuzase să îşi deschidă inima. Acum însă, înţelesese că acestea nu erau totul.

— Dar, cu voia Domnului, vor fi şi vremuri de bucurie, continuă el. În tăcerea care urmă, el putu să o audă oftând.

— Spune-mi, Sarah. Ce vedeai când te uitai la miniatura aceea veche?

Ea aruncă iar o privire către marea întunecată.

— Chipul bărbatului de care mă îndrăgostisem cu destulă nesăbuinţă şi fără speranţă – încă din prima clipă în care l-am întâlnit.

Undeva în pieptul lui, o scânteie de speranţă se aprinse la viaţă.

— Dar, desigur, continuă ea, nu mai eşti tânărul care erai în acel portret.

— Nu, admise el. Nu mai sunt. Îşi alunecă degetele în părul ei umed, ridicându-i chipul spre el. Aşa că, spune-mi, ce vezi când te uiţi acum la mine?

Precaută, îl privi în ochi. Apoi, îşi şterse ochii cu dosul palmei, inspiră tremurat şi… zâmbi. Nu cu unul dintre acele zâmbete micuţe şi misterioase care începuseră să ameninţe sănătatea minţii lui. Ci un zâmbet larg adevărat, cu buze tremurânde.

— Îl văd pe bărbatul pe care îl iubesc, spuse ea. Bărbatul pe care l-am iubit întotdeauna. Chiar şi atunci când nu ar fi trebuit.

Îşi coborî buzele peste ale ei, gustând moliciunea tremurândă a gurii ei. Ridicându-şi cealaltă mână pentru a-i cuprinde chipul, o trase mai aproape, iar ea veni de bunăvoie, strecurându-se în îmbrăţişarea lui ca într-o haină bine cunoscută.

După o vreme, el simţi că focul de lângă ei se stingea şi răcoarea aerului nopţii se simţea mai tare.

— Ar trebui să mergem acasă, Lady Fairfax, spuse în timp ce, fără tragere de inimă, se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice. Cu toţii se vor întreba ce s-a petrecut cu noi – iar eu, unul, aş prefera să evit să fiu descoperit aici de o echipă de salvare, fugara mea mică.

Sarah aruncă o privire în urma sa, şi buzele i se ridicară într-un zâmbet poznaş.

— Nu, fără alte echipe de salvare. Promit să nu mai dispar din nou, milord.

— Ai grijă să nu o faci, ordonă el, încercând să pară încruntat. Dar, doar ca să fie clar, *eşti o* hoaţă, să ştii. Mi-ai furat inima.

O îmbujorare delicată încălzi obrajii ei şi chiar mai tare inima lui.

— Dar este lucrul corect. Tu ai avut-o pe a mea de la început.

El se aplecă înspre ea, aşezându-şi buzele pe o adâncitură aflată la colţul gurii ei, care era aproape, dar nu tocmai, o gropiţă.

— Atunci, nu o meritam, şopti el lipit de obrazul ei. Dar am de gând să îmi petrec restul vieţii încercând să o merit.

— Aşa să faci.

Zâmbi, retrăgându-se alene de lângă buzele lui, şi aruncă o privire către casă.

— Bănuiesc că nu se poate să fi trecut mai mult de o oră, dar pare să se fi scurs o eternitate de când am plecat. Crezi că balul recoltei a mers mai departe fără noi?

— Balul? Clătină din cap. Cred că nu a fost niciodată un bal.

Fruntea lui Sarah se încreţi din cauza confuziei şi a dezamăgirii.

— Dar bănuiesc că tropăiala, învârtelile şi cheful de la Red Lion vor continua o vreme, explică el. Şi că oamenii din Lynscombe se distrează şi mai mult datorită absenţei „oamenilor din lumea bună de la conac”.

Ea izbucni în râs, un sunet minunat, magic. St. John se înclină şi întinse o mână.

— Îmi acordaţi acest dans, doamnă?

Sarah ridică privirea către el, apoi şi-o coborî către rochia ei zdrenţuită.

— Regret să spun că nu sunt îmbrăcată potrivit, milord, refuză ea, clătinând din cap.

— Ce păcat! Era o rochie minunată. Cum aş fi putut să o uit vreodată? întrebă, ochii lui hoinărind peste ea. O purtai prima oară când te-am văzut.

Şi-o putu imagina în ea, stând în picioare în salonul de dimineaţă din vila de la oraş a familiei ei, acceptându-i propunerea morocănoasă cu zâmbetul acela pe care avea să îl cunoască atât de bine, chiar dacă degetele ei se jucau nervoase cu franjurile unui şal greu, de mătase, tras pe umerii ei ca un scut.

— Şi ai păstrat-o, se minună el. În toţi aceşti ani.

Ea păstrase acea bucăţică din trecutul lor, iar acum el înţelegea de ce. Asta îl făcu dornic să realizeze viitorul la care ea visase în acea zi.

— Dar nu pot mă abţine să nu mă întreb ce s-a întâmplat cu celelalte.

Timp îndelungat, ea nu răspunse.

— Eram în Haverhythe de câteva săptămâni, când am aflat că Nebuna Martha Potts nu îşi putea plăti chiria, zise ea în cele din urmă, cu glas atât de scăzut, încât el trebui să facă efort pentru a o auzi peste geamătul valurilor care se îndreptau spre ţărm. Toată lumea din sat era sigură că avea de gând să se arunce de pe chei într-una dintre nopţi. La început, nu îmi imaginam cum aş fi putut să o ajut – nu aveam nimic de valoare. Dar apoi, mi-am dat seama… îşi coborî privirea asupra rochiei şi îndoi mătasea între două degete. Doamna Dawlish le-a cumpărat de la mine. Mi-a spus că avea o clientă care ar plăti cu bucurie bani buni pentru cea mai recentă modă de la Londra.

— Da? Şi cine era?

— Fanny Kittery.

— Ah, Sarah a mea, şopti în părul ei în timp ce o

strânse la piept. Isteaţa, creativa, generoasa mea Sarah.

Când el îi dădu drumul, ea se încruntă.

— Bănuiesc că va trebui să revin la hainele mele de doliu.

— Chiar trebuie? Îmi placi mai mult atunci când nu porţi nimic, o tachină el.

Ea îl privi pieziş, pe jumătate mustrătoare, pe jumătate intrigată.

— Dar rochia pe care ai purtat-o la festivalul din Haverhythe?

— Am lăsat-o în Haverhythe, gândindu-mă că poate doamna Potts ar avea nevoie… Vocea i se stinse, cu o notă de îngrijorare. Şi apoi, nu era o rochie de călătorie, iar bagajul meu era deja făcut, dacă îţi aminteşti.

Cum ar fi putut să uite?

— Voi tolera hainele acelea negre de văduvă doar cât durează să îţi faci altceva. Întâi de toate, trimite după Emily Dawlish.

Sarah se întinse să îl sărute, lipindu-şi trupul de al lui.

— Ei bine, poate nu chiar *întâi de toate,* murmură el aproape de buzele ei. Nu credea că avea să se plictisească vreodată să o sărute, pentru că fiecare atingere a buzelor lor era în acelaşi timp nouă şi familiară, confortabilă şi palpitantă. Pune-o să cumpere tot ce îi trebuie, insistă el când îşi ridică, în sfârşit, capul. Dar fii sigură să anunţi negustorul: întotdeauna îmi verific nota de plată.

Ochii de cositor ai lui Sarah se măriră auzind aluzia la cumpărăturile clandestine pe care Emily le făcuse la prăvălia lui Gaffard.

— Ştiai?

— Ştiam.

Împotrivindu-se tentaţiei de a se lăsa pe pământ cu ea, alături de tăciunii strălucitori, începu în schimb să se mişte, conducând-o într-un dans necunoscut, dar care totuşi făcea atât de mult parte din ei, încât paşii păreau a doua lor natură – dansul de nuntă pe care ar fi trebuit să îl solicite cu trei ani în urmă.

Alunecară împreună pe terenul accidentat, mişcându-

se după muzica naturală a valurilor.

Epilog

24 decembrie 1796

Sarah privi cum fulgi delicaţi alunecau din cer, sclipind cu veselie în lumina lunii şi acoperind pământul într-o pătură albă, indiferentă la declaraţia rostită cu voce neînduplecată de către marchizul de Estley că nu ningea *niciodată* înainte de Crăciun.

Acesta se retrăsese cu vreo oră sau poate mai mult în urmă, iar ea avea de gând să îi urmeze exemplul. Dar şedea încă, privind afară pe fereastra salonului, picotind sub greutatea caldă a trupului Clarissei.

Se gândi la mama şi la tatăl ei, care se aflau în Bristol, urând noapte bună şi Crăciun fericit prietenilor şi vecinilor lor, precum şi funcţionarilor tatălui ei, ochii acestuia din urmă strălucind de satisfacţie, în vreme ce mama ei fredona, fără să vrea, vreo melodie dansantă.

Se gândi la Lady Estley, care se afla la Londra, acolo unde era încă din toamnă. Lord Estley nu spusese mai nimic despre întoarcerea ei la oraş, iar St. John zisese chiar şi mai puţine. Nu ştia dacă fusese sau nu alegerea lui Lady Estley de a pleca. Se presupunea că marchiza găsise un amuzament care să îi îndulcească zilele – altul decât cel care se găsea în camerele pentru jocuri de cărţi, pentru că soţul ei îi acorda o sumă de bani strictă, încuiase lucrurile de valoare şi îi tăiase orice linie de credit ori de bani la care soţia lui avusese acces. Sarah nu putea să susţină că îi era dor de ea.

Dar se gândea mai ales la St. John, care promisese să fie acasă în ziua de Crăciun. Privind zăpada care cădea, nu se putu împiedica să nu se întrebe care era afacerea misterioasă care îl ţinuse departe. Şi îşi făcea griji, deşi ştia că nu era cazul. Cu siguranţă că el avea destulă minte încât

să se oprească peste noapte şi era cuibărit undeva, într-un han, teafăr şi nevătămat. Nu putea călători a doua zi, era adevărat, dar aveau să fie din nou împreună, curând. O zi în plus sau în minus nu conta.

Crăciunul avea să fie o treabă liniştită, însă – doar Lord Estley, Clarissa şi ea.

Nu că vreo zi cu Clarissa era cu adevărat liniştită. Dar, în momentul acesta de pace, când fiica ei dormea lungită pe pieptul ei, respirându-i moale pe gât, era uşor să îi ierte zburdălniciile, să o ţină aproape şi să viseze…

Sarah nu îşi dăduse seama că adormise, dar se trezi la auzul sunetului unei voci tandre în urechea ei.

— Crăciun fericit, dragostea mea!

Ea deschise ochii, clipind de două ori, şi zâmbi. St. John se aplecă peste ea, lipindu-şi buzele de buclele Clarissei.

— Jarrell mi-a spus unde aş putea să te găsesc, şopti el.

În mod limpede, venise direct în apartamentele lor, pentru că putea să vadă încă fulgii de zăpadă care se topeau pe mantaua lui. Sub un braţ ţinea un pacheţel învelit în hârtie, iar cealaltă mână îi era vârâtă adânc în buzunar.

— Mă bucur atât de mult că eşti acasă, spuse Sarah.

— Nu ţi-ai făcut griji? o întrebă el, tachinând-o.

— Poate un pic, mărturisi ea.

Clarissa se foi, dar nu deschise ochii.

— Tati?

— Exact, drăguţo.

Ea murmură un răspuns incoerent care sună suspicios de mult ca „Un cadou?”

— De fapt, chiar am cadouri pentru fetele mele dragi, spuse el.

Clarissa se trezi, întinzându-se.

— Dar mama îl va primi pe al ei prima.

Fără tragere de inimă, Clarissa încuviinţă din cap şi alunecă din poala lui Sarah. St. John aşeză pachetul în locul ei. Cu degete îndemânatice, Sarah desfăcu sfoara, şi hârtia

căzu, dezvăluind o frumoasă cutie din lemn.

— Vai, este săpun! exclamă Sarah când deschise capacul. Săpun de clopoţei.

Clarissa se aplecă peste cutie şi inspiră entuziasmată.

— Mmm.

Sarah îşi simţi ochii măriţi de uimire şi, împotrivindu-se unui zâmbet, privi către St. John. Acesta ridică mâhnit din umeri, dar sclipirea ştrengărească din ochii lui nu putea fi confundată.

— Dumnezeule, este destul cât pentru o viaţă întreagă, insistă Sarah, refugiindu-se în conţinutul cutiei în timp ce chipul i se înfierbântă.

— Aşa sper, pentru că este posibil să fie ultimul. Se pare că draga noastră doamnă Kittery a… a… pierdut reţeta.

Ea ridică din sprâncene.

— Doamna Kittery? Ai văzut-o în oraş?

— Nu, răspunse el alene. Nu am fost în oraş. Am fost în Haverhythe.

— Vai!

Ce Dumnezeu îl chemase acolo? Şi de ce nu îi spusese şi ei că mergea?

— Ce face… toată lumea? întrebă ea în schimb.

St. John zâmbi.

— *Toată lumea* este bine, cred. Doamna Potts a binevoit să îmi strângă mâna, dar nu a putut fi convinsă să înceteze să mi se adreseze cu locotenent Fairfax. Doamna Norris este – aşteaptă –, am o scrisoare pe aici, pe undeva.

Scoase în sfârşit cealaltă mână din buzunar şi bătu cu palma pieptul mantalei.

— Mamă?

Clarissa trase nerăbdătoare de mâneca lui Sarah. Ochii lui Sarah urmară privirea fiicei sale către buzunarul hainei, pe care mâna tatălui său îl părăsise cu atât de puţin timp în urmă. Ceva se mişca încă în el.

— Ce ete aia, tata? întrebă şovăind Clarissa, arătând cu un deget către haina lui.

— Hmm? răspunse absent St. John, prefăcându-se că

era în căutarea scrisorii. A, asta?

Băgă din nou mâna în buzunar, scoase un ghem mieunător de puf tărcat cu gri şi i-l înmână Clarissei.

— Thomas!

După câteva momente în care mângâie şi admiră pisoiul, Clarissa îl puse pe podea – spre marea uimire a lui Sarah – şi alergă să îmbrăţişeze genunchiul lui St. John.

— Mulţumesc, tată! strigă aceasta, fără să fie îndemnată.

Sarah privi cum St. John îşi trecu o mână peste capul fiicei lui şi îi zâmbi, propriii lui ochi fiind curios de strălucitori.

— Cu plăcere, odorul meu.

Clarissa se întoarse la pisoi, care descoperise sfoara de la cutia cu săpun, şi peste o clipă era dificil de spus care se bucura mai mult de joc, căci ea alerga chiţăind prin încăpere, trăgând după ea bucăţica de sfoară, iar el fugea după ea cât îl ţineau picioarele, oprindu-se să pândească şi sărind de fiecare dată când Clarissa ezita.

— Şi iată, draga mea, scrisoarea ta, spuse St. John, găsind dintr-odată cu uşurinţă scrisoarea năbădăioasă şi oferindu-i-o lui Sarah cu o fluturare bombastică.

— Sunt sigur că îţi va spune mult mai mult despre ceea ce se întâmplă în Haverhythe decât aş putea să o fac eu vreodată.

Ea se îndoia. Pentru început, Abigail Norris nu era o bârfitoare. Şi, chiar dacă ar fi fost, lucrul pe care dorea cel mai tare să îl ştie Sarah era acela pe care nu prea erau şanse ca Abby să îl dezvăluie, lucrul pe care nu îl menţionase în niciuna dintre scrisorile primite până atunci.

— Ea ce face? întrebă Sarah, mângâind cu degetul urmele lăsate de tocul lui Abby.

— Este foarte bine, cred, fu răspunsul calm al lui St. John.

— Cu adevărat?

— Vai, Lady Fairfax, cu siguranţă nu sugerezi că aş fi atât de lipsit de maniera încât să fi observat condiţia delicată a doamnei Norris? Clătină din cap cu prefăcătorie,

îşi scoase mantaua şi veni să se aşeze pe fotoliu, lângă ea. În afară de o anumită strălucire trandafirie a tenului ei şi a faptului că parohul arată gata să explodeze – nu m-aş putea hazarda să ghicesc dacă de mândrie ori nelinişte – este totul ascuns inteligent de una dintre rochiile acelea noi, la modă, cu talie înaltă – sau cel puţin aşa m-a asigurat doamna Dawlish. Ştii că nu pot deosebi o rochie de alta, draga mea, adăugă el cu un zâmbet larg. Nu am auzit aproape nicio bârfă despre asta – în afară de ce mi s-a spus, în confidenţialitate, înţelegi, de către domnul Gaffard, care a aflat de la Mackey, care a auzit că doamna Kittery bănuieşte că s-ar putea să vină gemeni.

Sarah urmă lungul şir de informaţii până la capăt şi apoi înghiţi în sec. *Gemeni?*

Pe de o parte, părea o binecuvântare potrivită pentru un cuplu care crezuse atâta vreme că nu urma să aibă vreodată un copil.

— Dar nu sunt unele riscuri? întrebă ea.

— Unele, recunoscu St. John, mai serios. Dar poţi să fii sigură că domnul Norris nu îi îngăduie să se solicite excesiv, iar ea pare a fi în formă.

Oare îşi imaginase expresia melancolică din ochii lui?

— Este mult prea linişte aici, zise Sarah, ridicându-se pentru a-şi masca nervozitatea neaşteptată. Clarissa, strigă ea, nu îl răneşti pe Thomas, nu-i aşa?

Îi găsi pe cei doi ghemuiţi într-o mulţumire somnoroasă pe unul dintre fotoliile aflate mai aproape de cămin.

— Nu, mamă, răspunse Clarissa.

Pisoiul toarse.

Simţi ochii lui St. John asupra ei în timp ce se întoarse la locul ei şi îşi aranjă fustele.

— Şi domnul Beals? întrebă ea după un moment de linişte.

— Ah, bietul Beals, oftă St. John, clătinând din cap. Se află într-o stare jalnică. Se străduieşte cu adevărat să se descurce, pentru că vânzarea prăjiturilor sale cu coacăze a scăzut atât de drastic după ce ai plecat.

Sarah îşi ţuguie buzele ca să se împiedice să zâmbească.

— Deşi se pare că nu erai singura lui clientă, adăugă el cu o privire cu subînţeles. S-a întâmplat să întrebe, destul de neaşteptat, dacă domnişoara Dawlish a pomenit vreodată despre întoarcerea acasă.

Fără să vrea, Sarah căscă gura şi ridică privirea.

— Emily?

El încuviinţă din cap.

— Care ar putea sau nu chiar în clipa asta să stea aplecată asupra unei scrisori pe care Gerald Beals poate sau nu să mi-o fi strecurat în mână când am plecat, în timp ce mormăia ceea ce bănuiesc că a fost cel mai apropiat lucru de o rugăminte care a trecut vreodată de buzele acelui brutar scorţos.

Şi, desigur, după câteva minute, Emily intră, cu ochii negri strălucind şi cu o anumită vigoare în paşi, ţinând o mână apăsată pe piept, ca şi cum ar *fi* strâns acolo vreo corespondenţă clandestină – sau ca şi cum ar fi păzit inima care se afla dedesubt.

— În pat în clipa aceasta, domnişoară. Să nu aud nicio scuză, zise ea într-o demonstraţie rară de fermitate atunci când Clarissa dădu să protesteze.

Dar, când Clarissa ridică pisoiul, se înmuie vizibil.

— Vai de mine, ce scumpete mică! Şi nu arată ca Isteaţa Meg, milady? întrebă ea, privind-o pe Sarah pentru confirmare.

Sarah încuviinţă din cap, neştiind sigur dacă putea să vorbească.

— Am primit nişte veşti de acasă, doamnă, continuă Emily. Cineva a plătit chiria de la Primrose Cottage pentru tot restul vieţii doamnei P! I-a scăpat intendentului lui Lord Haverty într-o seară, la cârciuma lui Mackey. Gândiţi-vă numai! Cine ar fi putut face una ca asta?

Sarah se răsuci ca să se uite la soţul ei, care refuză să o privească în ochi.

— Este un mister, recunoscu ea, străduindu-se să nu zâmbească.

— Acum, Clarissa, o mustră St. John, ridicând pisoiul şi dându-i-l lui Emily. Dacă nu doreşti ca Thomas să îşi petreacă prima lui noapte aici, în bucătării, cu doamna Hayes, trebuie să faci ce spune domnişoara Dawlish.

Buza de jos a Clarissei tremură.

— Da, tată.

La îndemnul lui Emily, Clarissa îşi sărută părinţii de noapte bună şi apoi, cu un entuziasm care făcu pisoiul să se zvârcolească, îl luă pe Thomas în mâini şi o porni înainte către camera copiilor.

— Emily Dawlish şi Gerald Beals, murmură Sarah când se închise uşa, nevenindu-i să creadă. Cum am putut rata…

— Bănuiesc că fie nu au dorit să lase să se vadă, fie, mai degrabă, nu era nimic de văzut. Poate că şi-au dat seama de profunzimea sentimentelor lor abia după ce au fost despărţiţi.

Sarah nu putu să îl contrazică. La urma urmei, uneori, dragostea înflorea în cele mai neobişnuite circumstanţe.

— Ei bine, oricum ar fi, după expresia ei, continuă el, mă tem că în curând vom avea nevoie de o nouă dădacă.

Încercând să nu zâmbească, Sarah încuviinţă din cap.

În tăcerea liniştită care urmă, St. John se lăsă pe spate confortabil în fotoliu şi închise ochii. Ea putu să vadă epuizarea întipărită pe chipul lui şi îşi dădu seama că, cel puţin ultima parte a călătoriei lui, nu fusese deloc uşoară.

— Ce Dumnezeu te-a făcut să mergi în Haverhythe? întrebă ea cu glas scăzut, gândindu-se că poate el adormise. O călătorie destul de lungă pentru un pisoi, nişte săpun şi o scrisoare, nu crezi?

Ochii lui se deschiseră şi zăboviră cu calm asupra ei.

— Aş merge până la capătul lumii ca să te fac fericită, Sarah – şi pe fiica noastră. Şi apoi, adăugă el, aruncând o privire ironică înspre săpun, de Crăciun am preferat întotdeauna cadourile personalizate.

— Ah, suspină ea în timp ce buzele i se curbară în sus. Mă bucur să aud asta, pentru că am…

Îşi apăsă mâna pe buze şi apoi îşi lăsă mâna să îi cadă înapoi în poală.

Crezuse că gestul trecuse neobservat, dar apoi văzu că ochii lui St. John urmăriseră căderea mâinii ei şi o privise cum aceasta se aşezase, fără vrerea ei, pe arcuirea abdomenului său.

— Sarah?

Ochii lui deschişi ţâşniră înapoi către chipul ei.

Ea încuviinţă iute din cap.

— Trebuie să înţelegi, nu ştiu, îl avertiză. Este prea devreme pentru a fi sigură. Dar sunt semne. Am speranţe.

El fu în picioare într-o clipă, ridicând-o în braţe.

— Ah, dragostea mea.

Lacrimile apărură în ochii lui Sarah.

— Eşti mulţumit? găsi ea curajul să întrebe.

— Mai mult decât mulţumit. Sunt euforic, zise el. Mărturisesc sincer că, văzând-o pe doamna Norris, am devenit conştient de tot ce am pierdut. Şi, când l-am văzut pe Norris, am fost foarte gelos pe oricare bărbat care era destul de norocos încât să ia parte la o astfel de bucurie.

Ea se gândi la greţuri, la oboseală şi la durere şi se întrebă, pentru o clipă, dacă ar trebui să îl contrazică sau, cel puţin, să îl avertizeze. Dar apoi el o aşeză din nou pe picioare şi îi cuprinse chipul în mâini şi o sărută, şi gândul acela zbură ca fulgii care se învârteau dincolo de fereastră. Buzele lui alunecară peste ale ei cu o tandreţe care-i tăie răsuflarea.

Şi, în momentul acela, cunoscu fericirea deplină.

Sfârşit